

மனவகை

ஆசிரியர் : டொமினிக் ஜுவா

மார்ச்சு - ஆகஸ்ட் 1971

★
★

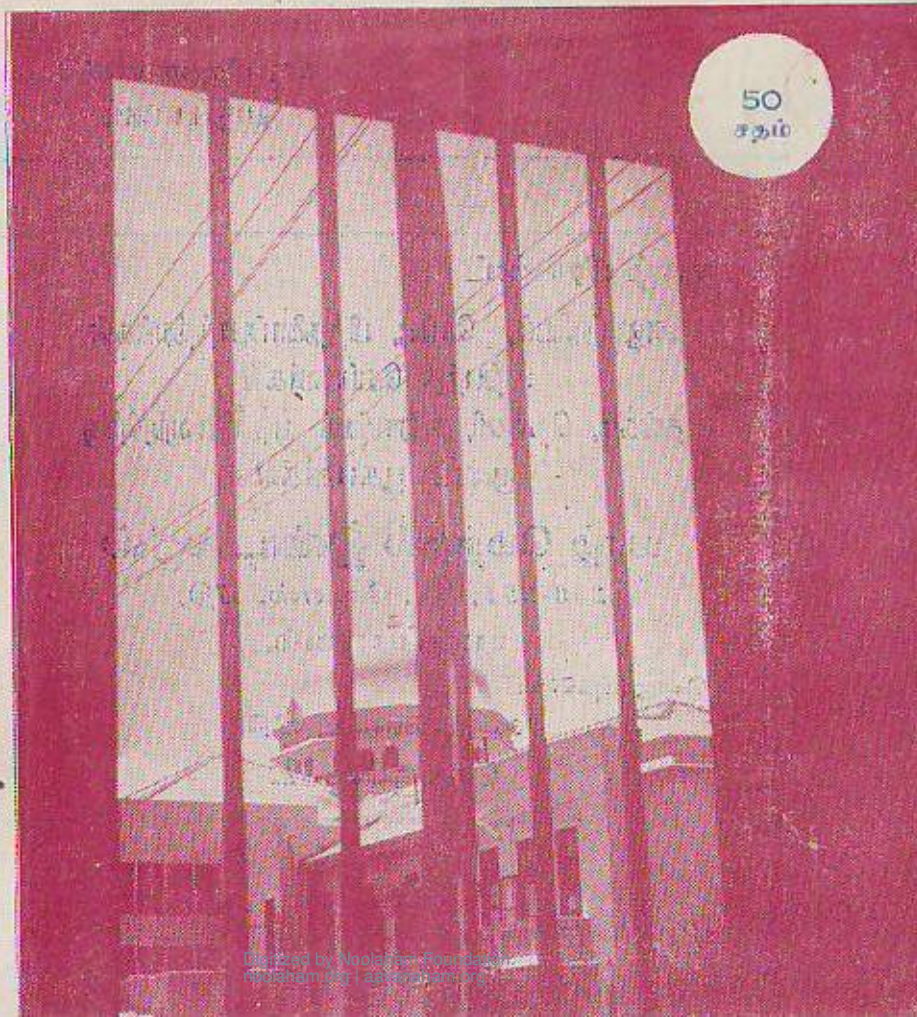
ஏ
ழா
வது

ஆ
ண்
டு

ம
ல
ர்

★
★
★

50
பக்கம்

Studio

SATKUNAMS *

PHOTOGRAPHERS

51, Main Street,
JAFFNA.

ஸ்ருடியோ
“சற்குணம்ஸ்”

படப்பிடிப்பாளர்

51, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

யாழ் பிராண்ட்

அலுமினியம், செம்பு, பித்தளைப்பாத்திரங்கள்
உற்பத்தி செய்பவர்கள்
தங்கம், வெள்ளி, குரோமியம் முதலியவற்றிற்கு
முலாம் பூசுபவர்கள்

யாழ் மெற்றல் இண்டஸ்த்ரீஸ்

250-254, கே. கே. எஸ். வீதி,

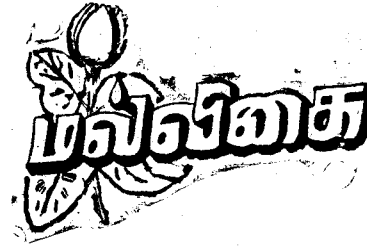
யாழ்ப்பாணம்.

கொழும்புக்கிளை :

63, பாங்ஸால் வீதி,

கொழும்பு-11.

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்-கவி
யாதியினைய கலைகளில் - உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி 7 மலர் 39

ஆகஸ்ட் - 1971

இந்த
லக்கிய மல்லிகை
தழ் வண்ணங்கள்
லங்கை எழுத்தாளர்
தய எண்ணங்கள்.

அட்டைப் படம்
யாழ். நகர மண்டபம்

அலுவலகம்
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

மணக்கும் மல்லிகை
கதை பெயர்
கட்டுரை கருத்து
எல்லாம்
ஆக்கியோர் தனித்துவம்.
அவரே பொறுப்பு,

இரு
கவிதைகள்

நத்துக்குலை

குலைவெட்டி
தள்ளிய
வாழைத் தண்டில்
புதுக்குலை ஈனும்
நத்துக் கும்பல்

விசாரணை

நீரில் விளைந்த
உப்பே, நீ!
நீரில்
க
ரை
வ
தெ
ன்
ன
?

உறவின் கலப்பாலா?
வெறுப்பின் சிலிர்ப்பாலா?

சத்யா

இங்கு கருத்து

மற்றெவரையும் விட, இந்தத் தொடர் கட்டுரை தங்களால் மிகச் சீக்கிரத்தில் வெளியாக வேண்டுமென, நான் விரும்ப அநேக காரணங்கள் உண்டு.

முதலாவது, தாங்கள் எதை எழுதினாலும் அந்தரங்க சுத்தியோடு எழுதுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை.

இரண்டாவது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், பாரதி — புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னால் — ஓர் ஆதர்சனமான எழுச்சியுடைய மாகி, தன் சிந்தனைகளை இளைய தலைமுறையினரின் நெஞ்சில் பதித்த பெருமை அவருக்கு இருந்தது.

ஏனெனில் இதுவரை தமிழில் எழுதிய எல்லாப் படைப்பாளிகளும் சமூகத்தின் நடுத்தர வர்க்கத்தில் தோன்றியவர்கள்; ஜெயகாந்தன் ஒருவரே உழைக்கும் சமூகத்தின் வேரில் ஒரு வேராக வந்தவர் என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

எனவே, அவரைப்போலவே, உழைக்கும் வர்க்கத்தின் மற்றொரு அடிவேராகிய தாங்கள் — தங்களின் ஒரு காலத்திய இலக்கிய நண்பனை இன்று மறுபரிசீலனைப் படுத்துவது — அல்லது உரைத்துப் பார்ப்பது மிகவும் பொருத்தமானது என்று கருதுகிறேன். இன்னும் சொல்லப் போனால், ஜெயகாந்தனைப்பற்றி எழுதுவதற்கு டொமினிக் ஜீவாவைத்தவிர வேறு யாருக்கும் தகுதியும் இல்லை என்றே எண்ணுகிறேன்.

கோவை:

சு. அரங்கசாமி எம். ஏ.

ஃபிராய்டிஸ் — இண்டலெக்ஸல் — ஞான (காம) ரத ஜெயகாந்தனை மல்லிகையின் ஆசிரியரே நோக்குவது சாலப்பொருத்தும். ஆரம்பியங்கள் கட்டுரைத் தொடரை.

நயினாதிவு

வி. என். பரராஜசிங்கம்.

தாம் தவழ்ந்து, விளையாடி, வளர்ந்த தரையிலே காலூன்றி நிற்பதற்கான சக்தியில்லாமல் பள்ளத்தை நோக்கிச் சறுக்கிக் கொண்டே போகிறவர்களை — அந்த அளவுக்குச் சலனமடைந்த தங்கள் போக்கிற்குத் தொடர்ந்து நொண்டிச்சாட்டுச் சொல்லி நியாயப்படுத்த முயற்சிப்பவர்களின் வேஷத்தைக் கலைத்துச் சுய ரூபத்தைக் காட்டுவது ஒரு சமுதாயக் கடமை. எனவே இது நல்ல முயற்சி.

கொழும்பு:

சிவா. சுப்பிரமணியம்.

ஈழத்தில் எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர்களில் முதன்மையானவராக தாங்களிருப்பதுபோல், இந்திய எழுத்தாளர்களில் ஜெயகாந்தனும் எனக்கு மிகப் பிடித்தமானவர்.

சுமார் 2 வருடங்களின் முன் நீங்கள் தினகரன் வார மஞ்சரியில் அளித்த பேட்டியொன்றில் 'ஜெயகாந்தனின் தற்போதைய நிலைகண்டு வருந்துகிறேன்' என கூறியுள்ளதன் விளக்கத்தை அறியாத பலரில் நானும் ஒருத்தி. என்வே துணிந்து எழுதுங்கள்.

நல்லூர்.

செல்வி. ரா. தேவராஜன்.

தங்கள் பேனாவை ஜெயகாந்தனுடைய பேனாவுடன் போரிட அருளுங்கள். அதை விடுத்து அவருடைய தனிப்பட்ட சொந்த விவகாரங்களைப் பற்றித் தாங்கள் விமர்சித்தல் அழகாகாது, தேவையற்றது, வெறுக்கப்பட வேண்டியது. ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்புக்களை இன்னொருவர் விமர்சிப்பதால் தோன்றக்கூடிய எப்பிரச்சனைகளும் தோன்றட்டுமே. ஏனெனில் அவை இலக்கியப் பிரச்சனைகள் அல்லவா?

கரவெட்டி.

வே. சு. மணியம்.

சிறுவயதில் 'காங்கிரஸ்' என்றும், வாலிபத்தில் 'கம்யூனிஸ்ட்' என்றும், இன்று சிண்டிகேட் காங்கிரஸ் என்றும் மாறிவிட்ட ஜெயகாந்தனின் கொள்கைப் போக்குகளையும், ஆரம்பக் கதைகளில் குடிசைவாழ் மக்களை மையக்கருவாகவும், இன்று பட்டாடோபமாக வாழ்பவர்களின் பிரச்சினைகளை மையமாகவும் கொண்டு எழுதும் அவரை நடுநிலை நின்று விமர்சிப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையிலேயே உங்கள் கட்டுரைத் தொடரை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றேன்.

மடுவக்கொல்லை.

வீ. சுந்தரலிங்கம்.

ஜெயகாந்தனைப் பற்றிய கட்டுரையை மிகவும் தட்புடலாக எழுதுங்கள். ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்கிறோம். இலக்கியக் கருத்துக்களை அடித்துச் சொல்லுவதில் தயக்கமே இருக்கக் கூடாது.

கொழும்பு.

நெல்லை க. பேரன்.

ஜெயகாந்தன் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றை எழுதுவதற்கு வாசகர் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டிருந்தீர்கள். தாங்கள் முன்பு 'தாமரை' இதழில் ஜெயகாந்தன் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஏற்படுத்திய சலசலப்புக்கள் இன்னும் நினைவில் இருக்கின்றன. தாங்கள் — குறிப்பிட்டதுபோல் ஆற்றல் படைத்த எழுத்தாளனுக்காக இரங்கும் இதயங்களில் உங்கள் கட்டுரை புதிய உணர்வுகளைக் கிளறிவிடும் என நினைக்கின்றேன்.

திருக்கோயிலு

முல்லை வீரக்குட்டி.

நானும் இலக்கிய நண்பர் ஜெயகாந்தனும் ஒருநாள் மஹா பவிபுரம் சென்றிருந்தோம். அங்கே ஒருவரை ஒருவர் படம் பிடித்துக்கொண்டோம். இருவர் எடுக்கும் படங்களில் யார் பிடிக்கும் படம் சிறப்பாக அமையும் என்பதையும் பெருமையுடன் முன் கூட்டியே சொல்லிப் படத்தைப் பிடித்தோம்.

இந்த இரு படங்களே அவை.

மஹாகவி தாகூரின் நூற்றாண்டு விழாவுக்கு கல்கத்தா சென்று வந்த நண்பர் ஜெயகாந்தன் அங்கே ஒரு போர்வையையும் வாங்கி வந்தார். அந்தப் போர்வையானது அவர் தோள்மீதும் எனது தோள்மீதும் காணப்படுவது.

பழகுவதில் இனியவரான அந்த இலக்கிய நண்பரின் இலக்கியக் கருத்தோட்டங்களைப் பற்றிய எனது கருத்துக்களை 'ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றி இன்னொரு சிருஷ்டியாளனின் பார்வை' என்ற தலைப்பில் அடுத்த இதழில் ஆரம்பிக்கிறேன்.

டொமினிக் ஜீவா

ஏழாண்டும்

எமது கணக்கெடுப்பும்

மல்லிகை இந்த இதழுடன் ஏழாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கின்றது.

இந்த ஆண்டு மலரைக் கூடிய பக்கங்களுடன், இன்னும் கனமாகவும், கவர்ச்சியாகவும் வெளியிட முடிவு செய்து ஆரம்ப வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்தபோதுதான் முதல் நெருக்கடி ஒன்று தோன்றியது.

சஞ்சிகைகள் அச்சிடும் பத்திரிகைத் தாள் கிடைக்க முடியா மல் திண்டாடிப் போய்விட்டோம். எனவேதான் மலர் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிட வேண்டி வந்தது.

சிலர் வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக தற்போது நடக்கும் வழியே நிரந்தரமானது; புகழ் கிடைப்பதற்குக் கிலாக்கியமானது என்ற மனமயக்கத்தில் தம்மை அறியாமலே இறுமாந்து போவதுண்டு.

நம்மைப் பொறுத்தவரை இதுவரை நாம் நடந்து வந்த பாதையை நாம் என்றுமே மறந்துவிடவில்லை!— மறக்கப் போவதுமில்லை! அதே சமயம் எதிர்காலப் பாதை எது என்பதும் அதன் தடத்தில் எப்படி எப்படி நடை போடலாம் என்பதும் நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும்.

தனக்கென்று தனித்துவமான சொந்தப் பாதையைச் செப்பிட்டு முன்னேற முனையும் மல்லிகையைப் போன்ற ஒரு சிறிய தேயெச் சஞ்சிகைக்குப் பிரச்சினைகள் இல்லாமல் இல்லை.

ஆரம்பத்தில் சரியான மனத்திடமும் உழைக்கும் உற்சாகமும் நண்பர்களின் ஊக்கமும் ஒத்துழைப்புந்தான் மல்லிகையின் மூல தனமாக விளங்கியது. இன்றோ ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களைக்

கொண்ட சாதனங்களை மல்லிகை தனதுடமையாகக் கொண்டு வெளிவருகின்றது.

இவ்வளவு வெற்றிக்குமுரியவர்கள் நல்லெண்ணம் படைத்த இலக்கிய ரஸிகர்களும் நண்பர்களும் தான் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது மனம் பூரிப்படையும் அதே வேளையில் நம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்களை எண்ணி, அதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்களாக நம்மைத் தயார்ப்படுத்தி வருகிறோம்.

எந்தக் கஷ்டங்களினால் சிரமப்பட்டாலும் உழைப்புத்தான் பரிசுத்தமானது. புனிதம் என்பது உழைப்பைத்தவிர வேறல்ல.

இதுவேதான் மல்லிகையின் தாரக மந்திரம்.

சில இலக்கிய சூர்ப்பனகைகள் மல்லிகை சம்பந்தப்பட்ட வரை சீதா வேஷம் போட்டு நம்மை ஏமாற்றி விடலாம் என்று முனைந்து முயற்சிக்கின்றனர்.

பாவம்!— முடிவில் அந்த மேக்கப் சீதைகள் ஏமாறப் போவதை நினைத்து இப்போதே நமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைக் கூறிக் கொள்ளுகின்றோம்.

ஏனெனில் மல்லிகையின் பலம் நமது பலமல்ல. இந்த மண்ணை இந்தத் தேசத்தை — இந்த நிலத்தில் வாழும் கலைஞர்களை, கலைகளை நேசிக்கும் மக்கள் பெருங் கூட்டத்தின் ஆத்ம பலம் மிக்க ஒரு போராட்டச் சாதனமே மல்லிகை என்பதை, அதனது பலத்தின் மூலவேரை — அறிந்து வைத்திருப்பவர்களுக்கு கூறிக் கொள்வதில் தனிப்பெருமை கொள்ளுகின்றோம்.

எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்துகொண்டு, எங்கேயோ இருக்கும் யாரோ ஒருவனுக்காக இயக்கம் நடத்தவில்லை, நாங்கள்

இந்த மண்ணில் வாழ்ந்துகொண்டு, தமிழை நேசித்தவனை நேசித்து, உண்மையான மக்கள் இலக்கியம் எது என இனங்கண்டவனை இனங் கண்டு அவனைத்துப் போகும் ஆயிரக் கணக்கான ஈழத்து ரஸிகர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்து வரும் நாம், நமது நண்பர்கள் யார், எதிரிகள் யார்? என்பதை மிகத் துல்லியமாகத் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

குறைகளை விமர்சிப்பது என்பது வேறு; நொட்டை சொல்வது என்பது வேறு. இரண்டும் ஒன்றல்ல.

நொட்டை சொல்வது ஒருவகை மனநோய், அது ஆக்கபூர்வமானதல்ல. அது நச்சுத்தன்மை வாய்ந்தது; கபடத்தன்மைமிக்கது.

எனவே இந்த ஏழாண்டுக் கணக்கெடுப்பில், நாம் நமது குறை நிறைகளை சற்று நின்று நிதானித்து நிறுத்துப் பார்க்கவும் தவறவில்லை.

குறைகள் நிச்சயமாகத் திருத்தப்படும். குறைத்தல்களுக்கு சந்திரன் என்ன பதிலைக்கூறுமோ அதுவேதான் நமது பதிலுமாகும்!

சங்கிலி

எங்கள் கழுத்தில் எறிக்கும் பளிர் விரித்துப் பொன் கொண்டு செய்த புதுச் சங்கிலி உண்டு. மிக்க பெருமைஉடன் மீசை வருடுகிறோம். சங்கிலியின் பொன்மையிலே சந்தோஷம் கொள்ளுகிறோம். தங்க நகையைத் தடவி, பசி, தாகம் உட்புகுந்து வாட்டுவதன் உக்கிரத்தை மெல்லவே தூக்கி மறைவில் இடலாம் எனும் வறிய நம்பிக்கையோடு நகையினையே எப்போதும் பாராட்ட எண்ணிப் பலமாய் முயலுகிறோம்.

ஆனாலும் உண்மை அறிவீரோ, தோழர்களே? உங்கள் வயிற்று நெருப்புக்குக் காரணரும் உங்கள் சுருள் நா உலர்வுக்குக் காரணரும் மாளிகையில் உள்ளார் மகளிர் புடை சூழ்ந்து சாமரைகள் வீசச் சயனித்திருக்கின்றார்; ஆனாலும், நீங்கள் அறியீர்;

கழுத்திலுள்ள எம் சங்கிலியின் இறுதி நுனி இரும்பு பின்னால் மிடரிப் புறமாய் இருக்கின்ற பூட்டுத் தொடங்கிப் புறப்பட்டு நீண்டு செல்லும் நீட்டுத் தொடும்பும் நெருடான வல்லிரும்பே. வல்லிரும்புச் சங்கிலியை மாளிகையோர் கொண்டிபோய்க் கட்டுத் தறியிற் கடைசி நுனி பொருத்திப் பூட்டி விட்டு, சாவியைத் தம் பொக்கெற்றுள் வைத்துள்ளார் மாளிகையில் உள்ளோர் மகளிர் புடைசூழ்ந்து சாமரைகள் வீசச் சயனித்திருக்கையில்,

நம் துக்கமிக்க நாளில் தொலைப்பினிடை கூடச் சங்கிலியின் பொன்மையிலே சந்தோஷம் கொள்ளுகிறோம். நம்பிக்கையோடு நகையினையே எப்போதும் பாராட்ட எண்ணிப் பலமாய் முயலுகிறோம்.

எங்கள் கழுத்தில், எறிக்கும் பளிர் விரித்துப் பொன் கொண்டு செய்த புதுச் சங்கிலி உண்டு.

மூலம்: ஹோசுமின்
தமிழில்: கே. கணேஷ்

சேவற் குரல்

வெறுஞ்சேவ லாயினும் நீ
வெள்ளெனவே கூவிடுவாய்
உறுங்காலை யானதென
உணர்த்திடுவா யெம்மவர்க்கு.

கொக்கரக் கோவெனவே
கூவி யெழுப்பிடுவாய்
மிக்கபணி செய்முனது
மேல்குணத்தை வாழ்த்துகிறேன்;

போய்வா பல்லே

இந்தாபார் பல்லே நீ
என்நாக்கு போல்மெதுவாய்
உந்தாது தலைக்கனமாய்
உறுதியுட னிருக்கின்றாய்.

இருவரும்நாம் ஒன்றாக
இன்பதுன்பம் இரண்டையுமே
ஒருவாறு பகிர்ந்தோமே
ஒவ்வாது இனியிருக்க.

நான்போகிறேன் மேற்றிசையில்
நடந்திடு நீ கீழ்த்திசையில்.

'தெனியரன்'

மனிதரென்ற

கலீர்... கலீர்... கலீர்...
ஆடற்கலையில் தேர்ந்த
நர்த்தகியின் பாதச்சிலம்புகள்
எழுப்பும் பரவசத்திலும் பன்
மடங்கு மேலான சிலிர்ப்பை
ஊற்றெடுத்துப் பிரவாகிக்கச்
செய்கின்றன அந்த வெள்ளிப்
பாதசரங்கள். எண்ணி அடிவைப்
பதுபோல் எட்டியடி வைக்கும்
ஒவ்வொரு 'கலீர்' என்ற இன்ப
இசையும் என் இதயத்தில் மல
ரடி பதித்து மென் தந்தியை
மெல்ல மீட்டி நிதர்சன உலகுக்
கப்பால் மேலே மேலே தூக்கி...
நான் விண்ணில் மிதக்கிறேன்.

கிறேன். குறும்பு கலந்தோடும்
குறுகுறுத்த அந்தப் பளிங்குக்
கண்களைக் காணவில்லை.

நிச்சயம் ஏதோ இரகசியம்
நிகழுகிறது;

'இந்தா..... இந்தா.....
பிள்ளை..... பிள்ளை..... மண்
தின்னதை.....'

'அட.....சொன்னால் கேக்க
வேணும்..... மண்திண்டு பாண்டு
பிடிக்கப்போகிறது.....'

'த வி டு தின்னுறபோலெ-
மண்ணை அள்ளி வாய்க்க போடு
ரூய். சொன்னால் கேக்கவேணும்.
வரட்டே எழும்பி.....'

வெறுந்தலைகள்

சுருதி சுத்தமாய் ஒலித்த
பாதசரங்களின் தெய்வநாதம்
திடீரென அறுகிறது. என் இதய
மெண்பட்டில் தத்தி வந்த இரு
பூப்பாதங்கள் ஓரிடத்தில் நிலைக்
கின்றன;

கட்டிலில் சாய்ந்தவண்ணம்
தலையைநீட்டி. வெளியே நோக்கு

— பாட்டியின் பொய்யான
கோபம் பிறுகின்ற கண்டிப்பு.

அறுந்துபோன பாதசரத்
தந்தி புதிய உத்வேகத்தோடு
கலீர் கலீர்.....' என ஒலிக்க,
குடுகுடென ஓடிவந்து என் மடி
மீது விழுகின்றாள் என் மகள்
உமா.

வாய்க்குள் விரலை விட்டு
மண்ணைத் தோண்டுகிறேன்.
எல்லாம் வெறும் பாவனை.
விரல் நனைந்ததுதான் நான்

கண்ட மிச்சம்: துவாயை எடுத்து
வாயை அழுந்தித் துடைக்
கிறேன்.

‘அப்பா..... அம்மாம்மா
பேசு’

‘நீங்கள் மண் திண்டால்
அம்மம்மா பேசுந்தானே.....’

‘ஆ...ஆ...ஆ...ஆ..’

- நிலத்தில் விழுந்து கிடந்து
அழுது அடம்பிடிக்கிறாள்.

‘ஆ... சரி... சரி... அப்பா
அப்பிடிச் சொல்லேல்லெ.
பிள்ளை நல்ல பிள்ளை, அம்மம்
மாதான் கூடாது. எழும்புங்
கோ... எழும்புங்கோ’

மெல்லத் தூக்கி மடிமீது
வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

‘பச்சைக் கள்ளி; சாலக்
காறி. அவ வின் ரை புத்தி
யெண்டால்’

‘அப்பா அம்மம்மா பேசுது’

நீங்களும் அம்மம்மாவை
பேசிவிடுங்கோ...

‘அம்மம்மா..... சொன்னாச்
சொன்னது கேக்கோணும்.....’

— விரல்களை மடித்து ஆட்
காட்டி விரல்களைக் காட்டித்
தலையை ஆட்டிய வண்ணம்
சொல்லுகிறாள்.

‘ஓ..... நான் சொன்னால்
சொன்னது கேக்கிறேன்’

‘கேக்கோணும்...’

‘ஓ... கேக்கிறேன். நீதானே
எனக்கு நடப்புக்காட்ட வந்தி
ருக்கிய’

‘ஹீம்... கேக்கோணும்.....
அப்பா அம்மம்மாவுக்கு அடி
யணை’

‘அம்மம்மா பாவம்’

‘ஹீம்...ஆ...ஆ... அடியணை’
பாதசரம் கலகலக்கத் தத்தி

நடந்து தடி ஒன்றை எடுத்து
வந்து நீட்டுகிறாள்.

நான் தர்ம சங்கடத்துக்குள்
ளாகிறேன். என் மனைவியின்
தாய்க்குப் பொய்யாகத்தானும்
அடிக்கும் அளவுக்கு ‘நாகரீகம்’
அடையாத கிராமத்து மனிதன்
நான். ஆயினும் தடியைக் கை
யில் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.

‘வாணை..... அப்பாவணை;
அம்மம்மாவுக்கு அடியணை.
உமாக்குட்டிக்கு அம்மம்மா
இதில அடிச்சது...’

என் கையைப்பிடித்து இழுக்
கிறாள். அவள் பாட்டி பேத்தி
யின் குறுங்கைக் கண்டு வெற்றி
லைக் காவி தெரியச் சிரிக்கிறாள்.

‘அப்பா வேண்டாம். பிள்
னையோய் அம்மம்மாவுக்கு அடிச்
சுப்போட்டு வாருங்கோ... இந்
தாருங்கோ... போங்கோ’

— தடியை அவளிடம் நீட்
டியவண்ணம் சமாளிக்கப் பார்க்
கிறேன்.

‘ஹீ..... அப்பாவாணை.....
ஆ...ஆ...’

ஆ..... அழாதையுங்கோ.
இஞ்சை மாமா வந்துட்டுது.
மாமாவிட்டைச் சொல்லி அம்
மம்மாவுக்கு அடி வாங்கிக்
குடுங்கோ’

‘மாமா..... ஆ...ஆ...ஆ.....
பில்லைக்கு அம்மம்மா அடிச்சது
ஆ...ஆ...’

குட்டிஒட்டம் ஓடி மாமனைக்
கட்டியணைத்துக்கொள்ளுகிறாள்.
மாமன் வாரித்தூக்கி தோள்
மீது போட்டுக் கொள்ளுகிறார்.

‘பிள்ளைக்கு அம்மம்மா
அடிச்சது.....’

‘எதிலே அடிச்சது’

‘பில்லைக்கு அடிச்சது...’

வலது கரத்தால் இடது
கையில் ஓரிடத்தைத் தொட்டுக்
காட்டுகிறாள்.

‘ஆ... இதிலேயே அடிச்சவ.
ஏன்பிள்ளைக்கு அடிச்சனி அம்மா
பிள்ளைக்கு இதிலே பெரிய நோ.
இப்ப நோவுக்கல்லோ புகை
கட்டப் போகவேணும்’

‘எடை அப்பு. நான் உன்ரை
மருமேளுக்கு அடிக்கேல்லெ
யெடா ராசா. உன்ரை மரு
மேள் சிஞ்சிலைக் குமரிதான் என்
னைப் பேசுது.....’

‘ச்ச..... பிள்ளை அப்படிச்
செய்யாது. நல்லபிள்ளை’

‘ஓ... ஓ..... நல்ல பண்டந்
தான் அவ: எல்லாரையும்
எழுப்பி இருத்துவ. அந்தச் சந்
ததிக் குணம்...’

‘மாமா அம்மம்மாவுக்கு
அடியுங்கோ...’

‘அடிக்கிறதோணை...’

‘அடியுங்கோ...’

‘தடியை மாமாவிட்டைத்
தாருங்கோ...’

எண்ணி அடிவிழுகிறது.
பத்தடி.

‘அம்மம்மாவுக்கு அடி
போதுமே...’

‘ஹீம்.....’

மாமனின் தோள்மேல்
சாய்த்த தலையைத் தூக்கிக்
கீழே இறங்குகிறாள். கைகளைத்
தட்டி முத்துதிர்வது போல்
மலர்ச் சிரிப்பைச் சிந்துகிறாள்.

அப்பாடா! ஒருமாதிரிப்
பிரச்சினை தீர்ந்ததென்ற நிம்ம
தியில் பெருமூச்செறிகிறேன்.

‘அப்பா இஞ்சை வாங்கோ’

‘ஏன் பிள்ளை...’

‘வாங்கோ...’

‘என்ரை பிள்ளை நல்ல பிள்
னையெல்லே... அப்பா கண்ணை
மூடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்பா
கண்ணைத் திறக்கிறதுக்கு முந்தி
ஓடிவாருங்கோ’

‘ஆ... ஆ... வாங்கணை.....
தூக்கணை.....’

‘சரி... சரி... நான் வாறன்?
அழவேண்டாம்’

அழுது காரியம் பார்ப்பதில்
பெண்களும் குழந்தைகளும் எப்
போதும் சமத்துவமானவர்கள்
என்று என் மனைவியையும் ஒரு
தடவை நெஞ்சில் நிறுத்திப்
பார்த்துக்கொண்டு, எழுந்து
‘சென்று அள்ளியணைக்கிறேன்.

முற்றத்துக்கு வந்ததும்
வானத்தைக் காட்டி, ‘அப்பா
ராயா’ என்கிறாள்.

‘ராயா’ என்பது அவள்
அகராதிப்படி சந்திரன்தான்.

உச்சிவேளையில் என்மகளின்
‘ராயா’வை எங்கே தேடுவது!

நானும் வானத்தை
நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். கண்
கள் கூசுகின்றன.

‘இப்ப ராயா தெரியா
தம்மா...’

‘ஆ...ஆ... ராயா...ராயா...
அப்பா... ராயா...’

‘ராயா பிறகு பாப்பம்:
இப்ப பிள்ளையும் அப்பாவும்
கிளிப்புத்தகம் படிப்பமே’

‘உமாக்குட்டியின்ரை கிளிப்
புத்தகம்...’

‘ஓமோம் உமாவின்ரை
கிளிப்புத்தகம்...’

அழகான கிளியின் வண்ண
ஒவியத்தைப் பெரிதாக அட்டை
யில் தீட்டியுள்ள அந்தக் குழந்
தைப் பாடலைக் கையில் எடுத்தி
துக்கொண்டு பழையபடி கட்டி

லில் அமருகிறேன். என் மகள் மடிமீது இருந்து புத்தகத்தைப் புரட்டுகிறாள்.

‘அப்பா... அப்பா... நாய்க் குட்டி’

‘ஓம் நாய்க்குட்டி’

‘கோலி’

‘கோழி’

‘அன்னா’

‘அண்ணா’

‘அம்மா’

‘அம்மா’

‘எல்லாம் இருக்கு.....’

‘ஓமோம்..... எல்லாம் இருக்கு.....’

நானும் மகளோடு சேர்ந்து ஒவ்வொன்றாகப் பாடம் ஒப்பு விக்கிறேன்.

‘அப்பா பில்லை..... வாகிப் போறன்...’

‘வாசிச்சுப் போட்டியனே... அப்ப சரி.....’

‘அப்பா இந்தாங்கோ.....’

புத்தகத்தை என் கையில் வைக்கிறாள்.

‘அப்பா பாடணை...’

‘என்ன பாடுறது...’

‘வட்ட நிலா... பாடணை’

‘வட்ட நிலா வாவா’

வண்ண நிலா வாவா

பட்டு நிலா வீசிவா

பாடு கிறேன் ஆடிவா’

நான் எனக்குத் தெரிந்த வரை இராகம் எழுப்பிப் பாடு கிறேன். அவள் என் மார்பில் சாய்ந்து அப்படியே உறங்கி விடுகிறாள்.

மார்பில் தூங்குகின்ற என் அருமை மகளைத் தட்டிக்கொடுத்தவண்ணம் நானும் விழிகளை மூடுவதுபோன்ற இனம்புரியாத ஒருவகை மயக்கம். அந்த இனிமைச் சுகத்தில் நீந்திக்கொண்டிருந்த என்னை யாரோ திடீரெனப் பிடித்து உலுப்புகிறார்கள்.

திடுக்கிட்டுக் கண் விழிக் கிறேன்.

பஸ் வண்டி ஓரிடத்தில் தரித்து நின்று பிரயாணிகளைக் குலுக்கி எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறது.

என்ன சுகம்! என்ன இன்பம்! எந்த வங்கியிலிருந்தும் பெற இயலாத செல்வம். இந்த ஆனந்தத்தை என் நெஞ்சம் நிறைய அனுபவிக்க இயலாத தடையாகக் குறுக்கே விகபரூப மெடுத்து நிற்கிறது உத்தியோகம் என்ற வயிற்றுப் பிழைப்பு. தினமும் காலை ஏழு மணிக்குக் கடுகதி பஸ்வண்டியைப் பிடிக்க ‘றெக்கட்’ வேகத்தில் பறக்க வேண்டும். அந்த வேளை என் மகள் படுக்கையிலிருந்து கண் விழிக்கமாட்டாள். படுக்கையில் வைத்தே அவளுக்கொரு முத்தம் அத்தோடு புறப்பட்டுவிடுவேன். மாலையில் காரியாலயத்திலிருந்து புறப்பட்டால், யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து ஒழுங்காக பஸ்வண்டி கிடைப்பதில்லை. நான் வீடுபோய்ச் சேர, வீட்டில் விளக்கெற்றி விடுவார்கள். அவளுக்கென நான் வாங்கிச் செல்லும் தின்பண்டங்கள் மறு நாட்தான் அவளைச் சேரும். ஏதோ போயா தினங்களில் தான் அப்பா பிள்ளை என்ற நெருக்கம். போயா தினங்களிலும் வெளி வேலைகள் இருந்து விட்டால்..... எல்லோமே சூனியந்தான்.

கடந்த போயாவின்போது மகளோடு ஆடிய கூத்தின் நினைவுச் சுகத்தில் திளைத்து, விழித்திருந்து கனவு கண்ட என்னை பஸ்வண்டி நிதர்சன உலகுக்கு இழுத்து நிறுத்திச் சூழலைத் தரிசிக்கச் செய்கிறது.

என் மடிமீது கிடக்கும் ‘பார் சலைப்’ பார்க்கிறேன். நாளை என் மகள் மூன்றாவது வயதை ஆரம்பிக்கும் கொண்டாட்டத் துக்கென வாங்கிச் செல்லும் பட்டுச் சட்டை, பொம்மை ஆகியன கிடக்கின்றன. அவற்றை ஒருதடவை தடவிப்பார்க்கிறேன். மகளின் பூவுடலை வருடிய இன்பம். அவற்றோடு வாங்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மாத சஞ்சிகையை எடுத்துப் புரட்டுகிறேன். என்மேல் எனக்கு அதிருப்தி. என்ன வென்று புரியாத ஏக்கம். சஞ்சிகையை மூடி மடிமேல் வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

‘உதைக் கொஞ்சம் தாருங் கோ பாப்பம்...’

அருகே இருப்பவரின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். இயந்திரம்போலச் சஞ்சிகையைத் தூக்கி அவர்கையில் கொடுத்துவிட்டு, கண்ணாடிக் கூடாக வெளியே நோக்குகிறேன்.

திரும்பவும் மகளைப்பற்றிய நினைவுகள் இதழ் விரிக்கின்றன. நாளை ஒருநாளாவது லீவு பெற்றுக்கொண்டு என் மகளோடு கழிக்க இயலவில்லையே என எண்ணி ஏங்குகிறேன். பயங்கரவாதிகள் கொடுத்த தொல்லை யால் ஏற்பட்ட விளைவுகளில் இதுவும் ஒன்று. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு லீவு வழங்கப் படமாட்டாது.

என்னிடம் சஞ்சிகையை வாங்கிக்கொண்டவர் அந்தச்

‘சீற்றின்’ தொங்கலிலுள்ள நன் பரோடு ஏதோ பேசிக்கொள்வது என்செவியில் துல்லியமாக விழுகிறது. நான் இருவரையும் மெல்ல நோட்டமிடுகிறேன்.

இருவரும் சஞ்சிகையின் அட்டைப்படத்தை அவதானிக்கிறார்கள். தொங்கல் நண்பர் என்னிடம் சஞ்சிகையை வாங்கியவரிடம் கேட்கிறார்:

‘இதென்ன படம்.....?’

நண்பர் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து விட்டுச் சொல்லுகிறார்.

‘ஒரு வட்டத்தைப் போட்டு அதுக்குள்ளே ஏதோ கீறி இருக்கினம்’

‘சும்மா வடிவுக்குத்தான்... என்ன...!’

‘ஓம்.....’

என் நெஞ்சம் அதிருகிறது.

சீ! என்ன மனிதர்கள். சாதாரண ஒரு ஒவியத்தைப் பார்த்து விளங்கிக்கொள்ளும் சக்தியற்ற அற்ப புத்திஜீவிகள். ஆதிமனிதன் சைகையால் பேசிக் கொண்டதற்குப் பின் அடுத்தபடியில் தன் மன உணர்வுகளை — எண்ணங்களைப் புரிய வைத்த மொழி ஒவியம். வரி வடிவிலுள்ள மொழியின் முதற் படி ஒவியம். இந்தச் சாதாரண ஒவியத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத இந்த மனிதர்கள் கற்கால மனிதர்களிலிருந்து முன்னேறிவிட்டார்களா!

இருவரையும் நோட்டமிடுகிறேன். அவர்கள் சஞ்சிகையை விரித்துத் தடை தட்டுகிறார்கள். இருவருக்கும் வயது முப்பதுக்கு மேல் இருக்காது. ‘ஆள்பாதி ஆடைபாதி’ என்ற கணிப்பில் ஆடையைக் கொண்டு தீர்மானிப்பதாக இருந்தால் அவர்கள்

ஐம்பது வீதமும் மனிதர்கள் தான். மிகச் சிறப்பாக வெள்ளை உடுத்திருக்கிறார்கள். கைகளில் அவற்றின் பருமனை மீறிய கைக் கடிக்காரங்கள். விரல்களில் கொழுத்த மோதிரங்கள். உள்ளே உள்ள இருளை எண்ணி வெளியே கவிந்து கிடக்கும் இருளை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டேன்.

மிக வேகமாகச் சஞ்சிகையைப் பார்த்து முடித்துக் கொண்டு என்னிடம் கொடுத்தார்கள். வாங்கிப் பத்திரமாக மடிமேல் வைத்துக்கொண்டேன்.

நெல்லியடிச் சந்தியில் பஸ் வண்டி வந்து நிற்கிறது. நான் கீழே இறங்கி, சந்திக்கருகே உள்ள வளவில் வைத்த என் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக வீடுநோக்கி ஓடுகிறேன்.

வீட்டுக் 'கேற்றில்' வந்து மணி அடிக்கிறேன்.

'அப்பா..... அப்பா வந்துட்டுது.....'

என்ன ஆச்சரியம்! என் ஏக்கத்தைப் புரிந்துகொண்டுதானே என்னவோ இன்னும் என்மகள் உறக்கம் கொள்ளவில்லை.

பொம்மையையும் ஏனைய விளையாட்டுச் சாமான்களையும் மறைத்துக் கொள்ளுகிறேன்—நானைக்குத்தான்கொடுக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு.

கைகளை நீட்டி, காலை எம்பித் துள்ளிக் குதித்த மகளை வாரி அணைத்து, அவளுக்குப் பிரியமான 'கேக்' கை அவள்கையில் கொடுத்து, சிறிது விண்டெடுத்து வாயுள் வைக்கிறேன். தின்றுகொண்டு, நான் மறுகரத்தில் வைத்திருக்கும் சஞ்சிகையைக் கண்டுகொள்கிறேன்.

'அப்பா புத்தகம்...'

'இது அப்பாவின்ரை புத்தகம்... பிள்ளையின்ரே கிளிப்புத்தகம் எங்கே?'

'கிளிப்புத்தகம் வேண்டாம். அப்பான்றே புத்தகம்...'

நான் அவளைக் கீழே விடுகிறேன். புத்தகத்தை அவள்கையிலேயே கொடுத்து விடுகிறேன். அவள் தரையில் அமர்ந்து லாம்பு வெளிச்சத்தில், சஞ்சிகையின் அட்டைப் படத்தை நன்றாகப் பார்க்கிறாள். அவள் முகத்தில் ஒருவகையானதெளிவு குதுகலமான மலர்ச்சி. மேலே நிமிர்ந்து என்னை நோக்கி, அல்லி இதழ் திறந்து சொல்கிறாள்:

'அப்பா... ராயா...'

என் உள்ளம் அதிர்கிறது.

என் சந்தேகத்தைப் போக்கிக் கொள்ள, திரும்பக் கேட்கிறேன்:

'எங்கே அம்மா ராயா...'

'ஊம்... ராயா...'

சஞ்சிகையின் அட்டைப் படத்தைத் தொட்டுக் காட்டி என் ஐயத்தைப் போக்குகிறாள்.

'ஓம்மா... ராயாதான்—சந்திரன்தான்...'

சொல்லிக்கொண்டு, உள்ளத்தில் பொங்கிஎழுந்த ஆனந்த வெள்ளத்தை அணைபோடவியலாது கோவித் தூக்கி உயிரோடு இறக அணைத்து முத்தமழை பொழிகிறேன்.

மறுகணம் பஸ்வண்டியில் சந்தித்த அந்த மனித முகங்கள் இரண்டும் என் மனப்படுதாவில் தோன்ற வேதனை நுழைந்து உள்ளத்தில் இருள் கவிகிறது. ★

சிங்களமூலம்:

குணசேன விதான

தமிழில்:

சிவா சுப்பிரமணியம்

பாலம்

இன்று நுஹுணு குமாரி புகையிரதத்தில் காலிக்கு வரும் தம்பியவை ஏழேகால் பஸ்ஸில் தான் ஊருக்கு வரமுடியும்.

'ஏன், ஒருவரையும் காலிக்கு அனுப்பவில்லையா?' வீட்டிற்குள் வரும்போதே அப்பா அம்மாவைக் கேட்கிறார். தம்பியவையை வரவேற்பதற்காக நான்தான் காலிக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆனால் அம்மாவோ தங்கச்சியோ என்னைப் போகும் படி சொல்லவில்லை.

'காலிக்குப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றவில்லை. நான் பஸ்

வரும் நேரம் பார்த்துச் சந்திக்குப் போகலாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்' எனினும் அப்பா ஒன்றுமே பேசவில்லை. என்மீது மனஸ்தாபம் ஏற்படும் போதெல்லாம் எதுவுமே பேசாமலிருப்பது அப்பாவின் வழக்கம். கைத்தடியை ஒரு ஓரத்தில் சார்த்தி வைத்துவிட்டு அவர் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து கொள்கிறார். மாலையில் கடையிலிருந்து வரும் அப்பா கொஞ்ச நேரம் சாய்ந்து படுத்து ஓய்வெடுப்பதற்காகவே இந்தச் சாய்மனைக் கதிரை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாறு யார் தூரத்திலுள்ள சந்தியிலிருந்து வீட்டிற்கு நடந்து வருவதற்கிடையில் அவருக்குக் கழைப்பு ஏற்பட்டுவிடும். இன்று அப்பாவிற்குக் கழைப்பு அதிகமாக ஏற்படுவதையிட்டு நான் ஆச்சரியப் படவில்லை.

அப்பாவின் தடித்த குரல் வீட்டிலிருந்து முற்றத்திற்கு வெளியேறி அங்கிருந்து அயலெல்லாம் பரந்து வியாபிக்கும் தன்மையுடையது. கழைப்பும் கோபமும் ஏற்படும் போதெல்லாம் அவரால் மெதுவாகக் கதைக்க முடியாது.

குசினியிலிருந்து கூடத்திற்கு வந்த அம்மா குப்பி விளக்கை மேலே தூக்கிப் பிடித்து மணிக் கூட்டைப் பார்த்தாள்.

‘ஆறு ஐம்பது’

‘அப்படியானால் அண்ணா ஏழு பத்துக்குச் சந்திக்குப் போங்கோ’

‘ஏன், தகப்பன் மகன் இரண்டுபேரும் போனால் என்ன?’

‘எனக்குத் தெரியாது: நான் போகவில்லை. விருப்பமானவை ஆரெண்டாலும் போங்கோ’ வீட்டிற்கு வருவதாக எழுதிய கடிதம் கிடைத்த நாள் அப்பா ஆத்திரத்தோடு பேசிய விதம்! கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்த அவர் அன்று மத்தியானம்வரையும் தம்பிக்குச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தார். பல வருடங்களுக்குப் பின் தனக்குக் கடிதம் எழுதியதிலிருந்து தம்பியின் அகங்காரம் தான் தெரிகின்றதெனக் கருதிய அப்பா அன்று கோபத்தால் கொதித்தார்.

‘தெரியுதே அவன்ரை பெருமையை. உவன் என்றை வீட்டுக்கு வந்தால் தவண்டுகொண்டு தான் திரும்பிப் போகவேண்டிய வரும்’

அப்பாவோடு எதிர்த்துக் கதைக்கவோ அல்லது அவருக்குச் சார்பாகப் பேசவோ ஒரு வரும் முன்வரவில்லை தம்பியை அப்பா குறை கூறியதைக் கேட்ட தங்கச்சி அழுதாள்.

‘அவனுக்கு யாரோ சாபம் போட்டுத்தான் இப்படி நடந்திட்டுது. இனி, இப்ப வீட்டுக்கு வர ஆசைப்படுகிறவனை வர விடத்தானே வேண்டும்’

கடைசியாக, வீட்டுக்கு வரும்படி தம்பிக்கு அறிவிப்பதற்கு அப்பா இணங்கினார்.

பல வருடங்கள் கழிந்த பின்னும் கூட, தம்பி மட்டும் தனியாக வீட்டுக்கு வருவதால் ஏற்பட்ட போகும் ஆபத்தை நான் அறிவேன். மனைவி மக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி எழுதுவதற்கு அம்மாவோ தங்கச்சியோ ஏன் தயாராகவில்லை? அவர்கள் இப்போதும் குடும்பத்தைப் பிரித்து அவனுக்கு இன்னொரு திருமணம் செய்து வைப்பதைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தம்பியினால் வாழ்க்கையிலேயே வெறுப்புக் கொண்டிருக்கும் அப்பா அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அம்மாவும் தங்கச்சியும் எதிர்பார்ப்பதை மாற்றும் எண்ணத்தோடு நான் வேறொரு யோசனையைக் கூறுகிறேன்.

‘அவன் தன்னுடைய எண்ணத்திற்கென்றாலாவது கல்யாணம் செய்து கொண்டான் என்பது இப்போ முழு ஊருக்கும் தெரியும். தம்பிக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். எப்படியென்றாலும் நாங்கள் இப்போ அவர்கள் எல்லோரையும் எங்கள் குடும்பத்தினராக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்’

‘நீ இதிலே வாயைத் திறக்க வேண்டாம் விஜேதாச’ அம்மா இரண்டு அடிகளில் நாங்கள் நின்ற இடத்திற்கு வந்தாள்.

‘.....நீ சொல்லுறது, அந்தத்தமிழ்ச்சிசையும் கூட்டிவந்து தம்பியின் கெட்டித்தனத்தை ஊரெல்லாம் காட்டி.....’

‘அவருக்கு ஏதாவது வெட்கமிருந்தால் உந்த லைன்களெல்லாம் போய்த்திரியிரா’ அம்மாவிற்குப் பக்கப்பாட்டுப் பாடுகிற தங்கச்சி.

‘அம்மாவும் மகளும் ஒரு குதும்றியாத அவனை மட்டும்

கூப்பிட்டுக் குடும்பத்தைக் குலைப்பதைத்தான் விரும்புகிறீர்கள். பத்தினி ரூலவோடு என்ன கதைத்ததென்று எனக்கு நல்ல ரூபகம்’

‘என்ன.....’ அப்பா சாய்மனைக் கதிரையிலிருந்து எழுந்து அம்மாவுக்கருகில் செல்கிறார்.

‘இந்த வீட்டுப்பக்கம் வந்தால் பத்தினியானுக்குக் காலாலைதான் அடிப்பன். ஆருக்குச் செய்வினை செய்யிறத்துக்கு அவனைக் கூப்பிட்டனிங்கள்’

மீண்டும் சாய்மனைக் கதிரையில்போய் படுத்துக்கொண்ட அப்பா தொடர்ந்து பேசினார். கோபமும் கழைப்புப் மிகுதியானபடியால் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உரத்து வெளிப்பட்டன.

‘விஜேதாச’

அப்பா என்னைக் கூப்பிடுகிறார்.

‘தம்பிக்குக் கடிதம் எழுத வேணும், பெண்சாதியையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொல்லி. நான் சின்னப் பிள்ளைகளைப் பார்க்க விரும்புகிறேனென்று எழுது. கேட்டுதா?’

வீடு முழுவதும் மௌனம் அரசோச்சுகின்றது. அப்பாவின் கட்டளைகளைத் தாமதிக்காமலே நிறைவேற்றுவனாகிய நான் கடிதத்தை எழுதிக் கொண்டு தபாலில் சேர்ப்பதற்காகச் சந்திக்குப் போகிறேன்.

முன்று வருடங்களுக்கு முந்திய கடந்தகால நிகழ்ச்சிகள் என் நினைவில் நிழலாடுகின்றன. என் அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய எதிர்ப்பு— மனோமணிய எஸ்டேட்டில் தமிழ் தொழிலாளரின் கூட்டத்தில் நான் பேசிய தினம்

அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை ஏசிய ஏச்சு— வீட்டில் மட்டுமல்லாமல் ஊரிலேயே நான் முட்டாளாகக் கருதப்பட்ட விதம்— எல்லாம் என் நினைவில் தோன்றுகின்றன.

பத்தேகம கத்தோலிக்கப் பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த என்னுடைய படிப்பு அரசியலில் ஈடுபட்ட காரணத்தால் தான் இடையில் குழம்பியது என்பது அப்பாவின் கருத்து; என்னை ஒரு வழக்கறிஞராகவோ அல்லது டாக்டராகவோ ஆக்க வேண்டுமென என்னைக் கொண்டிருந்த அப்பா தன் எண்ணம் நிறைவேறுததால் என் மீது வெறுப்புக் கொண்டார். வீட்டிலுள்ள அனைவரின் எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றாமல் செய்த நான் மனோமணிய எஸ்டேட்டில் உள்ள தமிழ் தொழிலாளரின் தொழிளுனென். என்னுடைய கொள்கைகளை நிராகரித்த தம்பியும் தங்கச்சியும் தொடர்ந்து கல்வி கற்றபின் ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டனர்;

வவுனியாவில் சிங்கள ஆசிரியை ஒருத்தி தமிழ் வகுப்பு வாதிகளால் கொலை செய்யப்பட்டாள் என்ற வதந்தியைக் கேட்ட சிலர் மனோமணிய எஸ்டேட்டில் உள்ள தமிழ்த் தொழிலாளரைத் தாக்கினர். வதுரம்ப சந்தியில் வியாபாரம் செய்துவந்த சின்னையாவின் புகையிலைக் கடைக்குத் தீயிட்டனர். இவையெல்லாவற்றிற்கும் பின்னால் தம்பியே தலைமை தாங்கினான்;

‘சரத்தைப் போன்ற படித்தவர்கள் இப்படிச் செய்யலாமா? படிப்புக்கே அவமானம்’ நான் தம்பியை எச்சரிக்கை செய்தேன்.

‘அண்ணாவின் சோஷலிசம் இந்த நாட்டுக்கு ஏற்றதல்ல. சிங்களவராகிய எங்களுக்கு உந்தச் சிறிய நாடு மட்டும்தான் இருக்கின்றது. தமிழர்களுக்கு இந்தியாவைப் போல் பெரிய நாடு இருக்கிறது. எங்களுக்கு இந்த நாட்டை விட்டுவிட்டு அவர்கள் போகவேண்டும்.’

சிங்கள கிராமவாசிகளுக்கு மத்தியில் வகுப்புவாதத்தைப் பரப்புவதற்காக வகுப்பு வாதிசனால் பாவிக்கப்படும் ஆயுதம் இந்தத் தர்க்கமே. சிங்களவருக்கு இலங்கையில் மாத்திரமே இடம் இருக்கிறது என்பதைக் கேட்டதும் படிப்பறிவற்ற கிராமவாசி பாம்பைப்போலச் சீறியெழுகிறான்.

‘முட்டாளே, எந்த நாட்டிலாவது ஒரே இனம் இல்லை. இந்தியாவிலும் அப்படித்தான். தென் இந்தியாவில் மாத்திரம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கிறார்கள். இந்து, முஸ்லிம் ஆகிய வேறு வேறு இனத்தவர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வாழ்கிறார்கள். நாட்டை வளம்படுத்த வேண்டுமானால் இன ஒற்றுமை அவசியம். இது இனவெறி எண்ணத்தை மண்டைக்குள் வைத்திருக்கும் முட்டாள்களுக்குப் புரியாது. பரிசுத்த சிங்கள நாடாக மாற்றுவதற்கு — முஸ்லிம் மக்களை என்ன செய்வது? முட்டாள்கள்..... முட்டாள்கள்.....’

என்னுடைய பதிலால் கோபமடையும் தம்பி பலமுறைகளில் என்னோடு சண்டைக்கு வருவான். நான் மனோமணிய எஸ்டேட்டில் லைசென்சுக்கெல்லாம் போய்வருவதால் தமிழர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு முயற்சிக்குறேனென்று அவன் என்னைக் குற்றஞ் சாட்டுவான். ஆனால்

அவற்றிற்கெல்லாம் நான் கோப்படுவதில்லை.

‘மீனாட்சியின் மகளைப் பாரக் கப் போவதாக இருக்கவேண்டும்’ என்று என்மீது கணை தொடுத்தபடி தங்கச்சி அறைக்குள் வருவாள்,

‘சரி பார்ப்போம்? இனிமேல் லைசென்சுக்குப் போவதைக் கண்டால் என்னுடைய ஆட்களிடம் சொல்லி அடித்து வீசச் செய்வேன்.’

‘என்னடா நீ சொன்னாய்...’ நான் கொலைகாரனைப் போல் கோபத்தோடு தம்பிக்கு முன்னால் பாய்கிறேன். அவனுடைய கன்னத்தில் பலமுறை அடிக்கிறேன். அம்மாவும் தங்கச்சியும் எங்களுக்கிடையில் புகுந்து என்னைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். அப்பா தம்பியை வெளியே இழுத்துச் செல்கிறார்.

‘நீ இஞ்சை சண்டை கிளப்பாமல் எந்தத் திக்குக்கெண்டாலும் துலைஞ்சுபோ. தமிழங்கடை எதையோ பிடிச்சுக் கொண்டு எங்கடை குடும்பத்தை நாசமாக்கப் பாக்கிராய்’

அம்மா ஏசியதைக் கேட்டதும் என் கோபம் அதிகரிக்கிறது. அறைக்குள் வந்து அழுக்கேறிய என் இரண்டு சேட்டுக்களையும் சாரத்தையும் ஒரு கடதாசியில் பார்சலாகச் சுற்றிக் கொள்கிறேன். வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட நான் தோட்டத்தொழிலாளர் சங்கக் காரியாலயத்தில் தங்குகிறேன். இப்போது என்னால் மற்ற நாட்களிலும் பார்க்கச் சுலபமாகத் தொழிற்சங்க வேலைகளைச் செய்ய முடியும். தொழிலாளருக்கு நீதியான முறையில் சம்பளம் கொடுக்காத தோட்ட

முதலாளிமாருக்கு எதிராகவும் எங்கள் சங்கம் பயமின்றிப் போராடுகின்றது.

சந்திக்கு வரும் தமிழ்த் தொழிலாளர்களைக் காத்து நின்று தாக்கும் தம்பியும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுடைய பொருட்களைப் பறித்து அருவியில் எறிவார்கள் இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் கேள்விப்படும்போது அவன்மேல் எனக்கிருந்த சகோதர பாசம் மறைந்து அவனை என் எதிரியாகக் கருதுவேன். இதன்பின் தம்பி மேல்படிப்புக்காகப் பேராசனேப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றதும் ஊரில் கலவரங்கள் ஓரளவிற்குக் குறைந்தன. எனினும் அங்கே அவனுக்குத் தீவிர சிங்களவாதியான ராஜரத்னவின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. தம்பி ராஜரத்னவின் தளபதியாகித் தீவு முழுவதும் சிங்களவகுப்புவாதத் தீயைப் பரப்பத் தொடங்கினான்.

தமிழ் மொழிக்கு நியாயமான அந்தஸ்து வழங்குவதைக் கூட எதிர்த்த தம்பி சிங்களவகுப்பு வாதிகளின் அபிப்பிராயங்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினான். அவன் மிகவும் குறுகிய காலத்தில் ஒரு வகுப்புவாதத் தலைவனானான். இதனால் பெருமைப்பட்ட அப்பா தம்பி கேட்ட சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் உடனேயே பணம் அனுப்பினார். அம்மாவும் தங்கச்சியும் தம்பியின் புகழால் தாங்கள் பெருமையடைவதாக நினைத்தார்கள்.

தம்பி தன்னுடைய விடுமுறை நாட்களை ராஜரத்னவின் வகுப்புவாத இயக்கத்தின் வேலைகளுக்காகச் செலவழித்தான். பட்டம் பெற்றபின் அவன்

அடையப்போகும் கௌரவத்தைப் பற்றி அப்பா சொல்லிய கதைகளெல்லாம் எங்கள் காரியாலயம் வரை பரவின. பல்கலைக் கழகத்திலே கடைசி வருடத்தில் தம்பி நடந்துகொண்ட விதத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அம்மாவும் தங்கச்சியும் ஆடம்பரமெல்லாம் அடங்கி வேதனைப்பட்டனர்.

தம்பியைப் பற்றிய மனவேதனையால் அப்பாவிற்குக் கடுமையான சுகவினம் ஏற்பட்டது. அப்பாவிற்குக் கடுமை என்ற செய்தி கேட்டவுடனேயே நான் வீட்டுக்குச் சென்று அவரைக் காலி ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அப்பா சுகமாகி வந்தபின் அவரைக் கவனமாகப் பார்ப்பதற்காக நான் மீண்டும் வீட்டில் தங்கினேன். அம்மாவும் அப்பாவும் என்மீது ஒருபோதும் இல்லாத அளவுக்கு அன்பு காட்டினார்கள்.

‘என்ன விசர்த்தனம் செய்தாலும் பெரியவன் எனக்குக் கஷ்டத்தைத் தரவில்லை’ என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்லுவார்.

‘நீ சாமஞ்சாமமாகக் கண்ட நிண்ட இடங்களெல்லாம் திரியிறதை விட்டுட்டு இஞ்சை இரு. சந்திக்க வாறவை இஞ்சை வரலாம் தானே.’

காரியாலயத்திலுள்ள தோழர்களும் என்னுடைய தீர்மானத்திற்கு இணங்கினார்கள். சில நாட்களின் பின் என்னுடைய அறையைத் தொழிற் சங்கக் காரியாலயமாக ஆக்குவதற்குக் கூட வீட்டிலிருந்து இணக்கம் கிடைத்தது.

எனக்கு இந்த வசதிகளெல்லாம் கிடைத்தது தம்பியிடம் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால்தான்.

இப்போது என்னைப் பார்க்க வரும் சிங்களவர்களுடன் மட்டு மல்லாமல் தமிழர்களுடனும் அம்மா சந்தோஷமாகக் கதைக் கிறாள். வாரமுடிவில் வீட்டிற்கு வரும் தங்கச்சி இன்னும் என் னோடு சந்தோஷமாகக் கதைக் கத் தொடங்காவிட்டாலும் இப் போது எங்கள் வேலைகளுக்குத் தடையிருப்பதில்லை.

என்னுடைய போராட்டத் தில் வெற்றியடைந்த நான் தம் பிக்காகவும் போராட்டத் தொ டங்குகிறேன். இன்று தம்பியை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பிரச்சனையதார்த் ரீதியாக அவனுக்குக் கிடைத்த தண்டனையெனக் கரு துகிறேன். அவனுக்கும் எனக்கு மிடையிலான போராட்டத்தில் நான் வெற்றியடைந்து விட் டேன். இப்போது அவனால் வகுப் புவாதம் பேசமுடியுமா? அவன் அன்று வகுப்புவாதத் தீயினால் முழு ஊரையுமே நாசப் படுத்தி யது எனக்கு நன்றாக நினைவி ருக்கிறது. மனோமணிய லைன்க ளில் உள்ள தமிழர்கள் கடைக்கு வருவதற்கான குறுக்குப் பாதையாகிய பாலத்தை உடைத்தது தம்பிதான். பாலத்தை உடைத்த அவனும் நண்பர்களும் அடுத்த பாதையால் வரும் தமிழர்களை மறைந்திருந்து தாக்கினர். உடைக்கப்பட்ட பாலத்தின் இரும்புக் கம்பிகள் அழிக்கமுடியாத நினைவின் சின்னமாக இப் போதும் தெரிகின்றன. நேரம் ஏழு பத்து. இன்னும் ஐந்து நிமிஷத்தில் காலியிலிருந்து வரும் அத்துமலை பஸ் சந்திக்கு வந்து சேரும். பஸ் கீம்பி மலையில் ஏறும்போது கேட்கும் உறு மல் சத்தம் இப்போது அருகில் கேட்கின்றது.

தம்பி பார்வதி சுந்தரலிங்கம் என்னும் தமிழ் மங்கையு

டன் காதல் கொண்டிருக்கும் செய்தியை பேராதனையில் உள்ள என்னுடைய ஒரு நண்பன் மூலமே அறிந்தேன். யாழ்ப்பாணம் இந்த மகளிர் கல்லூரியிலிருந்து பல்கலைக் கழகத் திற்கு வந்த பார்வதி விஞ்ஞானப்பிரிவில் பட்டதாரி மாணவி. பட்டம் பெற்றபின் தான் பார்வதியை மணந்து கொள்ளவிருப்பதாக எனக்குத் தம்பி கடித மெழுதியிருந்தான்.

‘அண்ணா, நான் பார்வதியை மணந்துகொள்ளப் போகின்றேன். அவளின் பெற்றாரும் இதை எதிர் பார்க்கிறார்கள். நாங்கள் இருவரும் உலகில் தனித்துப் போனாலும்கூட நாங்கள் எடுத்த தீர்மானத்தை மாற்ற முடியாது. பாரின் தாய் தகப்பனைப் போலவே எங்களுடைய அப்பா அம்மாவும் எங்களைச் சபிப்பார்கள். எனினும் அண்ணாவின் மேல் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையால் எனக்கு ஓரளவு நிம்மதி. அண்ணா, உங்களுடைய அதிசயமான சக்தியைப் பாவித்து அப்பாவும் அம்மாவும் என்மேல் இரக்கம் கொள்ளக் கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்துங்கள். நான் கடந்த காலத்தில் உங்களையும் எதிர்த்துக்கொண்டு செய்த முட்டாள் தனமான செயல்களின் நிர்வாணத் தோற்றம் இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது’

தம்பி அனுப்பிய கடிதத்தில் எழுதப்படாத எத்தனையோ விஷயங்களை என்னால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. மனோமணிய எஸ்டேட் தமிழ்த் தொழிலாளரின் பாலத்தை உடைத்தெறிந்த கொடுமையை எண்ணித் தம்பி வேதனைப் படுவதை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

தம்பி தமிழ்ப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்த செய்தியை அறிந்தவுடன் அப்பா மறுபடியும் சுகவீனமுற்றார். இருதய நோய் நாளுக்குப் பலமுறை ஏற்பட்டது. தங்கச்சி ஊர்ப் பாடசாலையிலிருந்து தூரத்தில் உள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு மாற்றம் பெற்றுச் சென்றபோது அவளோடு சேர்ந்து பல அநாமதேயக் கடிதங்களும் ஊரிலிருந்து சென்றன.

‘புதிதாக வந்த ஜயவதி என்ற ஆசிரியை தமிழ்ப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த பெண். அவருடைய தம்பி யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வள்ளியம்மையை மணந்து கொண்டிருக்கிறார். ஜயவதி ஆசிரியையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வசிப்பதற்காகச் செல்லப் போவதாக பேசப்படுகின்றது’

தம்பியின் திருமணத்தினால் தான் அபகீர்த்திக்குள்ளாக்கப் பட்டிருப்பதாக எண்ணிய தங்கச்சி நாளுக்கு நான் உடல் மெலியத் தொடங்கினாள். அவளைத் திருமணம் செய்ய வந்த மாப்பிள்ளைகள் திரும்பவும் வராமல் போவதற்குக் காரணம் தம்பியைப் பற்றிய அநாமதேயக் கடிதங்களையென்று அம்மாவும் தங்கச்சியும் கருதினர்.

எனினும் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள் எங்கள் குடும்பத்தினரை ஓரளவாவது முற்போக்கானவர்களாக்குவதில் நான் கணிசமான அளவுக்கு வெற்றியடைந்தேன். இந்த மாற்றத்தோடு அப்பா அடிக்கடி சுகவீனமுறுவதும் குறைந்தது.

அப்பாவும் அம்மாவும் மகனையும் மருமகளையும் பேரன் பேத்தியையும் பார்ப்பதற்கு ஆசையோடு இருக்கிறார்கள். பார்வதியின் தோற்றத்தைப்

பற்றித் தங்கச்சி மனதில் எண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளுவதாக இருக்கவேண்டும். இரு இனங்களின் சங்கமத்தில் உற்பத்தியான இரு குழந்தைகளும் எதிர்காலப் பரம்பரையின் வீரர்களாக எனக்குத் தோன்றுகின்றன.

‘சரி, இனிப்போ...’ பழையகாட் சாரமும் கட்டி நீட்டுக் கை மேல் பனியனும் போட்டுக் கொண்டு அப்பா மீண்டும் சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்தார். அவர் சுருட்டுப் புகையோடு சேர்த்துக் கடந்த காலத்தையும் ஊதித் தள்ளிவிட முயற்சிப்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

பஸ் சந்தியில் நிறுத்தப் படும்போதே நான் அங்கு ஓடிச் செல்கிறேன். அதிலிருந்து இறங்கிய இரண்டு சின்னக் குழந்தைகள் துள்ளிப் பாய்ந்தபடி சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறார்கள். தலைமயிரைப் போலக் கறுப்பு நிறமுடைய அழகான பெண்ணொருத்தி பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி இரு குழந்தைகளையும் அருகில் அழைத்துக் கொண்டாள். அவள் பார்வதியாக இருக்கவேண்டும். பார்சலும் சூட்கேசும் கொண்டு தம்பி இறங்குவதைக் கண்ட நான் உடனே அவனுடைய சுமையில் கொஞ்சத்தை வாங்கிக் கொள்கிறேன்.

தம்பியின் முகத்தில் கண்ணீரும் சிரிப்பும் சேர்ந்து தோன்ற. அன்பினால் என் இதயம் நிரம்பியது. இவன் என்னுடைய ஒரே தம்பி! என்னுடைய தோளில் கையைப் போட்டபடி அவன் பார்வதிக்குச் சொன்னான் — ‘பார், இது என் அண்ணா’

‘அண்ணாவைப் பற்றி நாங்கள் பல விஷயங்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம்’

‘ராஜா, கமலி இங்கே உங்களுடைய பெரியப்பா’ என்று சொல்லிக்கொண்டு பெரிய பிள்ளையை என்னிடம் தருகிறான். நான் குழந்தைகள் இருவரையும் முத்தமிட்டுக்கொண்டு பார்வதிக்கும் தம்பிக்கும் என் அன்பைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘அண்ணா அப்பாவும் அம்மாவும் என்னை ஏகவார்களோ வென்று பயமாயிருக்கு’

‘ஏன் ஏகவான்? அப்பாவும் அம்மாவும் இப்போ முன்னையப் போல இல்லை தங்கச்சி’

‘அண்ணாவின் கெட்டித்தனம்தான்’ தம்பி மிகவும் பெருமையோடு சொல்கிறான்.

தம்பியும் பார்வதியும் அப்பாவிடமும் அம்மாவிடமும் காவில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டபோது என் கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்தன. ஒருமுறை சிங்களத்திலும் அடுத்தமுறை தமிழிலுமாக மாறி மாறிப் பேசியபடி இந்த அபூர்வ நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற குழந்தைகளைத் தூக்கி மடியில் இருத்திய அப்பா அவர்களை மாறி மாறி முத்தமிட்டார். அழுவதிலும் முத்தங்கள் கொடுப்பதிலும் நேரம் சென்றது.

மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் ஊரவர்க்கும் உறவினர்க்கும் அறிமுகப் படுத்த வேண்டுமென அப்பா நினைத்தார். நான் அந்த எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டேன். இதற்காக நடத்தப்பட்ட வைபவத்துக்கு கொட்டாவ சித்தப்பாவும் மஹலபிட்டிய மாமியும் வராததற்குக் காரணம் தம்பி தமிழ்ப் பெண்ணை விவாகம் செய்ததே.

கடந்த சில நாட்களாக அப்பாவும் அம்மாவும் தங்கச்சி

யும் தம்பியவையோடு உறவினரின் வீடுகளுக்குப் போய்விட்ட படியால் வீட்டில் நான் மட்டும் தனித்திருந்தேன். நாளைக்கு மாலை தம்பியவை மட்டக்களப் பிற்குப் புறப்படுகின்றனர்.

அடுத்த தவணை காலிக்கு மாறி வரும்படி அப்பா தம்பியவையிடம் சொன்னார். தம்பி காலிக்கு வந்தபின் தங்கச்சியின் காரியத்தை முடித்துவிட வேண்டுமென்று பார்வதி அம்மாவிடம் சொல்வது எனக்குக் கேட்டது.

குழந்தைகள் இருவரும் அதிகமாகச் சேர்ந்து பழகுவது என்னோடுதான். நான் பலதடவைகள் அவர்களை லைன்களுக்கு அழைத்துப் போவேன். அவர்கள் என்னுடைய தம்பியின் பிள்ளைகள் என்பதைக் கேட்டதும் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுவார்கள்.

என்னோடு குளிப்பதற்கு வரும் ராஜாவும் கமலியும் சிறிய பற்றைகளுக்கருகிலுள்ள மணற்பரப்பில் விளையாடுவார்கள். மண்ணைக் குவித்து நடுவில் பூக்களை நாட்டி மகிழ்வார்கள். அம்மாவினதும் அப்பாவினதும் முகங்களை அப்படியே உரித்து வைத்திருக்கும் குழந்தைகளை முத்தமிட்டுச் செல்லும் காற்று முழுக் கிராமத்தையுமே தழுவிச் செல்லும். சிங்களத்திலும் தமிழிலும் பேசும் குழந்தைகளின் மழலையை முழுக் கிராமமுமே ரசித்துக்கொண்டிருப்பது போல இருக்கும். பாலம் இருந்த இடத்தில் படர்ந்து வளர்ந்திருக்கு செடி கொடிகளிலே இருக்கின்ற சிட்டுக் குருவிகளின் ‘கீசு கீசு’ சத்தம் அந்தக் குழந்தைகளிடம் ஏதோ முறைப்பாடு செய்வதுபோல எனக்குத் தோன்றும். ★

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

ஆங்கிலத்தில்

புதிய ஈழத்து எழுத்து

தீத்தமது தாய் மொழிகளில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதுகின்றனர். சில எழுத்தாளர்கள் ஆங்கிலத்தில் மாத்திரம் எழுதுகின்றனர். வேறு சில எழுத்தாளர்கள் இரு மொழிகளில் (சிங்களம்-ஆங்கிலம், தமிழ்-ஆங்கிலம், சிங்களம்-தமிழ்) எழுதுகின்றனர். அனைவரும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள்.

ஆங்கில மொழியில் மாத்திரம் எழுதும் எழுத்தாளர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் பத்திரிகை அலுவலகங்களில் வேலை பார்க்கிறார்கள். தமிழினத்தைச் சேர்ந்த சிலர், ஆங்கிலப் பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

சிருஷ்டி இலக்கிய-விமர்சனத் துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள சில ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் ஆங்கில மொழியைக் கையாள் கின்றனர். இவர்களுள் சிலர் தமிழர்களாவர். வண தனிநாயகம், கலாநிதி கைலாசபதி, அழகு கப்பிரமணியம், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, ராஜா புரக்டர்,

ஏ. ஜே. கனகரத்னா, எஸ். சிவநாயகம், கே. எஸ். சிவகுமாரன், முருகையன் போன்றவர்கள் ஒருசிலர்.

ஆங்கில மொழியில் எழுதும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் தொகுப்பு ஒன்று இப்பொழுது வெளியாகியிருக்கிறது. ‘நியூஸிலேன் ரைட்டிங்’ (புதிய ஈழத்து எழுத்து) என்ற இதனை, பேரா தனை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த கலாநிதி யஸ்பின் குணரத்ன (ஆங்கில போதகரீடம்) மெல்வின் பீரிஸ் (மேற்குநாட்டுப் பண்டை உயர் கல்வித் திணைக்களம்) ஆகிய இருவரும் தொகுத்துள்ளனர்.

புதியவர்களின் எழுத்துக்கள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன. பழையவர்களின் புதிய எழுத்துக்களும் உண்டு. சிங்கள மொழிபெயர்ப்புகளும் காணப்படுகின்றன. தமிழைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நூல் ஒன்றின் அறிமுகம் காணப்படுகிறது. கலாநிதி கைலாசபதியின் நூலை இக்கட்டுரையாளர் விமர்சித்திருக்கிறார்.

இடம்பெற்றுள்ள எழுத்துக் களில், சிறுகதை, கவிதை, நெடுங்கதை, நாடகம், விமர்சனம், மதிப்புரை, கட்டுரை ஆகிய பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன.

சில வருடங்களுக்கு முன் வெளிவந்த 'கொம்பூனிட்டி' என்ற பருவ ஏடு, இரண்டு இதழ்களை இலங்கை எழுத்துக்காக ஒதுக்கியிருந்தது. அந்த இதழ்களில் கலாநிதி வித்தியானந்தன், சில்லையூர் செல்வராசன், கே.எஸ். சிவகுமாரன் ஆகியோர் முறையே 'ஈழத்து இலக்கியப் போக்கு', 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள்' 'இளங்கீரனின் தென்றலும் புயலும்' ஆகியவை பற்றி எழுதியிருந்தனர். வி.ஆர். ஹென்ஸ்மன் ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியாகிய 'கொம்பூனிட்டி' என்ற பருவ ஏடுகளில் சிங்கள—ஆங்கிலமொழி ஆய்வறிவாளர்கள் பலர் எழுதிவந்தனர். அதற்குப் பின்னர், சிங்கள—தமிழ் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களைக் கொண்டு வெளியாகியிருப்பது 'நியூ ஸிலோன் ரைட்டிங்'. இந்த வரிசையில் இரண்டாவது தொகுதியும் விரைவில் வெளிவரவிருக்கிறது என அறிகிறேன்.

ஏ. ஜே. கனகரத்தினம், எஸ். சிவநாயகமும், பல தமிழ்ச் சிறுகதைகளை ஆங்கிலத்தில் பெயர்த்து ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை, தமிழ் மொழியறியா வெளியுலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தனர்.

ஈழத்துத் தமிழ் நூல்கள், நாடகங்கள், திரைப்படங்கள் போன்றவற்றை ஆங்கில மொழி மூலம் வாணெலியிலும், பத்திரிகைகளிலும் இக்கட்டுரையாசிரியர் விமர்சித்திருக்கிறார்.

இந்த வரிசையில், டொமினிக் ஜீவா, செ. செபரத்தினம்,

இலங்கையர்கோன், கே. டானியல், சோ. நடராஜா, சிற்.பி. அழகு சுப்பிரமணியம், இளங்கீரன், நாவேந்தன், வ. அ. ராசரத்தினம், செ. யோகநாதன், க. கைலாசபதி, எஸ். பொன்னுத்துரை, செ. கணேசவிங்கன், சில்லையூர் செல்வராசன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, கி. இலக்குமணன், மு. தனையசிங்கம், ரஹ்மான், மகாகவி, கா, சிவத்தம்பி, செ. சுதிர்காமநாதன் போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் 1962-ம் ஆண்டு முதல் தமிழ் தெரியாத வாசகர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

மேலும், ஈழத்துத் தமிழ் நாடகமேடை, திரைப்படம், நாவல்கள் பற்றியும் இவர் எழுதிவருவதுடன் அது அப்ப இது இப்ப, மேகலை, மதமாற்றம் கலைஞனின் கனவு, கடலின் அக்கரை போவோர், காட்டுமிராண்டி, வாடகைக்கு வீடு' அவனைக் கொன்றவன் நீ, அபசுரம், இரு துயரங்கள். வாலிவதை, நிலையும் நினைப்பும், சோதிடம் பிழைக்குமா? அழையா விருந்தாளி, நிழல் நாடக விழா, தேரோட்டி மகன் நெஞ்சம் மறப்பதில்லை, வேதாளம் சொன்ன கதை ஆகிய தமிழ் நாடகங்களை ஆங்கில மொழியில் விமர்சித்துள்ளார்.

தோட்டக்காரி, கடமையின் எல்லை, நிர்மலா ஆகிய ஈழத்துத் திரைப்படங்களும் இவரால் ஆங்கில மொழியில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன.

எனவே ஆங்கில மொழி அறிந்த சிங்கள எழுத்தாளர்கள், தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சிங்களத்திலும், சிங்கள எழுத்தாளர் பற்றித் தமிழிலும் அறியத்தரும் தமிழ் — சிங்கள எழுத்தாளர்களின் பங்கு வரவேற்கத் தக்கதாக இருக்கும்.★

பொன்னம்பலவானேஸ்வரர்

வி எஸ். துரைராஜா

ஒரு நாட்டின் கட்டிடங்கள் தான், அந்நாட்டு நாகரீகத்தின் அத்தாட்சிச் சின்னங்களாக பல நூற்றாண்டுகளுக்கு நிலைத்திருக்கின்றன. பண்டைக்கால மன்னர்கள், ஆலயங்களைக் கட்டி பாதுகாத்து வந்ததனால்தான், இன்று நம்கலை கலாச்சாரங்கள் மங்காது இருப்பதன் காரணம் என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

இலங்கையில் நூற்றுக்கணக்கான இந்துக்களின் ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. சில தொன்மையானவை. இன்னும் சில அண்மையில் கட்டப்பட்டும், புதுப்பிக்கப்பட்ட கட்டடங்களாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றுள், கொழும்பில் உள்ள சேர். பொன்னம்பலம் ராமநாதனார் கட்டப்பட்ட பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயம், கட்டடச் சிற்பக் கலையில் தலைசிறந்ததாக அமைந்துள்ளது.

இக் கட்டிடம், விஜயநகர கட்டிடக் கலையைத் தழுவிக்கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் ஆலயத்தின் தூண்கள், சிற்பங்கள் கூரையும் கூட, கருங்கற்களால் செதுக்கப்பட்டுக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கோயிலின் கட்டிட வேலைகளுக்கு வேண்டிய கற்பாறைகள் சில வற்றை இந்தியாவில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டன என்று கூறப்படுகின்றது. இக்கட்டிடத்தின் தூண்கள் ஒரே கல்லில் செதுக்கி எடுக்கப்பட்டவை. கூரை வேய்தலுக்கான கற்பாறைகள் 25 அடி நீளமாகவும், 5 அடி அகலமாகவும், 1 அடி கனமாகவும் உள்ளன.

இலவாலயத்தின் ராஜகோபுரத்தை கருங்கல்லால் வடித்து முடிக்குமுன், சேர். பொன்னம்பலம் ராமநாதன் காலமாகி விட்டார். இவ் வேலைக்காகச்

சேர்க்கப்பட்ட கற்பாறைகளை இன்றும் இக் கோயில் வீதிகளில் காணலாம். அவர் இறந்து பல ஆண்டுகளாகியும் ராஜகோபுரம் மொட்டையாகவே இருந்தது. இக்குறையை நீக்க அவரின் சந்ததியார் முனைந்து முன்வந்தனர். அதனால் இந்த ராஜகோபுரத்தின் வேலை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஆனால், அதைக் கருங்கற்களால் வடிக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. கருங்கற் சிற்பிகள் கிடைப்பது அரிதாகவும், கல் வேலை என்றால் பெரும் தொகை செலவாகும் என்பதும், அத்தோடு இக்கோபுரத்தை கல்லால் செதுக்கிக் கட்டுவதற்கு எட்டு வருடங்களாவது வேண்டியிருக்கும் என்பதுமாகும். ஆகவே, ராஜ கோபுரத்தை கொங்கிறீற்றாலும், சீமெந்தாலும் கட்டி எழுப்ப முடிவு செய்தோம். அதேவேளை; கட்டிட சாஸ்திரத்துக்கோ, ஆலய விதிகளுக்கோ இழுக்கின்றி ஒரு வருட காலத்திலேயே கட்டி எழுப்பினோம். ஐந்து மாடிகள் கொண்ட இக்கோபுரத்தில் 162 விக்கிரகங்கள் சிற்பங்களாக வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சிற்பமும் ஒவ்வொரு கதையைச் சொல்லுகின்றது.

இந்த ராஜகோபுரத்திற்கு வண்ணம் தீட்டாது, அதை, கருங்கற்களால் செதுக்கிய கட்டிடம் போன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கட்டிடத்தின் உள் வேலைகள் எல்லாம் கருங்கற்களால் அமைந்திருப்பதனால் ராஜகோபுரமும் கருங்கற்களால் தான் அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அது அப்போது முடியாத செயலாக இருந்ததினால்,

கல்லைப்போல் தோற்றம் அளிக்கும் வகையில் செய்து முடித்தோம். இன்று கிடைக்கும் வண்ண மைகள் சிலகாலத்துக்குப் பங்கி, அவலட்சனமாகிவிடும் என்ற உண்மை அறிந்து வண்ணம் பூசும் வேலையைத் தடுத்தோம்.

இந்தப் பொன்னம்பல வானேஸ்வார் ஆலயத்தின் ராஜகோபுரத்தை இன்னும் உயரமாகக் கட்டி எழுப்பி இருக்கலாமே என்று சிலர் இப்போதும் கேட்பதுண்டு. கோபுரத்தின் உயர அகலம், கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகம், சபாமண்டபம் ஆகியவற்றின் நீள அகலத்தில் இருந்தே கணிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே ஆலய சாஸ்திர விதி. ஆகவே, இப்போதுள்ள உயரத்துக்கு மேல் எழுப்புவது ஆலய சாஸ்திர விதியை மீறுவதாகும்.

கோபுர உச்சியிலும், கண்களுக்கே தெரியாத இடங்களிலும் சிற்பங்கள் ஏன் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்பவர்களும் உண்டு. அன்றைய சிற்பிகள் தங்கள் கலைக்கைளால் சிற்பம் வடித்தார்கள். கூலிக்காக அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. தங்கள் கலைத்திறன் கடவுளுக்கே சொந்தம் 'கடவுள் காணாத இடமே கிடையாது ஆகையால் சிற்பங்களை மனிதன் காணமுடியாத இடங்களிலும் செதுக்கினார்கள்' என்று கலாயோகி ஆனந்த குமாரசாமி கூறினார்.

ஆலயத்தின் அமைப்பு, காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்டு வளர்ந்துள்ளது என்பதை சரித்திரம் விளக்குகின்றது. ஆதிகாலத்தில், பெரும்பாலும் கோவில்கள் குகைக் கோவில்களாகவே இருந்தன. மாமல்ல மன்

னன் காலத்தில், கோவில்கள் ஒரே கல்லில் குடைந்தெடுக்கப்பட்டன. உதாரணமாக மாமல்லபுரத்தில் காணப்படும் கற்கோயில்களைக் கூறலாம். அதன் பின் ராஜசிம்மன், அபிராஜித்தன் முதலியோர் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கற்பாறைகளால் கோயில்கள் கட்டப் பட்டன. உதாரணமாக, காஞ்சிபுரக் கோயில்களைக் கூறலாம்.

பல்லவர் காலத்துடன் மலைக் கோயில்கள் வெட்டுவது நின்றுவிட்டது. சோழர் காலத்துக் கோயில்கள், இருவகையாகக் கட்டப்பட்டன. முன்சோழர் காலத்தில் விமானங்கள் பெரிதாகவும் கோபுரங்கள் சிறிதாகவும் அமைந்தன. தஞ்சை பிரகதிஸ்வரர் ஆலயங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். பின்-சோழர் காலத்தில் விமானங்கள் குறுகி, கோபுரங்கள் உயர்ந்து கொண்டே போக ஆரம்பித்தன.

விஜயநகர மன்னர் காலத்தில், மிக உன்னதமான உயரமான கோபுரங்களுடனும் ஆயிரங்கால்கள் கொண்ட ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டன. மதுரை,

சிதம்பரம், திருநெல்வேலிக் கோயில்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

17-ம், 18-ம் நூற்றாண்டுகளில், கட்டப்பட்ட கோயில்கள் அனேகமாக செங்கற்களாலும், சுண்ணாம்பிலும்கட்டப்பட்டன. கோபுரங்களில், பல வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சிற்பங்கள் அழகு குன்றி இருந்தன. பேராசிரியர் பேர்குசன் இப்படியாக கோபுரங்களில் வர்ணம் தீட்டுவதையும், சிற்பங்கள் வடிப்பதில் கவனம் செலுத்தாததையும் வன்மையாகக் கண்டித்து அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இன்று பல கோயில்களில் உள்ள சபா மண்டபங்களின் தூண்களில் ஐரோப்பிய கட்டிடங்களின் சாயலைப் பிரதிபலிக்கும் தூண்களும், அலங்காரங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் இக்குறைகளை எங்கள் பொன்னம்பலவானேஸ்வரர் ஆலயக் கட்டிடத்தில் இடம்பெறவிடாது கட்டி முடித்த பெரியார்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தரும்.

★

இந்தக் காலத்து மனிதர்கள் எப்படி நடந்து கொள்கின்றனர் என்பதைப் பற்றி பிரிட்டிஷ் பத்திரிகை ஒன்று எழுதியுள்ளது இந்தக் காலத்து மனிதர்கள் பஸ்ஸில் பெண்களை நிற்க விட்டு விட்டு தாம் சீற்றில் உட்கார்ந்திருப்பதோடு மட்டுமல்ல அவ்வாறு நிற்கும் பெண்களை நோக்கிக் கண்ணால் காதல் ஜாடை காட்டவும் துணித்து விடுகிறார்கள் என்று எழுதியுள்ளது!

நெல்லை க. பேரன்

கிளாஸ்

ரு

இஞ்சருங்கோ..... உங்கட பெண் குழந்தைகளை மனசிலை வைச்சுக்கொண்டு இந்தமுறை கொஞ்சம் கவனமாப் படியுங்கோ..... உடம்பையும் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ..... நான் போனவுடனே ஆரட்டையாவது முட்டை கொஞ்சம் குடுத்து விடுகிறன்'

முருகேசுவின் மனைவி தவ மனியின் குரல் கெஞ்சுகிறது. கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தில் அதிகாலை உத்தரதேவி புறப்படும் சமயமாதலால் முதலாவது பிளாட்போம் கலகலப்பாக விளங்குகிறது. இந்தச் சவ சந்தடியிடையே முருகேசுவின் குரல் கரகரப்பாக ஒலிக்கிறது.

'இப்ப வரவரச் சோதினை யெல்லாம் கடுமையாகிக் கொண்டு போகுது. புதிசா எடுபட்டு வாற பொடியனோட கொம்பிற் பண்ணுறதெண்டால் எங்களைப்போல பழைய ஆக்களாலை கொஞ்சம் கஷ்டந்தான்; எண்டாலும் இந்தமுறை ஒரு கை பாக்கிறதுதான். அதுக்குத் தானே உன்னையும் பிள்ளைகளையும் ஊருக்கு அனுப்புகிறது. இன்னும் சோதினைக்கு முன்று

மாதந்தான் இருக்கு. முடிஞ்ச அடுத்தநாளே உங்களை வந்து கூட்டியாறன். கவலைப்படாமல் போங்கோ.'

பச்சைக் கொடியின் அசைவுடன் சேர்ந்து விசில் சத்தம் ஒலிக்கிறது. 'பாம்' என்ற பெருத்த சப்தத்தை எழுப்பி விட்டு உத்தரதேவியின் கனடியன் எஞ்சின் அசைகிறது.

மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கையசைத்து விடை பெற்றுக் கொண்டு முருகேசு முதலாம் பிளாட்போமிலிருந்து பாலத்தில் ஏறி மூன்றாம் பிளாட்போமுக்கு வருகிறார். அதில்தான் அவர் வெள்ளவத்தைக்குப் போகவேண்டிய சிலோ நெயின் கள் வரும். வெள்ளவத்தையி லிருந்து கோட்டைவரை எந்தச் சமயத்திலும் பொய்வரக்கூடியதாக ஒரு புகையிரத சேன் டிக் கட். இது முருகேசுவின் அசையாத சொத்து. முருகேசுவைப் போன்ற ஆயிரம் ஆயிரம் பேருக்கு வாழ்வளித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சேன் டிக்கட்பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று தமது பொக்கற்றை ஒருதடவை துழாவிப் பார்த்துக் கொள்கிறார். புகையிரத நிலையச் சூழ

லில் அடிக்கடி அதைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்வது அவரது வழக்கம்.

'துன்வனி வேதிகாவே தன் பமின தும்பிரியென் பாணதுற பலாபிடத்வே. எம தும்ரிய பாணதுற தக்வா சாம தும்ரிய ஸ்தானவல நவத்வனவா அத்த'

புகைவண்டி நிலைய அறிவிப்பாளரின் குரல் தமிழிலும் பிறகு ஒலித்து ஒய்கிறது.

'மூன்றாம் மேடையிலிருக்கும் புகையிரதம் இப்போது பாணந்துறைக்கு புறப்படும். அது பாணதுறை வரை எல்லாம் புகையிரத ஸ்தானங்களிலும் நிக்கப்படும்.'

இலக்கணத் தமிழ் இல்லை யென்றாலும் இப்படியாவது சொல்கிறார்களே என்று முருகேசுவுக்கு மனதில் ஒரு திருப்தி.

கரையோரப் புகைவண்டியில் எலியோடி போன்ற கைபிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு தூங்கிக்கொண்டு நின்ற முருகேசுவுக்கு சிலேவ் ஜலண்ட் தாண்டியதும் வீசுகின்ற கடற்கரைக் காற்று சுகந்தமளிக்கிறது. அவரின் சிந்தனை பின்வருமாறு சிறகடிக்கிறது:

'கிளறிக்கல்லை எடுபடுகிற வைக்குக் கிளாஸ் ரு பரீட்சை ஒரு பெரிய கண்டம். வேலைக்குச் சேர்க்கேக்கையும் ஒரு சோதினை. சேர்ந்த பிறகும் ஒரு சோதினை. அதுக்கிடையிலே எத்தினதரம் சிங்களச் சோதினை. கிளாஸ் ரு பாஸ்பண்ணை அலும் அதுக்குப் பிறகு ஒரு ச. பி. (வினைத்திறமை காண்தடைப் பரீட்சை). இப்பிடி மனுசன்ரை வாழ்க்கையை ஒரே சோதினை மயமாக்குறன்கள். சோதினை எதுவும் இல்லாமல்

மனிதன் சுதந்திரமாக வாழுகிற நாட்டிலைதான் இனிமேல் பிறக்க வேணும். இப்ப வந்த அரசாங்கத்திலே கிளறிக்கலுக்குச் சோதினை இல்லாமல் பண்ணிப் போட்டினம். அது மாதிரிக் கிளாஸ் ருவுக்கும் போட்டிப் பரீட்சை வைக்காமல் விட்டால் எவ்வளவு நல்லது? எந்தக் கெட்டிக்காரனும் தலை குப்புறக் கவிழ்கிற பரீட்சையாக இருக்கும். நான் சிங்களம் பாஸ் பண்ண எவ்வளவு காலம் நித்திரை முழிச்சன். பிறகு இந்தக் கிளாஸ் ரு வுக்காக ஐஞ்சு வருஷமாக முயற்சி செய்கிறன். இன்னுந்தான் சரிவராதாம். சில நேரங்களில் எனக்கே சலிப்பாகக் கிடக்கும். நானும் ஐயாவைப் போல தோட்டம் செய்திருந்தால் இந்தச் சோதினையொண்டும் பாஸ் பண்ணத் தேவையில்லை.....'

சிந்தனையின் இடையே ஹும்..... என்று பெருமூச்சு எழுந்து கடல் காற்றுடன் கலக்கிறது.

'நான் உத்தியோகத்திலே எடுபட்டுக் காற்சட்டையும் போட்டுக்கொண்டு கொழும்புக்கு வந்த மூன்றாவது மாதமே மாமாவும் மாமியும் சேர்ந்து என்ரை வீட்டாருக்குக் குழையடிச்ச ஒரு மாதிரியாக என்னை அமத்திக் கலியாணத்தையும் கட்டிவைச்சிட்டினம். அநியாயம் சொல்லேலாது. தவமணி தங்கமானவள். கலியாணமாகி ஆறு வருஷத்துக்கிடையிலே ஐஞ்சு பிள்ளையள் பிறந்திருக்கு. இன்னும் ஐஞ்சுக்கு இடமிருக்கு ஆனாலும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டோம். அதெல்லாம் வெள்ளைக்காரன்ரை முறை. என்ன செய்கிறது... அவசரப் பட்டு நேரத்தோட காலியாணம் செய்தபடியாலும் மனக்கட்டுப்

பாடு இல்லாததாலும் ஐஞ்சு பிள்ளையனைப் பெற்று இப்ப பொருளாதாரக் கஷ்டம். பிள்ளைகளை வளர்த்து ஆளாக்கும் சிரமம். இதுகளாலே இளம் வயதிலேயே குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வந்திருக்கு. இயற்கையான உணர்ச்சிகளை அனுபவிக்கக்கூட முடியாதபடி வாழ்க்கை அமைந்துவிட்டதே... ஹும்... எப்படியோ இந்தமுறை வான சோதியையையாவது ஒருகைபார்ப்பம்.

வெள்ளவத்தைப் பாலத்தின் மீது 'கட கட' என்று நெயின் சக்கரம் உருளும் சத்தம் முருகேசுவின் சிந்தனைகளைத் தடைப்படுத்தி அவர் இறங்க வேண்டிய தருணத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது.

வெள்ளவத்தை ஸ்டேசன் ரோட்டிலுள்ள ஒரு கனவானின் கார் கருஜில் வாழ்ந்து வந்தவசித்துவரும் முருகேசு மனைவி மக்களை அனுப்பியபிறகு அந்த இடத்தை விட்டுவிட்டு மனமில்லாமல் மூன்று மாதத்திற்கும் முழு வாடகையையும் செலுத்திக்கொண்டு தானே தனிய இருந்து படிப்பது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். இவ்வளவு காலமும் தான் சோதினை பெயிலானதுக்குப் பிள்ளையளின்ரை கரைச்சல், மனைவியின் பிரச்சனைகள், அது இது என்று சாட்டுக்களைச் சொல்லிவந்தார். இப்போது அவர்களையும் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டார். இந்தமுறை தீவிரமான படிப்பில் ஈடுபட்டு பாஸ் பண்ணுகிறவர்களுடைய விஸ்வரூபம் முதல் பத்துக்குள் வருவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். என்ன காரணமோ தெரியாது. தான் முதலாவதாக வருவேன் என்று சொல்ல முருகேசுவுக்கு விரும்பமில்லை.

காலையில் காரியாலயத்திற்குப் போவதும் பிறகு மாலையில் வந்து படிப்பதுமாக அவர் தினசரி வழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். அதிகாலையிலும் நான்கு மணிக்கு எழுந்து நடைமுறைக்கைநூல், அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு விதிகள் என்பன வற்றைப் பாடமாக்கினார். பாடமாக்குவது என்பது முருகேசுவின் வரலாற்றிலேயே ஒத்துவராத சம்பவம். எத்தனை தரம் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தாலும் அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழுவிதிகள் அவருக்கு அப்படியே சொல்லுச் சொல்லாக நினைவுக்கு வருவதாக இல்லை. இப்ப புதிசாவந்த தமிழ் மீடியம் பொடியன் எல்லாம் என்னமாதிரிச் சப்பித்தள்ளுறார்கள் என்று முருகேசுவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். புத்தகத்தின் முதல்பக்கத்தில் இருந்து கடைசிப் பக்கம் வரையும் சொல்லக்கூடியவன்கள் இருக்கும்போது தனக்குட்பட்டும் இது ஒத்துவராத காரணத்தையும் முருகேசு தனது ஐந்துவருடச் சோதினை அனுபவத்தில் கண்டு பிடித்திருந்தார்.

சிலருக்கு சும்மா படுத்திருந்தாலே பலவிதமான சிந்தனைகள் ஏற்படும். முருகேசு புத்தகத்தை விரித்து வைத்துப் படிக்க என்று உட்கார்ந்தால் மனம் அப்பலோ வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கும்.

சில சமயங்களில் அவரது மனதை எட்டிப்பிடிக்கக் கூடிய சக்தி அப்பலோ விண்வெளிக் கலத்திற்கும் இல்லை எனலாம். மனோ சஞ்சாரம் செய்வதில் அவருக்குத் தனியானதோர் இன்பம். தவமணியும் பிள்ளைகளும் அருகே இல்லாதபடியால் அவரது அறையே வெறிச்சோடிப்போய் ஏதோ ஒரு மாதிரி

யாக இருந்தது. ஒரு முலையில் இருக்கும் சமையல் இடத்தில் போய் குக்கரைப் பற்றவைத்து அடிக்கடி தேநீர் போட்டுக் குடிப்பார். சாப்பாடெல்லாம் கடையில் தான். கொஞ்சம் பெரிதான் அந்தக் கருஜ்சையே அவர் குசினி, படுக்கையறை, படிப்பறை, வரவேற்பறை என்று பல பகுதிகளாக பிரித்திருந்தார். அப்படிப் பிரித்து வாழ்வதே ஒரு தனிச்சுவை.

பரீட்சைக்கு இன்னும் ஒரு வாரந்தான் இருக்கிறது. முருகேசுவின் படிப்பில் குடு பிடிக்கிறது. விஷயம் தெரிந்த நண்பர்களிடமெல்லாம் போய் கணக்கியலில் வியாபார இலாப நட்டக் கணக்கு, வங்கிக் கணக்கிணக்கக்கூற்று எல்லாம் செய்து பார்த்திருர். பழைய கேள்வித்தாள்களைப் புரட்டிப் புரட்டிக் கேள்விகளுக்கு மறுமொழிகளை விவாதித்தும் விடை எழுதியும் பழுகிறார். யாராவது கடைவைத்திருப்பவர்களுக்கும் பெரிய மொத்த வியாபாரிகளுக்குந்தான் வியாபார இலாப நட்டக் கணக்கைச் செய்து பழகுவதால் நன்மை ஏற்படும். கிளறிக்கல் காரரிடம் ஏன் இதைச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்கிறார்கள் என்பது முருகேசுவுக்குப் புரியாத புதிர்களில் ஒன்று. எவ்வளவு கவனமாகப் பற்று, வரவுப் பதிவுகளைச் செய்துகொண்டு வந்தாலும் பரீட்சை மீதியில் ஒரு நூறு ரூபாய் என்றாலும் வித்தியாசம் காட்டாமல் விட்டதே கிடையாது. இது மாதிரிமா? சின்ன வகுப்புகளில் கேட்பதுபோலக் கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், பிரித்தல் வேறு கேட்கிறார்கள். ஆறு அல்லது ஏழு வரிசையில் நெடுங்கணக்கிலும் பக்கமாகவும் பெரிய

தானங்களைப் போட்டு விட்டு மேலிருந்து கீழாகவும் பக்கமாகவும் கூட்டி விடை சரியாக வருகிறதா என்று பார்க்கும்படி கேட்பார்கள். இந்தக் கூட்டலை 'ரோட்ஸ்' என்று செல்லமாகச் சொல்லுவார்கள்.

முருகேசுவின் அகராதியில் 'ரோட்ஸ்' என்றால் தரித்திரம். கூட்டுவதில் அத்தனை வெறுப்பு அவருக்கு. எத்தனை தடவை கூட்டினாலும் பக்கமாகக் கூட்டுவது சரிவருவதே இல்லை. காரியாலயத்தில் என்னவோ கூட்டல் மெஷினில் போட்டுக் கூட்டிச் சமாளித்து விடுகிறார். ஏன் வீட்டில்கூட கணக்கு சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கெல்லாம் தவமணியைத்தான் பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க விடுவார். என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் பரீட்சைச் சனியனை எடுத்துத் தொலைத்து விட வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவரிடம் மேலோங்கி இருந்தது.

தலில் வித்துவான் தட்சணாமூர்த்தியின் கச்சேரியின் உச்சகட்டம் போல முருகேசுவின் கிளாஸ் ரு படிப்பும் உச்சகட்டத்தை அடைகிறது. இரவு நடுநிசி பன்னிரண்டு ஒரு மணி வரைக்கும் லைட்டைப் போட்டுக் கொண்டு இருந்து படிப்பார். பிறகு அதிகாலை மூன்றுமணிக்கே எழுந்து விடுவார். சோதினைக்கு இன்னும் ஒரு நாள் தான் இருக்கிறது.

அன்றும் காலையில் வழக்கம் போலவே ஊரிலிருந்து போத்தலில் அடைத்துவந்த உமிக் கரியை உள்ளங்கையில் கொட்டி வலதுகை ஆள்காட்டி விரலால் தொட்டுத் தொட்டுப் பல்லை விளக்கிக்கொண்டு அறைக்கு வெளியே வந்தார். அவ்விடத்தில் நின்று பார்த்தால் ஸ்டேஷன் ரோட்டில் பயணம் போகி

றவர்களையும் வருகிறவர்களையும் காணலாம். அன்றும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மெயில் வண்டியில் வந்து இறங்கிப் பிறகு வெள்ளவத்தைக்கு றெயினில் வந்து போகும் பிரயாணிகள் சிலருடன் தனது ஊரைச் சேர்ந்த மனிதர் ஒருவரையும் கண்டார். அவரும் அவரைத் தற்செயலாகக் கண்டபிறகு இருவரும் ஒருவரையொருவர் கிட்ட நெருங்கிக் குசலம் விசாரித்தனர். ஏதோ தனது லொறிக்கு பாட்டன் சாமான் எடுக்க வந்ததாகவும் வெள்ள வத்தையிலுள்ள தனது மருமகனுடன் தங்கப்போவதாகவும் சொன்ன அவர் முருகேசுவின் மனைவி ஏதோ சுகவினமாக ஆஸ்பத்திரியில் வார்ட்டில் படுத்திருக்கும் செய்தியையும் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

முருகேசுவுக்கு நெஞ்சு பகீரென்றது. தவமணி ஆஸ்பத்திரியில் என்றால்..... அவருக்கு என்னென்னவோ என்று ஏங்கினார். நாளைக்குச் சோதினை இல்லாவிட்டால் இன் டைக் கே யாழ்ந்தேவியிலே வீட்டை போகலாமே என்று அங்கலாய்த்தார். இவ்வளவு காலமும் கஷ்டப்பட்டு நித்திரை முழிச்சுப் படிச்சதொல்லாம் ஒரு நொடியில் மறந்து போனதுபோல ஒரு பிரமை. ஏதோ விடியாத கஷ்டகாலம் என்று சலித்துக்கொண்டார். தவமணி தனக்கு ஒன்றும் எழுதவில்லையே என்று யோசித்தார். ஒ..... அவருக்குத்தான் என்றை சோதினையில் எவ்வளவு கவனம். தனது சுகவினத்தை எழுதி என் மனதை ஏன் குழப்புவான் என்று பேசாமல் விட்டிருக்கிறான். பாவம் தவமணி என்று அவரது அன்பு மனம் அவருக்காக இரங்கி அழுதது.

சரி..... இனியென்ன..... நாளைக்கே ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்று முடிவுசெய்து விட்டு அன்று முழுவதும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு இருந்து படித்தார். வரக்கூடிய கேள்விகள் என்று தான் கருதியவற்றையும் மற்ற நண்பர்கள் சொன்னதையும் கூடுதலான சிரத்தையுடன் படித்தார். இடையிடையே ஜி. சி. ஈ. பரீட்சைகளில் வினாத்தாள்கள் பரீட்சைக்கு முன்னரே வெளியாவது போன்று 'கிளாஸ் ரூ' வுக்கும் அவுட்டாகாதா என்ற நப்பாசையும் அவருக்கு எழாமலில்லை.

மாறுநாள் பரீட்சை எழுத வேண்டுமாதலால் அன்றிரவு அவர் அதிகநேரம் நித்திரை முழிக்கவில்லை. ஒன்பது மணிக்கே படுத்துவிட்டுக் காலை ஐந்து மணிக்குத்தான் எழும்பினார். கடைசியாகவும் ஒரு தடவை கூட்டலைச் செய்து பார்த்தார். ஒரு தானத்தில் பிழைத்துவிட்டது. இது ஏதோ சகுனப்பிழை என்று கருதிக்கொண்டு காலைக் கடன்களையும் முடித்துக்கொண்டு ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பமாகும் சோதினைக்கு ஏழரை மணிக்கே புறப்பட்டு விடுகிறார். போகு முன்னர் தனது குலதெய்வங்களை யெல்லாம் வேண்டிக் கொள்கிறார். தவமணியையும் ஒரு தடவை நினைத்துக்கொள்கிறார்.

'நடைமுறை' பாடத்தில் அவர் எதிர்பார்த்துப் படித்துக் கொண்டுபோனது எதுவும் வரவில்லை. அத்தோடு அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு விதி சம்பந்தப்பட்ட கேள்வியொன்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் சரியாகக் கொடுக்காதபடியால் பிழையாக விளங்கி வேறு எதையோ விடையாக எழுதிவிட்டார். இதனால் காலை யில் நடை

பெற்ற பாடத்திலேயே அவருக்கு நாடி விழுந்துவிட்டது. அவருக்கு மட்டுமல்ல. பல மாதங்களாகவும் வருடக்கணக்காகவும் காசு கொடுத்து பிரைவேட் டியூஷன் எடுத்த பல புதிய பொடியன்களும் அந்தக் கேள்வியில் தலைகுப்புற விழுந்து விட்டார்கள். அன்று மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட முருகேசுவுக்கு மனம் வரவில்லை. ஏதோ சாட்டுக்கு ஐந்து இடியப்பங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மறுபடியும் பின்னேரம் கணக்கியல் பாடத்திற்குத் தயாரானார்.

பரீட்சை மண்டபத்தில் அவரிலும் வயதில் மிகவும் குறைந்த பொடியன்கள் வந்து எப்படி முருகேசுண்ணை ஏ. ஆர். (நடைமுறைகள்) நல்லாச் செய்தனங்களை? என்று கேட்டபோது அவருக்கு நெஞ்சு அவமானத்தால் குறுகியது. இந்தமுறை முதன் முதலாக கிளறிக்கல் கிளாஸ் ரூ சோதினைக்குப் பெண்களும் எழுத வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லாம் ஏ. ஆரையும், பி. எஸ். சி. றூளையும் (அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு விதிகள்) சப்பு சப்பென்று சப்பிப்போட்டு வந்திருப்பாள்வை. அவயன் பாஸ்பண்ணைல் வேற ஆர் எடுபடுகிறது என்று எண்ணினார். பெட்டையன் கிளாஸ் ரூ பாஸ்பண்ணிப் பிறகு 'கிளாஸ் வன்', அது இது என்று பிரமோஷன் எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு தனக்கும் மேலே சீவ் கிளாக்காக வந்துவிடுவாளையோ என்று அவர் அஞ்சினார். உந்தப் பெட்டையனுக்கு ஏன் கிளறிக்கல் உத்தியோகம் என்று சபித்தார். இந்த நாட்டில் ஒரு பெண் பிரதம மந்திரியாக இருக்கும் போது பெண்கள் கிளறிக்கல் போன்ற வேலைகளில் ஆண்களுடன் போட்டிபோடுவதை முருகேசு கொஞ்சமும்விரும்பவில்லை;

டீச்சர், நர்ஸ் போன்ற உத்தியோகங்கள்தான் அவைக்குச் சரி என்று அவர் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார். தனது மனைவி தவமணி அதிகம் படிக்காததில் அவருக்குப் பரம சந்தோஷம். இல்லாவிட்டால் இப்பவும் அவரது கிளாஸ் திறி கிளறிக்கல் உத்தியோகத்தையே பெரிதென்று எண்ணிக் கொண்டு கொழும்பில் கார்க் கருஜில் குடித்தனம் நடத்த அவருடன் வந்திருப்பாளா என்பதில் சந்தேகம்தான்.

பின்னேரம் ஒரு மணிக்கு கணக்கியல் ஆரம்பமாகியது. முதல் பத்து நிமிடத்துள் 'ரொடல்ஸ்' எனப்படும் கூட்டலைச் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். பரீட்சை மேற்பார்வையாளர் 'ரெடி' என்றதும் ஓட்டப்பந்தயக் ருதிரைகளைப் போல எல்லோரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு கூட்டினார்கள். எல்லோரும் சத்தம் போடாமல் மேல் உதடுகளால் கூட்டும் சப்தம் 'டுக் டுக்' என்று பத்து நிமிடங்களுக்கு ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. முருகேசு 'முருகா' என்றுவிட்டுக் கூட்ட ஆரம்பித்தார். விடையைச் சரி பார்த்தபோது அது பிழைத்துவிட்டிருந்தது. முருகேசுவுக்கு முகம் கறுத்தது. மறுபடியும் கூட்டிப் பார்க்கிறார். அதற்கிடையில் பத்துநிமிடம்பாய்ந்துவிடுகிறது. 'ரொடல்ஸ்' பேப்பரை லபக் கொண்டு பறித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அதை வேதனையோடு பறிகொடுப்பதைத் தவிர முருகேசுவால் வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. வியாபார இலாப நடட்டக் கணக்கிலும் எங்கோபிழைத்து விட்டிருந்தது. கேள்வியின் அடியில் தரப்பட்ட செம்மை யாக்கல் களித்தான் 'தியினால் சேதம்' என்ற பகுதி

யில் பிழைவிட்டு எல்லாமே சேதமாகிவிட்டது:

அடுத்த முறையும் சோதினை எடுக்க வேண்டும் என்பதை அந்தக்கணமே தீர்மானித்தார்.

சோர்ந்த உள்ளத்தோடு அறைக்குள் நுழைந்த போது நாரியெல்லாம் வலித்தது. சட்டையைக் கழற்றிவிட்டுக் கண்ணாடியில் தன் உடம்பைப் பார்த்தார். சதைப்பிடிப்பு வற்றிச் சில இடங்களில் எலும்பு தெரிவதுபோல இருந்தது. படிப்புமும்மரத்தில் உடம்பைக்கூடக் கவனிக்காமல் இருந்துவிட்டார். அன்று இரவு மெயில் வண்டியில் ஊருக்குப்போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுக்கிறது. போய் ஆயுள்வேத டாக்டரிடம் ஒரு மெடிக்கல் சேட்டிவிக்கிற வாங்கி அனுப்பவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக்கொண்டு கண்களைச் சற்றே மூடுகிறார். மீண்டும் சிந்தனை அவரைவந்து முடுகிறது.

சோஷலிசம் சோஷலிசம் என்று பேசுகிறார்கள். சோஷலிச நாடுகளிலெல்லாம் இப்படிப் பரீட்சைகளை வைத்து ஆட்களைக்கஷ்டப்படுத்துகிறார்களா? ஓரளவு தகுதி இருக்கும் என்று கண்டால் உடனே பிரமோஷனைக் கொடுக்கிறதை விட்டுப் போட்டுப் போட்டிப் பரீட்சை வைக்கிறார்களே பழைய கலோனியல் ஆதிக்கத்தின் தாக்கங்கள்தான் இந்தப் பரீட்சை முறைகள். பரீட்சை முறை முற்றாக ஒழிக்கப்பட வேண்டும். பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வளர்ந்த மனிதனால் போட்டிப் பரீட்சைகளுக்காகச் சில பாடங்களை உருப்போட்டுக் கொண்டு மனதில் வைத்திருக்க முடியுமா? நடைமுறைக்கும் விதிகளுக்கும் புத்தகங்கள் இருக்கிறது. பார்த்து

அதன்படி நடந்துகொண்டால் போதாதா... சோதினைக்காகப் பாடமாக்கிப் பிறகு மறுநாளே மறக்கவேண்டுமா? என்றெல்லாம் முருகேசு கேள்விக்கு மேல் கேள்விகளைத் தொடுத்து ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

நடுத்தர வர்க்கத்தில் இருந்துகொண்டு இவ்வளவு காலமும் கீழ்மட்டத்திலே உள்ளவையோடு அதிகம் சேராமல் சோதினைக்ளைப் பாஸ் பண்ணி எப்படியும் மேலுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற சுய நல முனைப்புடன் முயன்று முயன்று கடைசியில் தோல்வி கண்டதுதான் மிச்சம் என்றதை முருகேசு இப்போது நன்றாக உணர்ந்தார். கொஞ்சப்பேர் பரீட்சைகளில் முயன்று வெற்றி காண்பதையும் அனேகமானவர்கள் பரீட்சையில் தோல்வி அடைவதினாலேயே சலிப்படைந்து வாழ்க்கையே வெறுத்தது போலாகி விடுவதையும்பற்றி அவர் சிந்தித்தார். வேலையில்லாத திண்டாட்டம் மிகுந்த இந்த நாட்களில் ஜி. சி. ஈ. பரீட்சையில் தோல்விடைந்தால் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் மாணவிகளைப் பற்றிய செய்திகளைப் பத்திரிகைகளில் படிக்கிறபோதெல்லாம் முருகேசுவுக்கு என்னவோ போலிருக்கும்.

அரசாங்கமாக உணர்ந்து ஏதாவது சலுகைகளை கொடுத்தாலொழிய இன்றைய சமூக அமைப்பில் வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தன்னைப்போன்ற ஆயிரம் ஆயிரம் கிளறிக் கல் உத்தியோகக் காரருக்கு விடிவில்லை என்ற தீர்க்கமான முடிவை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு அவரது மனம் நிம்மதியான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தது ★

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன்

ஆசுகவி.

கல்லடி வேலுப்பிள்ளையின்

யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை அறியவிரும்புமொருவர் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி, வையாபாடல், கைலாயமலை, உத்தியோகர் வக்ஷணக்கும்மி, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், தண்டிக்கக் கனகராயன் பள்ளு ஆராய்ச்சி ஆகிய நூல்களை வாசித்தறிதல் அவசியம். அதிலும் யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி என்ற இந்த நூலை அவசியம் படித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். ஈழத்திலுள்ள தமிழர்களில் படித்தவரும் பாமரரும் அறித்த ஒரு புலவர் கல்லடி வேலுப்பிள்ளையாவார். கிண்டலும் நகைச்சுவையும் கலந்த சம்பாஷணைக்கு பேர்பெற்றவர் அவர். முகப்பாத்தியான பல செயல்களைச் செய்தவர் அவர். 'அச்சமென்பதிருப்பினும் இலாமை சொல்வேன்; அதிக நிதி வழங்கினும் இலாமை சொல்வேன்; பக்ஷத்துக்காயினும் நான் இலாமை சொல்வேன்; பரிகசிப்பவரைத் துணிந்து பரிகசிப்பேன்' எனக் கவிதையிலேயே தம்மைப்பற்றி இறுமாந்து கூறியவர் அவர். தென்னுரிராமன்கதைபோல, கல்லடி வேலுப்

பிள்ளையின் கதைகளும், இல்லாதனவும் செய்யாதனவும் கிளைவிட்டுப் பரந்து யாழ்ப்பாணம் எங்கும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. அப்படியான 'முகப்பாத்திப்புலவர்' உருப்படியான ஒரு சரித்திர நூலைச் செய்திருக்கிறார் என்றால் பலர் நம்பமாட்டார்கள். ஆனால் அது உண்மை. அந்த நூல்தான் 'யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி'.

1918-ஆம் ஆண்டு (வயாவிளான் சுதேச நாட்டிய மாணேசர் மெஸ். க. வேலுப்பிள்ளையால் இயற்றி) வெளியிடப்பட்ட இந்த நூலைப்பற்றித் தமது முகவுரையிலே, 'இப்புத்தகம் ஆராய்ச்சியளவில் நமது நண்பரெனப்படுவார்க்குச் சந்தோஷகரத்தை வருவிப்பதாயிருந்தாலும், இங்கு எழுதி முடிக்கப்பட்டிருக்கும் வழியோ கிரமத்தப்பற்றவாரும் முடிக்கப்படவில்லை என்பதும் எழுதப்பட்ட பாஷை நடையோ சரித்திரத்துக்கேற்ற இலலித நடையில் எழுதப்படவில்லை என்பது, அதிலும் அக்கரமிகைகள், சொன்மிகைகள் தரிப்புக்குறி மிகைகள் அனைத்திருக்கின்றன என்பதும் நாமே ஒத்துக்கொள்ளக் கிடக்குமொன்

றும்' எனத் தைரியமாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். இப்புத்தகத்தை 'இதய விசுவாச அன்பராய் தமது இன்ப துன்பங்களைத் தமக்கெனக் கொண்ட நண்பராய், கிரிமேற்றிபம் போல விளங்கும் நியாயதுரந்தர சிங்கம் ஸ்ரீ ஐசக். தம்பையா அவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

இந்நூல் தமது முயற்சியால் நிறைவேறியது அல்ல என்பதையும் வண. சுவாமி. ஞானப்பிரகாசர், வேலுப்பிள்ளைப் போதகர், மெஸ். ச. குமாரசுவாமி (கிளாக்கு) என்பவர்கள் உதவி கொண்டு நிறைவேறியதென்பதையும் மூடி மறைக்காமல் பெருந்தன்மையுடன் குறித்துள்ளமை போற்றற்குரியதாகும்.

இப்புத்தகம் ஆறு பகுதிகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறாவது பகுதி வடமாகாணத்திலுள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு என்பதாகும். இப்பகுதி 136 பக்கங்களை அடக்கியுள்ளது. தனி நூலாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய தகைமை பெற்றது. இப்புத்தகத்தை எழுத ஆதாரமாய் எடுத்தாண்ட நூல்களில் முக்கியமாக அறுபத்து மூன்று நூல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் எத்தனை நூல்களை எங்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சி மாணவர் பார்த்திருப்பார்கள் என்பதை அட்டவணையைப் பார்த்த உடனே கேட்கத் தோன்றுகிறது.

நூல் புராதன காலம். 2 ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம். 3 பறங்கியர் காலம். 4 ஒல்லாந்தர்காலம். 5 ஆங்கிலேயர்காலம் 6 இடப்பெயர்களின் வரலாறு என ஆறு பிரிவாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலேயர் காலம் வரை 332 பக்கத்தை அடக்கியுள்ளது.

புராதன காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் மறுபெயர்களாகிய புண்ணியபுரம், காந்தருவ நகரம், வீணாகான்புரம், எருமை முல்லைத்தீவு, நாகதீவு, மணற்றிடர், யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர்க் காரணங்களை ஆராய்கிறார். அடுத்து, கிரிமலை, மாவிட்டபுரம், தொண்டமானுறு முதலியவற்றைத் தொட்டுக் காட்டிவிட்டு 'யாழ்ப்பாடி' யின் கதையை ஆராய்கிறார். அடுத்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தில், அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து அரசாண்ட வரலாறு தமிழ் நாட்டின் பல இடங்களிலிருந்து இங்கு குடியேற வந்த முதலியார்கள், அவர்கள் குடியேறிய இடங்கள் என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை அரசாண்ட பதின்மூன்று தமிழ் அரசர்களைப்பற்றியும் எழுதியுள்ளார்.

மலையாளது வரலாறு சுருக்கமான தனிப் பகுதியாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒல்லாந்தர் காலத்துக்கும் ஆங்கிலேயர் காலத்துக்குமிடையில் 132 பக்கத்தில் கல்விமான்கள் பிரபுக்கள் ஆகியவர்களின் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. 'இஃது ஓர் நூலாகப் பல காண்டங்களாய் விரித்தெழுதத் தக்கது ஆயின் அன்றோன் விர்த்தாந்தங்களைச் சங்கேஷபமாயெனினும் காட்டாத யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் நிரம்பியதாகாததால் இங்கே அவற்றைச் சிறிதுகாட்டுவோம்' என அவர் எழுதியுள்ளார்.

சுழத்து இலக்கியம் பற்றி அறிய வேண்டியவர்களுக்கு — பழைய புலவர்களது வரலாற்றைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவர்களுக்கு—இந்த நூல் நிச்சயம் உதவும். அதற்காகவே இந்த

நூலை நான் பலமுறை படித்துப் பார்த்தேன். சுழத்துப் புலவர்களான வரதபண்டிதர் (சிவராதிரி புராணம்) பூலோகசிங்க முதலியார் (திருச்செல்வர் காவியம்) மயில்வாகனப் புலவர் (யாழ்ப்பாண வைபவமாலை) சிறற்பலப் புலவர் (சேனாதி ராய முதலியாரின் குரு) நெல்லை நாத முதலியார் கணபதிஜயர் (பல நாடகங்களின் ஆசிரியர்) லோறென்ஸ் புலவர், நமச்சிவாயப் புலவர், கணேசையர், கூழங்கைத் தம்பிரான், பிலிப்பு தேமல்லோ, கபிரியேல் பச்சாக்கோ, சின்னத்தம்பிப் புலவர், கந்தப்பிள்ளை, தொன் பிலிப்புப் புலவர் (ஞானனந்த புராணம்) எனப் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட புலவர்களைப் பற்றி இந்நூலில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பற்பல நூல்களைப்பற்றி அறிய முடிகிறது. பலவகைத் துணுக்குகள்—புதிய செய்திகள்—தெரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. வண்ணை வைத்தீஸ்வரர் ஆலயம் தோன்றிய வரலாறு, 1759-ஆம் ஆண்டிலேயே சுழத்தில் தமிழில் முதன் முதல் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்ட வரலாறு என்பவை குறிப்பிடக் கூடியன. 182 ஆம் பக்கத்தில் வன்னியர் பற்றியும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில், ஆசிரியர் தம்மைப்பற்றியும் (195 ஆம் பக்கம்) எழுதியுள்ளார். அது பின்வருவது:—

'புன்னர் இவர் வயாவிளா னில் உள்ளவர். மகன் மழவ ராயர். மகன் ஊர்த்தையர். மகன் நீலப்பிள்ளை. மகன் கதிர் காமர். மகன் கந்தப்பிள்ளை. இவர்மக்களுள் ஒருவரே தற்காலம் 'சுதேச நாட்டிய, மனே ஜரும் பத்திராதிபருமாய் பல

ராலும் அறியப் பட்டவராய் விளங்கும் வேலுப்பிள்ளை.'

1835-ம் ஆண்டில் முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சுக்கூடம் நிறுவப்பட்ட செய்தியையும் 1918-ஆம் ஆண்டு வரை பன்னிரண்டு அச்சுக்கூடங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த செய்தியையும் இந்நூலில் இருந்து அறிகிறோம். அக்காலத்தில் இருந்த பத்திரிகைகளின் பெயர்களை அறிந்து இன்புறுகிறோம். முக்கிய பத்திரிகைகள் தோன்றிய ஆண்டுகளைப் பாருங்கள். சுழம் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையில் முன்னணி வகித்த பெருமை புலனாகும்.

உதயதாரகை (1841) இந்து சாதனம் (1889) கத்தோலிக்குப் பாதுகாவலன் (1876) சன்மார்க் கபோதினி (1884) சுதேச நாட்டியம் (1902) இந்நூலில் சில புலவர்கள் பாடிய தனிப்பாடல்கள் கடலின் கண்முத்துக்கள் போலத்துலங்குகின்றன. சுவாமி நாதர் என்ற புலவர் நவாலியில் உள்ள களையோடைக் கண்ணகையம்மன்மீது பாடிய 'மலியாணவ மலி' என்ற பாடலும், ஆவரங்கால் நமச்சிவாயப் புலவர் 'புழுக்கொடியல்லமா' என்பது இறுதியாகவரப் பாடிய பாடலும் சண்முகச் சட்டம்பியார் (நதா னியமில்) சில்லாலைக் கன்னிமரியம்மாள்மீது பாடிய பாடலும் சிறந்து விளங்குகின்றன.

இராசநாயக முதலியார் பிற்காலத்தில் எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திர நூலை கிடைத்தற்கரிதாயுள்ளது. யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதியை வைத்துக் கொண்டு புதுப்பதிப்போன்று கொண்டுவருதல் நல்லது. தமிழன்பர்கள் சிந்திப்பார்களா? ★

இலங்கையில் மிகத் துரிதமாகத் தயாராகி முடிந்து இன்று பொதுமக்கள் காட்சிக்காக 'எடிட்டிங்' செய்யப்பட்டு வரும்

குத்துவிளக்கு

சினிமாப்படத்தில் இரண்டு காட்சிகள் இவை.

வி. எஸ். ரி. பிலிம்ஸார் இலங்கைப் பின்னணியையும் தரமான நடிகர்களையும் கொண்டு மிகச் சிரமத்தின்மேல் இப்படத்தைத் தயாரித்துள்ளனர்.

ரனிகப் பெருமக்களின் தீர்ப்பே எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கவிதையில்

ஏன்

நாடகம் எழுதவேண்டும்?

மு. பொன்னம்பலம்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் இன்று கவிதை நாடகம் பற்றி அதிகம் பேசப்படுகிறது. கோடை, கடுழியம், வேதாளம் சொன்ன கதை, புதியதொரு வீடு போன்ற கவிதை நாடகங்கள் அண்மையில் மேடையேற்றப் பட்டு பலவாருகப் பாராட்டுப் பெற்றுள்ளன.

இன்றைய இந்த நிலையில் எமக்குள் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது நாடகங்களை ஏன் கவிதையில் எழுதவேண்டும்?

இன்று தமிழில் வெளியாகும் கவிதை நாடகங்களைப் பார்க்கும்போது, அவை இக் கேள்வியின் அர்த்தத்தை உணர்ந்து கொண்ட வெளிக் காட்டல்கள்தான் என்று நாம் கருதமுடியுமா?

இவற்றுக்குப் பதில்காண நாம் இன்னொன்றையும் கவனித்தல் வேண்டும். இன்றைய நவீன காலக் கவிதை நாடகங்களுக்கும் பழங்காலக் கவிதை நாடகங்களுக்கும் — அதாவது செய்யுளே பொது மரபாக இருந்த காலத்துக் — கவிதை நாடகங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமையை நாம் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். வசனநடை வளராத காலத்தில், செய்யுளே பொது மரபாக இருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட நாடகங்கள் எல்லாம் 'கவிதை' நாடகங்களாகவேதான் இருந்தன. ஆனால் அவற்றுள் காளிதாஸன் ஷேக்ஸ்பியர் போன்றோரின் நாடகங்கள் மட்டும் தனிச் சிறப்புற்று விளங்குவதன் காரணம் என்ன?

இதற்குரிய காரணமும் கவிதையில் நாடகம் ஏன் எழுதவேண்டும் என்ற கேள்வியிலேயே தங்கியுள்ளது.

ஆனால் இன்றைய நிலைமை வேறு. இன்று வசன நடையே பொது மரபாகக் கொள்ளப்படும் காலம். அத்தகைய இன்றைய நிலையில் கவிதையில் நாடகங்கள் ஏன் எழுதப்பட வேண்டும்? அதுவும் நாடகத்துக்கே உயிரான உரையாடலை வசனத்தில் மிக இயற்கையாக வெளியிடக் கூடிய வாய்ப்பு வளர்ந்து விட்ட இக்காலத்தில், உரை நடைக்குச் செயற்கையாகி விட்ட கவிதையை மீண்டும் தஞ்சமடைவதற்குரிய காரணம் என்ன?

கவிதையோடு கவிதை நாடகங்களிலும் அதிகம் பரிசோதனை புரிந்த டி. எஸ். எலியட் அவர்கள் இரண்டு காரணங்களை கவிதையில் நாடகங்கள் எழுதுவதற்குச் சார்பாகக் காட்டுகிறார்.

முதலாவதாக, வசன நடை, கவிதை நடை, இவ்விருண்டுக்கும் கீழான சாதாரண பேச்சுநடை என்ற மூன்று விதமான பிரிவு இருக்கவே செய்கிறது. அதாவது எவ்வளவு இயற்கையாக நாம் ஒரு நாடகத்தில் உரையாடலை அமைத்தாலும் அது சாதாரண பேச்சு நடையை விட உயர்வானதாகவே இருக்கிறது. எனவே நாம் அமைக்கும் வசனம் எப்பவும் செயற்கையானதாகவே இருக்கிறது. எனவே கவிதையில் நாடகம் எழுதுவது செயற்கை என்றால் வசன நடையில் எழுதுவதும் செயற்கையானதாகவே இருக்கிறது. ஆகவே, உண்மையான நோக்கில், வசனத்தை நாடகத்தில் பாவிப்பது எவ்வளவு இயற்கையானது என்று கருதுகிறோமோ அவ்வளவு இயற்கையானதே கவிதையை நாடகத்தில் பாவிப்பதும்.

இரண்டாவதாக, 'வெறும்' பேச்சாலும் நடிப்பாலும் வெளிக்கொணர முடியாத, அவற்றால் சிறைப்பிடிக்க முடியாத, நமது 'ஓரக் கண்' களுக்கு மட்டுமே புலப்படக் கூடியதாய் தப்பி நிற்கும் 'ஓர உணர்வுகளை' அவ் 'ஓர உணர்வுச் சூழலை' கவிதையால் — கவிதை உரையாடலால் மட்டுமே சிறைப்பிடிக்கக் கூடியதாய் உள்ளது. எப்படி பின்னணி இசையில் சில சூழ்நிலைகள் விளக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறு கவிதையால் மட்டுமே விளக்கக்கூடிய நிலைகள் உள்ளன. இந்த நிலையில் வசன நாடகத்தைவிட கவிதை நாடகம் நாடகாசிரியனுக்கும் ரசிகருக்கும் பேருதவி புரிகிறது.

இவ்விரண்டு காரணங்களும் கவிதை நாடகத்தின் தேவைக்காக டி. எஸ். எலியட் காட்டும் நல்ல காரணங்கள் இவை என்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய காரணங்களா என்பதுபற்றி ஆராய்வதற்கு முதல், இன்று வெளிவரும் கவிதை நாடகங்களை ஆராய்வதற்கு இக்காரணங்கள் அடியெடுத்து உதவுகின்றன என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

அப்படியானால் எலியட்டின் கூற்றின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இன்று தமிழில் வெளிவரும் கவிதை நாடகங்கள் எல்லாம் — அதாவது கவிதைத் துறையில் ஆற்றல் மிக்க கவிஞர்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாக் கவிதை நாடகங்களும் வெற்றி பெற்றனவாகவா இருக்கின்றன? அப்படி அல்ல என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சுந்தரம்பிள்ளையின் 'மனோன்மனியம்' ஊடாக, பாரதி தாஸன், ச. து. யோகி, கலை

வாணன் போன்றோர் எழுதிய நாடகங்கள் எல்லாம் வெற்றி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவையோ கவிதையைப் பொறுத்தளவில் ஓரளவு தேறுபவையாய் இருந்தும் நாடகமாக மேடைக்குத் தவாதவையாக இருப்பதின் காரணம் என்ன?

இங்குதான் கவிதைக்கும் கவிதை நாடகங்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம் எழுகிறது.

இந்த வித்தியாசத்தை டி. எஸ். எலியட்டே மிக அழகாக விளக்குகிறார். அதாவது நாடகத்தில் கவிதையைப் பேச்சுக்கு வாகனமாகப் பாவிக்கும்போது, அங்கே கவிதை, மேற்கூடிய ஓர் அணிகலனாக இல்லாமல் நாடக ரீதியாகத் தன்னை நியாயப்படுத்த வேண்டும், என்கிறார் அவர். கவிதை நாடகம் பார்க்கச் செல்வோர் தமது பேச்சு நடைக்கும் நாடகப் பாத்திரங்களின் பேச்சு நடைக்கும் வித்தியாசமிருப்பதை உணராத வகையில் கவிதையில் வசன நடை அமைய வேண்டும். இல்லையெனில் நாடகம் வேறு கவிதை வேறு என்ற இரட்டைத் தன்மை ஏற்படுகிறது. இதனால்தான் நாடகத்தை ரசிப்போர் கவிதையால் இடைஞ்சல்படுவதும் கவிதையை ரசிப்போர் நாடகத்தைக் 'கவனி'க்காமல் போவதும். இந்த இரட்டைத் தன்மைக்கு உதாரணமாக தி. மு. க. எழுத்தாளர்கள் 'கதை வசனம்' எழுதும் நமது சினிமா வைக்காட்டலாம். இந்தரச்ச் சினிமாவை ரசிக்கும் ஓர் சாதாரண ரசிகன், 'சோக்கான வசனம்' என்று கூறி வசனத்தையே கதையாக எண்ணிக் கதையைக் கோட்டை விடுவதும் 'சோக்கான கதை' என்று கூறி அதற்கு வசனத்தை உதாரணமாகக் காட்டுவதும் இதனால்தான்.

எனவே இந்தப் பின்னணியில் பார்க்கும்போது, இன்று இலங்கையில் மேடையேற்றப்படும் கவிதை நாடகங்களில் லாம் இந்த இரட்டைத் தன்மையற்ற உண்மையான கவிதை நாடகங்களாக விளங்குகின்றனவா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதாவது கவிதை என்பது மேற்கூடிய அணிகலனாக இல்லாமல் நாடக ரீதியில் இக்கவிதை நாடகங்களில் பாவிக்கப் படுகின்றதா?

— 2 —

இதற்குப் பதில் காண்பதற்கு முதல் நாம் இன்னொன்றையும் இந்த இடத்தில் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். அதாவது பழைய சரித்திர, புராணக் கதைகளை கவிதை நாடகங்களாய் தருவதற்கும், இன்றைய சமகால நிகழ்ச்சிகளைச் சமகாலப் பின்னணியிலேயே கவிதை நாடகங்களாய் வடித்துத் தருவதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. பழைய சரித்திர புராணக் கதைகளை கவிதை நாடகத்தில் அமைக்கும்போது, அப்பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சு கவிதை நடையில் அமைந்திருந்தாலும், அது நமக்குச் செயற்கையாய்த் தெரிவிதில்லை. கவிதைக்கும் பழைமைக்கும் உறவிருப்பதால், 'இப்படித்தான் அந்தக் காலத்தில் கதைத்திருப்பார்கள்' என்று நாம் திருப்திப்படுகிறோம். ஆனால் சமகால நிகழ்ச்சிகளைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட ஒரு கவிதை நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சு, கவிதையில் அமைந்திருப்பது, இன்றைய பேச்சு நடையோடு அதை ஒத்துப்பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கும் நமக்கு அசௌகரியத்தையே ஏற்

படுத்தும் எனவே சமகால நிகழ்ச்சிகளைப் பகைப்புலமாகக் கொள்வோர், இந்த அசௌகரிய நிலையை அப்புறப்படுத்தி, இன்றைய பேச்சுநடைக்கு ஏற்ற விதத்தில் கவிதையைப் பணிய வைத்து, அதை நாடக ரீதியிலும் நியாயப் படுத்தவேண்டிய வர்களாய் உள்ளனர். இல்லாவிட்டால் கவிதைப் பேச்சு நடை பொருத்தமற்றதாகத் தெரிவதோடு, சீரியஸ்ஸான ஒரு நாடகப் பொருளையே ஒரு நையாண்டிக் கோலத்துக்குள்ளாக்கி விடும் ஆபத்தையும் அது ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

அப்படியானால் இன்று தமிழில் கவிதை நாடகங்கள் எழுதும் நாடகாசிரியர்கள் எல்லாரும் இவற்றை உணர்ந்தவர்களாய்த்தான் இருக்கிறார்களா? அவர்கள் எழுதும் கவிதை நாடகங்கள் எல்லாம் அத்தகைய உணர்வின் வெற்றிகரமான வெளிக்கு காட்டல்களாய்த்தான் இருக்கின்றனவா?

இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இதற்கு உதாரணமாக இன்று மேடையேற்றப்படும் நாடகங்கள் சிலவற்றைக் காட்டலாம். இன்று ஈழத்தின் தரமான கவிஞர்கள் கவிதை நாடகம் எழுதுவதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மகாகவி, முருகையன், நீலாவணன், அம்பி போன்றோரின் நாடகங்கள் இதற்கு உதாரணம் ஆனால் இவற்றுள் பழைய வரலாற்று புராண நிகழ்ச்சிகளை அடியூன்றி எழுதப்பட்ட கவிதை நாடகங்களே அநேகம். அதனால் இவற்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்று கவிதை நாடகம் வெற்றி பெற்றுள்ளது என்றும் கவிதை நாடக ரீதியாகவும் இன்று நியாயப்படுத்தப்

பட்டுள்ளது என்றும் கூறிவிட முடியாது. அதனால் முருகையன் எழுதிய 'வந்து சேர்ந்தான்', 'கோபுர வாசல்', 'கடுமியம்' போன்ற நாடகங்களுக்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியாது. 'கடுமியம்' சமகாலப் பிரச்சனைகளை அணுகினாலும் பழைய புராணத்தை பகைப்புலமாகக் கொண்டுள்ளதால் அது கவிதையின் பாவிப்புக்கு ஏற்றதாகவே உள்ளது. கோபுரவாசலின் இறுதிப் பகுதியைத் தவிர ஏனையவை இந்த ரகத்தவையே. நீலாவணனின் 'மழைக்கை' யும் கர்ணன் பற்றிய மகாபாரதக்கதையே. அம்பியின் 'வேதாளம்' சொன்ன கதை' யும் இத்தகைய பழங்கால ராஜா-ராணிக் கதையே. இக்கவிதை நாடகங்கள், சுந்தரம்பிள்ளையின் 'மனோன்மனிய' த்தைவிட எவ்வளவுவோ வளர்ச்சியுற்றவையாகவும் கவிதையின் எளிமைக்கும் அழகுக்கும் எடுத்துக் காட்டானவையாகவும் உள்ளன என்பதை மறுக்கமுடியாது. அதே நேரத்தில் இன்றைய சரித்திர-சமகால வசன நாடகங்களைப்போல், பாத்திரங்களின் பேச்சை 'வளவளா' வென்று செயற்கையாக நீட்டி முழக்கும் தன்மையும் இவற்றில் இல்லை. மாறாக, சொற்செட்டும் வசன அழகும் கூடியே உள்ளன. காரணம், கவிதை வசனங்கள் யாப்பமைதிக்குட்பட எழுதப்படுவதால் ஏற்படும் தன்னிச்சைவான சுட்டுப்பாட்டின் பலனே இது. இன்னும் இக்கவிதை நாடகங்களில் எவியட் குறிப்பிடும் 'ஓர உணர்வு' களின் வெளிக்காட்டல்களும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் நாடகத்துறையில் கவிதையின் வெற்றியையும் தேவையையும் பார்க்க வேண்டுமானால் சமகாலப் பிரச்சனைகளை சமகாலச் சூழலில் வைத்து எழுதப்

பட்டுள்ள கவிதை நாடகங்களைக் கொண்டே அறியவேண்டியவர்களாய் உள்ளோம். இத்தகைய நாடகங்களை இன்று ஈழத்தில் அதிகமாக எழுதியுள்ளவர் மஹாகவி ஒருவரே. 'திருவிழா' 'கோடை', 'புதியதொரு வீடு' போன்ற இவரது நாடகங்கள் எல்லாம் இக்காலப் பிரச்சனைகளை இக்காலச் சூழலில் வைத்து அணுகுபவையே. ஆனால் இப்பா நாடகங்கள் எவ்வளவு தூரம் கவிதையை நாடகரீதியில் நியாயப் படுத்துகின்றன? நாடக மேடையை கவியரங்காக்கி, பார்த்திருப்போரை அசௌகரியப்படுத்தாமல் இவை கவிதையை எவ்வளவு தூரம் நாடக ரீதியில் வெற்றிபெறச் செய்துள்ளன?

'கோடை' நாடக நூலின் பின்னுவரையில், 'மஹாகவியும் தமிழ்க் கவிதையும்' என்ற கட்டுரையில் திரு. சண்முகம் சிவலிங்கம் இன்றைய தமிழ்க் கவிதையின் தன்மைபற்றிக் கூறும் போது, 'தமிழ்நாட்டில் செய்யுள் உடைந்து வசன கவிதை தோன்றி உள்ளதையும், இலங்கையில் செய்யுள் உடைவு நிகழாமல் அது பேச்சோசை என்னும் ஒரு புதிய கட்டத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்கிறோம்' என்று கூறுகிறார். கவிதையில் பேச்சோசைப் பண்பு என்னும்போது, நீண்டு தொடராத, கொண்டுக்கூட்டல் முறையற்ற, ஓசை மிகைக்காத 'இன்றைய காலகட்டத்தின் போக்குக்கும் தேவைக்குமேற்பேச்சுமொழியின் சகல பண்புகளையும்' கொண்டுள்ள கவிதைகள் என்றும் விளக்கம் தரப்படுகிறது (கவிஞன் இதழ் - 1) உண்மை. ஆனால் இப்படிப் பேச்சோசைப் பண்பை கவிதையில் புகுத்திய ஈழத்துக் கவிஞர்கள்,

நாடகத்தில் கவிதையைக் கையாளும்போது, அதை இன்னும் இயற்கையாக்கி, வசனநாடகப் பேச்சுநடையையே ஒரு முலைக்கு ஒதுக்கி விடுவார்கள் என்றதான் நாம் எண்ணுவோம். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. சாதாரண கவிதையை எழுதும்போது இவர்கள் கையாளும் இயற்கையான பேச்சோசையைக் கூட இவர்களின் கவிதை நாடகங்களில் (எல்லாவிதக் கவிதை நாடகங்களிலும்) காணமுடியாமல் இருப்பது வியப்பிற்குரியதே. இதற்குக் காரணம் 'செய்யுளில் உடைவு நிகழாத' என்று பெருமைப்படும் ஈழத்துக் கவிதையின் போக்குத்தான் என்று சொல்லலாமா?

உதாரணமாக, 'ஈழத்துக் கவிதை உலகில் பேச்சோசைப் பண்பைப் புகுத்திய முன்னோடி' என்று பேர்பெற்ற மஹாகவியின் கவிதை நாடகங்களைப் பார்க்கலாம்.

- 3 -

'புதியதொரு வீடு' என்னும் இவரது கவிதை நாடகம் யாழ்ப்பாண மீனவர் குடும்பத்தைப் பற்றிய கதை. இவைபோன்ற கதைகளில் எவ்வளவுதூரம் அப்பிரதேசப் பேச்சுநடையை அழகாகவும் இயல்பாகவும் பாவிக்கிறோமோ அதில்தான் அவற்றின் வெற்றியும் தங்கியுள்ளது. ஆனால் மஹாகவி அதை உணர்ந்தவராய் இல்லை. அவரது பாத்திரங்களின் பெயர்களே, மாசிலன் மன்னவன், மையுண்ட நெடுங்கண்ணி, மறைக்காடர் (இத்தனித் தமிழ்ப் பெயர்கள் எதற்காகச் சூட்டப்பட்டனவோ?) என்று ஓர் மீனவ குடும்பத்துக்கு அந்நியமான சூழலை

ஏற்படுத்த. அவரது கவிதை 'உரையாடல்கள்' அடையும் மிஞ்சிவிடுகின்றன. இதோ 'புதியதொரு வீட்டில்' வரும் பாடம் மனவப் பெண்ணை மையுண்ட நெடுங்கண்ணி, மயிலி என்பவளைப் பார்த்துக் கதைக்கிறான்:

'வகையாகப் பேசுகின்றாய் வல்லவி, கழுத்தில் ஏதும் நகையின்றித் திரிந்தால் மட்டும் போதுமே நமக்கு! தெய்வி நகையோடும் நரினத்தோடும் பேசினாள், நேற்றுக் கேட்டேன் மிகையென்றே கூறுவேன் நான் அவள்கூற்றை எனிலும் மெய்யே!,

'மிகையென்றே கூறுவேன் நான்' என்று கூறும் கடைசி வரியோடு அந்தச் சாதாரண மனவப் பெண்ணைச் செயற்கையாக்கி சிறிப்புக்கிடமாக்குவதோடு 'பார்த்திருப்பவரை அசௌகரியப் படுத்துகிறார்' கவிஞர். 'வகை' என்றும் 'வல்லவி' என்றும் எதுகை மோனையோடு செயற்கையாக 'வசன'த்தை ஆரம்பிக்கும் கவிஞருக்கு 'செய்யுள் உடையாமல்' இருப்பதே நோக்காதலால், பாத்திரத்தின் பேச்சு நடைபயப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் 'மிகையென்றே கூறுவேன் நான்' என்று எதுகை பிழைக்காமலே முடிக்கிறார்.

இதோ இன்னொரிடத்தில் மயிலி என்பவள் மையுண்ட நெடுங்கண்ணியை ஆத்திரத்தோடு வைகிறாள்:

'ஆடை உடுக்கும் அளவுக்கு மானமில்லாத் தாடகை போடி, சரவணையைச் சாகவிட்டு

வாடகைக்கு அன்பு தருவாய் மணியருக்கு'

'வாடகைக்கு அன்பு தருவாய் மணியருக்கு' என்று பேசும் மனவப் பெண்ணை எம்மால்கற்பனையிலும் நினைத்துப்பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறது. 'ஆடை' 'தாடகை' என்று முன்னுக்கு வரும் எதுகைக்காக 'வாடகை' கன்பு தருவாய், 'மணியருக்கு' என்று எதுகையே நோக்காக முடித்திருக்கிறார் கவிஞர். இந்தக் கடைசி வரியில் இன்னொரு வேடிக்கையும் உள்ளது. 'வாடகை' கன்பு தருவாய் என்று செழுந்தமிழ் பேசும் அப்பாத்திரம், 'மணியருக்கு' என்று கடைசியாகப் 'பேச்சோசை' யில் கதைக்கிறது! எப்படி கவிதையை முதல் நோக்காகக் கொண்டு எழுதப்படும் நாடகத்தில் கவிதை வேறுகவும் நாடகம் வேறுகவும் இரட்டைத்தன்மைபெற்று அலங்கோலப்படுமோ, அதேபோல் இங்கே ஒரே வரியில் செந்தமிழ் வேறும் பேச்சோசை வேறும் துருத்திக் கொண்டு நின்று கேட்பவரை அசௌகரியப் படுத்துகிறது. இந்தவிடத்தில் ஜோன் மிலிங் ரன்சிங் எழுதிய 'கடலின் அக்கரைபோவோர்' என்ற நாடகத்தை 'புதியதொரு வீட்டு' டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது விஷய விளக்கத்துக்கு இன்னும் உதவும். சிங் இதே மனவரும் பச் சூழலை வைத்துக்கொண்டே அவர்களின் கவிதைக்கே உரிய கிராமியப் பேச்சு நடையை வாரி இறைத்து எழுதிய சாதாரண வசன நாடகம் கவிதைச் சுவை ததும்புவதாய் உள்ளது! அதே நேரத்தில் அதே சூழலைப் பயன்படுத்தி கவிதையில் எழுதிய மஹாகவியோ எல்லாவற்றையும் செயற்கையாக்கி நாடகத்தையே கெடுத்துவிட்டிருக்கிறார்.

'கோடை' நாடகத்திலும் இதே குறைகள்தான் அநேகம்.

உதாரணமாக அந்த நாடகத்தில் வரும் கமலி என்னும் இளம்பெண் தன் தம்பியாரிடம், 'கோயில் அம்மா வீட்டில் இதைக் கொண்டேக் கொடுத்துவிட்டு' என்று பேச்சோசைப் பண்பு அதிகரிக்க பேசும் அதே நேரத்தில் வயதுபோன அவள் அம்மாவோ, 'பாவிகளின் பற்கள், உடைக்கப்பட வேண்டும்' என்று பேச்சோசைப். பண்பு குன்று, இலக்கணத் தமிழ் பேசுகிறாள்! இங்கே பாத்திரத்தின் இயல்பு கெட்டு நையாண்டித் தன்மையே மேலோங்கி நீர்கிறது. 'கொண்டேக் கொடுத்துவிட்டு' என்ற மகளின் பேச்சோசைத் தமிழுக்கும் 'பாவிகளின் பற்கள் உடைக்கப்பட வேண்டும்' என்ற தாயாரின் 'பேச்சோசை' இலக்கணத் தமிழுக்கும் உள்ள ஒரே நோக்கம், 'செய்யுள் உடைவு நிகழாமல்' இருக்கவேண்டும் என்பதேயொழிய நாடக வார்ப்பை முன்னிட்டு எழுந்ததால் ஏற்பட்ட தல்ல. 'கோடை' யில் இன்னும் பல இடங்கள் நாடகத்தை நினைவூட்டாமல் கவியரங்கப் பா ஓதலையே நினைவூட்டுகின்றன. உ—ம்: 'பள்ளிவிட்டால்' என்று தொடங்கி முப்பத்தைந்து வரிகள் வரை நீளும் இடத்தைக் காட்டலாம்.

இதேபோல் 'திருவிழா' நாடகத்திலும் நாம் ஏற்கனவே பார்த்த முரண்பாடுகளே அநேகம். முருகையின் 'கோபுர வாசலி' லும் அங்காங்கு இம் முரண்பாடுகள் 'அக்கால' 'இக்கால' சூழலையும் மேவிக்கொண்டு தலைகாட்டவே செய்கின்றன. உ—ம் வேதியர் என்னும் பாத்திரம் 'அஞ்சுதல் வேண்டாம்' என்று சொறியன் என்பவனைத் தேற்ற, அதற்கு அவன், 'ஐயே தங்கள் விஞ்சிய கருணையின்

மேன்மையால்..... வாழ்கின் றோம்' என்று 'மிஞ்சிய' தமிழில் உரையாற்றுகிறான்.

பொதுவாகச் சொல்வதானால் இத்தகைய முரண்பாடுகளே தமது எல்லாப் பா நாடகங்களிலும் பரவலாகக் காணக் கிடக்கின்றன.

இவற்றிலிருந்து நாம் எதை அறிகிறோம்?

செய்யுள் உடையாமல் பேச்சோசை பயின்றுவர கவிதை எழுதும் ஆற்றல் மிக்க ஈழத்துக் கவிஞர்கள், நாடகம் எழுத முற்படும்போது, செய்யுள் உடையாமல் காக்க முனையும் அதே பண்பினாலேயே தடுக்கி விழுந்துவிடுகின்றனர். சுமமா கவிதை எழுதும்போது தம் இஷ்டம்போல் செய்யுள் உடையாமல், எதுகை மோனையின் 'இழுப்பு'க் கேற்ப பேச்சோசைப் பண்பைப் புகுத்திவிடலாம். அதனால் பெரிதாக எது வித அசௌகரியமும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆனால் நாடகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அப்படியல்ல. நாடகத்தின் பாத்திரங்கள் பேசும் ஒவ்வொரு சொல்லும் மிக நுணுக்கமான அவதானிப்போடுதான் வெளிவர வேண்டும். மாறாக செய்யுளைப் போசிக்கும் நினைவோடு எதுகை மோனையோடு நளின ஏமாற்று வலையில்' சிக்குண்டுவிட்டால் கவிதை ஒருவேளை மிஞ்சினாலும் நாடகம் மிஞ்சப்போவதில்லை. இங்கேதான் செய்யுள் உடையாமல் பேச்சோசைப் பண்பு பயின்றுவர சுமமா கவிதை எழுதுவதற்கும் கவிதை நாடகம் படைப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியவரும்.

ஆகவே இவற்றிலிருந்து பார்க்கும்போது, ஈழத்துக் கவிஞர்கள் சிறந்த கவிஞர்களாய்

இருந்தும், கவிதையை நாடக ரீதியாக நியாயப்படுத்தலைப் பொறுத்தளவில் தோல்வியே கண்டுள்ளார்கள். அநேகமாக கவிதை உரையாடல்கள், கவிதைகளாக இருக்கின்றனவேயன்றி உரையாடல்களாயில்லை.

அடுத்ததாக 'ஓர உணர்வுகளைப் பொறுத்தளவில் அவை இடைக்கிடை ஈழத்துக் கவிதை நாடகங்களில் தென்படவே செய்கின்றன. உதாரணமாக, 'புதியதொரு வீட்டில்' மாயவன் மன்வெனுக்குச் சொல்லும் இடமான 'அற்றைக் கரிநாள்' என்ற பகுதியையும், 'கோடை' யில் மாணிக்கம் சோழவுக்குச் சொல்லும் இடமான 'அந்தக் காலத்தில் அவர் பெரிய வித்துவான்' என்று ஆரம்பிக்கும் பகுதியையும் காட்டலாம். ஆனால் இந்த 'ஓர உணர்வுகள்' இக்கவிதை நாடகங்களைத் தோல்வியுறாமல் செய்யுமளவுக்குப் பலம் பெற்றவையாகவோ, பரவலாக எல்லாச் சூழலிலும் நிகழ்ச்சியிலும் தென்படுபவையாகவோ இல்லை. இதுவே இவற்றின் குறையாகும்.

- 4 -

இன்று வசன நாடகங்களோடு போட்டி போடும் கவிதை நாடகத்தின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்? பிரபல ஆங்கில எழுத்தாளரும் கவிஞருமான ஜோன்வெயின் பின்வருமாறு கூறுகிறார். '1950-ல் நான் பெக்கேயின் 'கோடாவின் வருகைக்காக' என்ற வசன நாடகத்தைப் பார்த்தபோது, அக்காலங்களில் கவிதை நாடகங்கள் என்ற பேரில் பிரபலம் பெற்று விளங்கியவற்றை விட

அது கவிதைத் தன்மை நிறைந்திருந்ததை உணர்ந்தேன்'

இது எதைச் சுட்டுகிறது?

இன்றைய சமூக, பொருளாதார, விஞ்ஞான, ஆத்மீகச் சூழல், அவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்கும் மொழிநடை, பேச்சுப் பாங்கு எல்லாம் இன்று கவிதையைப் பழைய தடத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து புதிய திசையில் திருப்பி விட்டுள்ளன. அந்தத்திசையைத் தெரிந்துணர்ந்து எழுதும் ஒவ்வொரு கலையாக்கமும் கவித்துவம் பெறுவது உண்மை என்பதையே மேற்காட்டிய மேற்கோள் சுட்டுகிறது.

இந்தப் போக்கின்படி இனிமேல் கவிதை—வசனம் போன்றவற்றுக்கிடையே அதிக வித்தியாசம் இருக்கப்போவதில்லை. கவிதைக்குக் கவிதையாகவும் வசனத்துக்கு வசனமாகவும் ஈடுகொடுக்கும் புது வசனத்துக்குரிய பாய்ச்சல் இனிமேல் வரப்போகிறது. டி. எஸ். எலியட் குறிப்பிட்ட 'ஓர உணர்வு'களையும் அவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஆழ உணர்வுகளையும் பதிப்பிக்கும் திராணியும் தகுதியும் இவற்றுக்கே உரித்தாகலாம். முன்னர் வழக்கிலிருந்ததுபோல் 'கவிஞன்' என்ற சொல் புனைவியல் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் எல்லா எழுத்தாளரையும் குறிக்கும் ஓர் பொதுச் சொல்லாக மீண்டும் மாற்றமடையலாம்.

இவற்றை உணர்ந்ததால் தான் 'போர்ப்பறை' நூலில் 'புதியவார்ப்புகள்' பகுதியில் பிரபஞ்ச யதார்த்தம்பற்றி மு. தளையசிங்கம் அவர்கள் கூறும் போது, இனிவரும் யுகத்தில் அறிவும் அநுபவமும் இதுவரை காட்டாத புதுப்பிராந்தியங்க

ளுக்குள் நாம் புகப்போவதால் மிகமிகக் கூர்மையான சொல்லாக்கமும் எழுத்தாட்சியும் நடைபோடப் போகிறதென்றும் இவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாது நமதுதமிழன்னையும் தனது பழைய 'கற்பை' யும் (இந்தக் கற்பு இலக்கிய மரபுக்கு மட்டுமன்றி பொதுவாக சமூகம் பொருளாதாரம் சமயம் ஆகிய எல்லாத் துறைகளுக்கும் பொருந்துவது) ஞானமற்ற பக்தியையும் அறியாமைக் கூச்சத்தையும் அழுத்துவாளானால் அவளும் மெல்லச் சாகவேண்டியது தான் என்றும் எனவே அவற்றை உணர்ந்து இருளின் முலை முடுக்கெல்லாம், அறிவுக்குத் தெரியாத சத்தியத்தின் வியாபிப்பெங்கும், அதன் மறைவு வளைவுகளெல்லாம் தமிழ்ச்சியையும் கைப்பிடித்து இழுத்துச் சென்று அவளின் கற்பையும்

வெட்கத்தையும் இயலாமையையும் அறியாமையையும் அழிக்கச் சக்தியுள்ள கலைஞர்களாலேயே அவளை வாழவைக்க முடியும் என்றும் கூறுகிறார்.

ஆகவே இனிமேல் கவிதை நாடகத்தையோ அல்லது பிற சிருஷ்டிகளையோ செய்யும்போது செய்யுள் உடைந்தா உடையாமலா இருக்கவேண்டும் என்ற பிரச்சனை எழப்போவதில்லை. பிரச்சனைகள் எல்லாம் எதிர்காலத்தையும் அது கொண்டுவரவிருக்கும் புது மாற்றங்களையும் மரபுகளையும் அதன் தேவைகளையும் உணராதவர் களுக்கே. உணர்ந்தவர்களோ மரபுகளை உடைப்பதால் மரபுகளை வளர்த்துக்கொண்டு புதுப்புதுத் தளங்களில் நின்று புதியவற்றைச் சிருஷ்டிப்பவர்களாய் இருப்பார்கள். ★

மல்லிகை

ஆசிரியர்: ஓபர்னிக் ஜீவா

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

60, கிஸ்தாபியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

தனித்துவம் நிரம்பிய ஈழத்து இலக்கிய பரம்பரையைக் கட்டி வளர்ப்பதுடன் நமது தேசிய பரம்பரையைப் பேணிப் பாதுகாக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் 'மல்லிகை' யைத் தொடர்ந்து படியுங்கள்.

ஆண்டுச்சந்தா ரூபா 6-70

மகா ஜனனம்

வங்கம் எங்கும் தோரணம். சர்க்கரை வழங்கல்.

கோலாகலம். மகிழ்ச்சி. கொண்டாட்டம்.

ஓமத்தியை நெய்யால் வளர்த்து அதன் வேத ஒளியின் சாட்சியில் கலிங்க இளவரசியைப் பொன்னால் வரித்தும் பட்ட மகிஷியாக்கினானே வங்கத்து வேந்தன் அந்தப் பூஜா பலன். மஞ்சத்தின் காவியம் உயிரான இன்பம்.

வாரிசு.

உயிரான தங்கப் பாளம்; பளிச். ஜீவ மலர்களின் காந்தி; தேஜஸ். எழில்.

குழந்தை. பொதிந்து வைக்கமுடியாத இனிய வாசம் —

அழகு.

சிறுமி. ஓரிடம் நில்லாது தாவும் சிட்டு — குறுப்பு.

பாவாடை. மாந்தளிரிற் துள்ளும் அணில் — துடிப்பு.

தாவணி, கிரணங்களை மாந்திக்குவியும் கவர்ச்சி — பூரிப்பு.

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே தானாகக் குவிந்து, காம்

பிலே செம்மை ஏறி, எழிலோடு மலர்ந்து, எங்கும் மணம் பரப்பும்போது பார்த்தால் பவள மல்லிகையா? பெண். பெண்.

இளமை.

‘இந்திரலோகத்தின் இரத்தினக் கல் மாலையென மகள் அரண்மனையின் அணிகலனாகத் திகழ்கிறாள். எல்லாத் தேச இளவரசிகளின் மத்தியிலும் எங்கள் குமாரி பெருமையாகப் பேசப்படுகிறாள். அழகால் புகழீட்டியவள், ஏனைய தேச ராஜ குமாரிகளின் சொர்க்கக் கனவே எங்களின் மகள்தான்’ — நினைக்க நினைக்க பெற்றோரின் ராஜரீகத்தில் கர்வ உதயம்.

அவள்

மலர்ந்தாள். மலர்ந்தாள். மலர்ந்தாள்.

அழகி. அழகின் அழகி, அழகுக்கே அழகி.

சிரித்தாள் —

தாமழ்பூ.

(2)

இளவரசி.

எழில் உடைத்துக்கொள்ள யௌவன மின்னல். ஒரு வசீ

கரம், ஒரு கவர்ச்சி, ஒரு லாகிரி, ஒரு அதித பிரவாகம்.

அந்தக் குதுகுதுப்பில் அவள் சிறுகச் சிறுக மாற்றங்கொண்டாள்.

அமைதியான கங்கை! — வெள்ளம்.

அழகான கயல்! — கொழுத்தி மகளைப்பற்றிய சிந்தனை. தன் தேசத்தைப்பற்றிய கவலையின் துரத்தல். அவனது மனக் குளத்தில் அவளின் சுபாவம் இறங்கி கலக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது.

தம் மகளின் எரிகின்ற எழில், அந்தச் சுபாவம், மிகையான உணர்வுகள் எல்லாம் நினைத்து, நினைத்து, மனங்கனன்று, அதன் எல்லையையும் கடந்துவிட்ட போது, என்ன தான் செய்வதென்றே புரியாத முனையில் நின்றுகொண்டு

‘ராஜகுருவிடம் கேட்கலாம்.....’ ஆயிற்று.

அவர் சாஸ்திரீய விற்பன்னர்களான அரண்மனைச் சோதிடர்களையும், நிமித்திகர்களையும் கூட்டினார். நாள், நட்சத்திரம். நேரம். காலம். திதி. ஆராய்ச்சி. ஜாதகத்தின் ‘பலன்’ தான் எப்படி நாழிகைகளை எரிக்கிறது.

‘..... இப்படி மௌனஞ் சாதிக்கிறீர்களே..... கூறுங்கள் இளவரசியின் எதிர்காலம்.....? இதயத்தைப் பிழிந்த சொட்டுச் சொட்டான வார்த்தைகள்.

நிமித்திகர்கள் நிலைகுத்திப் போனார்கள்.

‘...விரைவாகத்தான் கூறுங்களேன்...’ கவலையின் மன்னன். சோகத்தின் ராணி. ஜோதிடப் பதிவை சிறைபண்ணிய பார்வைகள்.

‘சொல்லுங்கள் தோஷமில்லையே?...’

‘எங்கள் மகள் எல்லாச் சௌபாக்கியமும் பெற்று.....’

ஓலை. ஆணி. ஏடு.

‘நாங்கள் எதைத்தான் சொல்வது?’

‘எதுவானாலும் சொல்லுங்கள். என்ன வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன் பிராயச்சித்தமாக’

‘மன்னவா... இது பிராயச்சித்தங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட இடத்திலிருக்கிறதே...’

‘என்ன..... என்ன கூறுகின்றீர்கள்?’

‘மன்னர் மன்னு! சீற்றங் கொள்ளாது கேளுங்கள். தங்கள் புத்திரி... இந் நாட்டின் இளவரசி... ஒரு...’ சொற்களுக்குத் திக்காடின சோதிடர் பற்களுக்குள் புரண்டு, புரண்டு — அதைக் கூறி.....

ராஜகுருவுக்கு நாக்கு சுருக்கிக் கொண்டது. மகாராணியின் மனம் ஊனமுற்றது. மன்னனோ —

‘என்ன! அதையுந்தான் பார்த்துவிடுகிறேன். என் மகளை ஒரு மகாராணியாகவே ஆக்குகின்றேனா, இல்லையா பார்த்து விடுவோம். என் கோட்டைக் கதவுகள் மூங்கிலால் ஆனவையா என்ன..... யாரங்கே?’

(3)

கூண்டிப்பான உத்தரவு வீரர்களுக்கு. இளவரசிக்குப் பலத்த கண்காணிப்பு. அந்தப் புறச் சிறை.

கட்டுப்பட்ட வாழ்வு. முரட்டுச் சுபாவம்.

திரும்புமிடமெல்லாம் சுவர்கள்.

பெண்தானென்றாலும் சாணக்கிய ரத்தம். ராஜ மூனையின் தீவிரம். கோட்டைச் சுவர்களை அவளின் விழிகள் துளையிட்டன. சுவர்களின் அச்ச அவளுள் ஒரு புதிய வார்ப்படமிட்டது.

சிந்தனையின் சூழ்ச்சி. தன் அரசவம்சத்தின்கீர்த்தியையெல்லாம் ஒரே கூட்டிற்குள் சேர்த்தாள்.

அந்த அழகின் முன்னால் அனைத்தும் குன்றிப்போனது போல், அந்த முனையின் சாதுரியத்தின் முன், வசிகரத்தின் ஆற்றலுக்கு முன், சாமர்த்தியத்தின் திறமைக்கு முன், அவற்றின் — அந்தக் காவலின் — பலம் மிகவும் சூழ்நீர் துத்தான் போயிற்று.

விண்ணில் வண்ணப் பறவைகள்.

(4)

சேடி, கொடி, இலைகளெல்லாம் சாமரம்.

இயற்கை ஆசுவாசப்படுத்த — பட்சிகளின் கீத கட்டியம். புதிய ராஜதானிபோல எதிரே கா.

ரவித்து நடக்க..., அன்னமா? அவளுக்கு அப்போதுதான் நடையே மறந்துவிட்டதே. அவள் தொடரும் 'விதி' அவளைத்தொடரும் படை, ஓட்டம். எதிர்பார்த்ததுக்கு விரோதமாக எதிர்ப்பட்ட கூட்டப் — ஆச்சரியம்.

நினைவுகளுக்கும், வாழ்க்கைக்கும் அப்படியொரு நீண்ட பகையா?

அந்த யாத்திரிகர்கள் கலிங்கம் போவதாகச் சொன்னார்கள்.

'நீயும் வாயேன்'

'நல்லது' — நிம்மதி.

நிம்மதிக்கு என்றுமே அற்ப ஆயுள்தான்.

வனாந்ரமே நடுங்கிற்று. காற்றைக் கிழித்து வந்த கர்ஜனை ஈரலையுப் பிழிந்தது.

வனராஜன்.

'ஹா...! ஐயோ...' குடலை உருவி இழுத்த கூக்குரலால்

கூட்டத்தினர் அத்தனை விரைவில் காற்றிலா கரைந்தார்கள். பயந்தவர்கள் உறிஞ்சப்படுவார்கள்.

காட்டுராஜா கலைத்துவிரட்டவில்லை.

இளவரசியும் பயந்து ஓடவில்லை.

கானகத்து மன்னன் கம்பீரமான தன் ஆகிருதியோடு நின்றிருந்தான். எதிரே — வங்கத்துக் குருத்து.

அசைவற்று நின்றான். அவன் மட்டும். தைரியம் பெருவிரல்களில். கலிங்க கர்ப்பத்திற் செழித்த அந்த வங்கத்து ரத்தம் கம்பீரமாகவே எதிர்நோக்கச் செய்தது. நிமிர்ந்து மிடுக்கோடு நின்றான். அந்த துடுக்கு காட்டின் ஏகச் சக்கரவர்த்தியையும் சிறிது திகைக்கவே செய்திருக்க வேண்டும்.

நான்கு கால்களில் —

அவனை நேருங்கி, அப்படியே நின்று, ஏற இறங்க நோக்கி — யௌவனம், கவர்ச்சி. வசிகரம், எழில், சுந்தரம். பூரிப்பு திரண்ட ஒரு மலர் வனம். இரத்தமும், சதையுமாக. அவ்வின் பத் திரட்சிதான் காட்டுராஜா வை மயக்கி —

அப்படித்தான்.

அவளின் மென்மையான பாதங்களை முகர்ந்தது. தொங்கிக் கிடந்த கைகளின் விரல்களை நக்கியது. சுற்றிச் சுற்றி வந்து தன்னை அவளோடு உரைய்ந்தது. முன்னால் படுத்திக்கொண்டது.

நாக்கில் ஜலம். கண்களில் நெருப்பு.

அவள் நின்றிருந்தாள்.

தலையையுயர்த்திப் பார்த்தது. முதுகை வளைத்து நெளித்தது. பிடரியைச் சிவிர்த்தது.

தன் தோளில் அமரும்படியான சைகை.

பெண்மையின் மயிர்க்கால் களிலெல்லாம் உறைந்துவிட்ட ரத்த அணுக்கள் துடித்து உறைந்தன.

சடக்! தலையின் சிலிர்ப்பு, அவள் பிடரி மயிர்க்கற்றைப் பலத்தில் முதுகில் ஏறி அமர்ந்தாள்.

இளமை பீறிட்டுத் தெறிக்கும் ஒரு வாலேக் குமரியை புதியதோர் பாதையிற் சுமந்து போகிறேன் என்ற கம்பீர உணர்வில் ஆயிரம் சிம்மங்களின் ஆற்றலோடு கானகத்தை ஊடுருவியது.

அவளை விட்டுவிட்டு உடனே வெளியேறிற்று.

ஒரு மான். இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அவளின் முன்னால். விரிட்டுக் கத்தி முகத்தை மூடிக்கொள்ளவில்லை அவள். திரும்பிக்கொண்டாள். அது மீண்டும் வெளியே போய் வந்தால்... காய், கனி, கிழங்கு, பிஞ்சு, குவியல்.

அந்த ஆண்மையின் தோற்றத்தின் முன் தன் ஆற்றலையெல்லாம் இழந்து நின்றான் தன்னையே தன் தலைக்குள் செலுத்திக் கொண்டான். தடுமாற்றம்.

ஆயிரமாயிரம் வீரர்களுள்ள அரண்மனையிலிருந்து தப்பி, இங்கு ஒரேயொரு ராஜசிம்மத்திடமிருந்து கழறத் தெரியவில்லை.

கல்லைத்தானே மாளிகையாக்க வேண்டும்.

தாய், தந்தை, நாடு, மக்கள்... மானஸீக கனவுகள். கண்களுக்குள் பொங்கவிடும் நினைவுகள்.

அடிவயிற்றிலிருந்து வெடித்து, வெம்மையை ஆடையாகக் கட்டிவந்து, இருள் கவியும் அக்குகைப்பாறையில் சாய்ந்துக் கொண்டது அவளின் நீண்ட மூச்சு.

வனராஜன் அவளின் அண்மையில்... அண்மையில்... எத்தனை வாஞ்சை மிக்க நோக்கு: தலையை ஆட்டிய பிடரியின் சிலிர்ப்பு. அவள் முன்னே எழுந்தது.

கன்னங்கரேலென்ற ராட்சத நிழலொன்று அவளின் முன்னே நெடுஞ்சாண்கிடையாக வியாபித்தது. இப்போது அது தன் பின்னங்காலில் நின்றிருந்தது.

முன்னங்கால்களை — கைகளைத்தான் நீட்டி அவளின் இரு தோள்களையும் பற்றி, அருகில் இழுத்து.....

ஒன்றில் ஒன்று முறுகிக் கிடந்த முரட்டுக் கொடிகள் அவளைத் தடவிக் கொடுத்தன. ஆறுதல்.

அவளுள்ளே ஒரு சுனை ஊறியூறி, சுரந்து, சுரந்து பொங்கி அவளை அப்படியே தரையிற் சரித்தது.

பட்டும் உறுத்தும் வேலை.

இயல்புக்கு முரணாகப் போர்வைகளா? எல்லாவற்றையும் அவளிடமிருந்து அகற்றி தன்னைப்போலவே, அவளும், இயற்கையாக.

ஹா! அழகு இத்தனை பெரிதா. உயிர் மாமலர்.

நேரம், சிறிது, சிறிதாக விரிந்தது. பரிணாமத்தின் திருப்பத்தில் உயிர்க் குலத்தின் ஒரு புதிய — புத்தம் புதிய — அத்தியாயத்தை, வனராஜன் — அந்தச் சிங்கம் — மானிடப் பெண்ணோடு — அவ்விளவரசியோடு சாவதானமாக, சர்வசாதாரணமாக ஜீவ விந்தால் அவளின் அடிவயிற்றில் செதுக்கிக்கொண்டிருந்தது 'சிங்ஹலே' என்ற அட்சரங்களாக.

விண்ணில் சம்பங்கி சிரித்தது. ★

மலையாளம்:

ஸ்டீ. பி. சிவதாசன்

மனிதனைத் தேடி

தமிழில்:

ரவீந்திரன்

அமெரிக்க மறுமலர்ச்சி இலக்கியத் துறையில், புகழ் பெற்ற இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் மிக முக்கியமானவர் ஜான் ஸ்டீபெக். 1962-ல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை அவருக்கு அளித்த 'ஸ்வீடிஸ் அகாடமி' வெளியிட்ட குறிப்பில், 'நல்ல கட்டுக் கோப்பும் கற்பனையும் ஒருங்கமைந்த படைப்புக்கள்' என்றும் 'சகோதரத்துவ உணர்வுடன் கேவியும் கிண்டலும் கலந்த சமூ

கப் பார்வையை உள்ளடக்கிய படைப்புக்கள்' என்றும் அவருடைய சிறந்த இலக்கிய அம்சங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை வெளியிட்டது. 1923-இல் 'கிரேப்ஸ் ஆஃப் ராத்' என்ற தனது ஒப்பற்ற படைப்பினை வெளிக் கொண்டு வந்ததின் மூலம் அதி உன்னதப் புகழைப் பெற்றார்.

ஸ்டீபெக் என்றொரு மனிதன்

பல விமர்சகர்கள் எழுதிய கட்டுரைத் தொகுப்பான, 'ஸ்டீபெக்' அருடைய விமர்சகர்களும் என்ற நூல் 1957-இல் வெளிவந்தபொழுது அவருடைய புகழ் விரிவடைந்தது. அதன் பிரதியொன்றை அவருக்கு அனுப்பி வைத்த பொழுது அவர் தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு தெரிவித்தார். 'நான் இந்தப் பணியைத் தொடங்கி எத்தனைகாலம் ஆகியிருக்கிறது என்பதை இப்புத்தகத்தைப் பார்க்கின்ற பொழுதுதான் உணர்கிறேன். அட கடவுளே... நான் நீண்ட காலமாக இப்பணியைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன் போலத்தோன்றுகிறது. ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நான் உறுதியாகச் சொல்லமுடியும். நான் எனது பணியை ஒழுங்காகச் செய்தே நென்றே, எனது காலம் கழிந்துவிட்டதென்றே, இலக்கிய அரங்கில், எனது கடமைகள் செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டன வென்றே நான் ஆராயவில்லை'

ஜான் ஸ்டீபெக்கின் வாழ்க்கை ஒரு திறந்தபுத்தகம். வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களைப் பெறவிரும்பி அவரிடம் சென்ற வர்களைப் பார்த்து அவர் ஒரு முறை கூறினார்: 'தயவுசெய்து உங்களுடைய விருப்பத்திற்கு

ஏற்றபடி எனது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களை எழுதிக்கொள்ளுங்கள். எனது மனதில் நிலைத்திருக்கின்ற அனுபவங்களில் எவையெல்லாம் யதார்த்தத்தில் நடைபெற்றனவென்றும், எந்தெந்தச் சம்பவங்களையெல்லாம் நானே கற்பனையில் உருவாக்கினேன் என்றும் எனக்கு நினைவில்லை. — வாழ்க்கைச் சரித்திரம் என்பது ஒரு பிரகிருதி தானே! பாதியளவு கட்டுக்கதையல்லவா?'

இப்படிப்பட்ட சில விடயங்களுையது முன்பே அறிந்து வைத்துக்கொள்வது அவருடைய படைப்புக்களை அணுகுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அவரது இலக்கியப்படைப்புக்களின் உண்மையான—ஆழமான பகுதியை அடைய உதவும் வழிகாட்டிகளாக அமையும்.

மிகவும் சிறிய வயதிலேயே இலக்கியப் படைப்பில் ஆர்வம் காட்டியவர் ஜான் ஸ்டீபெக். ஆங்கில இலக்கியங்களை மிகுந்த அளவில் படித்ததன் விளைவாகவே அவர் இந்த முயற்சியில் இறங்கினார் எனச் சொல்லலாம். சர் தாமஸ் 'மலோரி'னுடைய 'ஆர்தர் அரசன் கதைகள்' அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. இங்கிலாந்து 'மித்தாலஜி' சம்பந்தப்பட்ட இப்படைப்புத் தான் 'மித்து' கர்ணபரம்பரைக் கதை சம்பந்தமான விடயங்களுக்குத் தெளிவான வடிவங்களைக் கொடுக்க ஸ்டீபெக்கைத் தூண்டியது. அவரை மிகவும் பாதித்த மற்றொரு புத்தகம் 'பைபிள்'

அடுத்தது முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியது அவருடைய விஞ்ஞானப் பார்வை. 1920-க்கும் 1925-க்கும் இடை

யில் 'ஸ்டான் ஃபோர்ட்' பல் கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்தபொழுது, அவர் கடல் வாழ்க்கை முறைகள், இந்து தத்துவங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் படித்துணர்ந்தார். பிற்காலத்தில், 'எட்வர்ட் ரிச்சட்ஸ்' என்ற சமூகச் சிந்தனையாளரின் நட்பும் அவருடைய விஞ்ஞானப் பார்வைக்கு அதிக அளவு துணை புரிந்தது.

பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருக்கும்போதே அவர் பலவகையான தொழில்களைச் செய்து வந்தார். வாழ்க்கையின் பரப்பான அழுத்தமான அனுபவங்களுக்கு வடிவங்கொடுக்கும் படி, அவைகள் ஸ்டீபெக்கைத் தூண்டின. விவசாயியாகவும், நிறுவனையாளனாகவும், கப்பற் கூலியாளனாகவும், மருந்துக் கடையில் விற்பனையாளனாகவும் இருந்து அவர்பெற்ற வாழ்க்கை அனுபவங்கள், பிற்காலத்தில் அவர் எழுதிய இலக்கியங்களுக்கு மூலதனமாக அமைந்தன. இலக்கியத்திற்கு மட்டுமல்லாது அவருடைய சொந்த வாழ்க்கைக்கும் அத்தொழில்கள் பயன்பட்டன. பலதரப்பட்ட மக்களோடு கூடிப்பழகியதால், சகல விதமான வாழ்க்கை நிலைகளிலும் அவரால் சாமர்த்தியமாக வாழமுடிந்தது. பலவகையான நெருங்கிய உறவுகளுக்கும், கடுமையான உழைப்புக்கும் இடையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு நிராகரிக்கப்பட்ட மக்களின் மனங்களில் நல்ல பண்புகளை கிரகிக்க வைக்கும் இலக்கியங்களை உருவாக்கும் படைப்பாளியாகத் தரிசனம் கொடுக்க முடிந்தது;

மூன்று காலகட்டங்கள்

ஸ்டீபெக்கினுடைய இலக்கிய வாழ்க்கையை மூன்று வகை

யாகப் பிரிக்கலாம். 1933-ல் வெளியிடப்பட்ட 'அறியப்படாத தெய்வத்திற்காக' என்ற நாவல்வரையுள்ள படைப்புக்களை முதல் காலகட்டத்திலும், கிரேப்ஸ் ஆஃப் ராத் (1939) வரையுள்ள படைப்புக்களை இரண்டாவது காலகட்டத்திலும், அவற்றிற்குப் பின்பு வெளிவந்தவற்றை மூன்றாவது காலகட்டத்திலும் அடக்கலாம். அவற்றில் இரண்டாவது காலகட்டத்தில் வெளியான. 'எலிகளையும் மனிதர்களையும் பற்றி' சந்தேகப் போரில் க்ரேப்ஸ் ஆஃப் ராத் ஆகியமூன்று படைப்புக்களும் ஸ்டீன்பெக்கை அமெரிக்காவில் மட்டுமல்லாது வெளிநாடுகளிலும் புகழ்பெறச் செய்தன.

'ஸ்டான் ஃபோர்ட்' பஸ்களைக் கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே ஸ்டீன்பெக்கைத் தனது இலக்கிய பிரவேசத்தைத் தொடங்கினார். பின்பு பத்திராதிபராக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நியூ யார்க்குச் சென்று ஏமாற்றமடைந்ததன் விளைவாக கலிபோர்னியாவிற்குத் திரும்பி கதையெழுதுவதில் ஈடுபட்டார். ஆனால் அவைகளைப் பிரசுரிக்க யாரும் முன்வரவில்லை. அந்தச்சமயத்தில் இரண்டு நாவல்களை அவரே அழிக்க நேர்ந்தது. இறுதியாக 1929-இல் தங்கக்கிண்ணம் என்ற அவருடைய படைப்பு வெளிவந்தது. ஹென்றிமார்க்கன் என்ற கடற் கொள்ளைக் காரனுடைய வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. இந்தப் படைப்பைப் பற்றி ஸ்டீன்பெக்கை குறிப்பிடும்பொழுது. 'தங்கக்கிண்ணம் குறித்து எனக்கு நல்ல தொரு அபிப்பிராயம் எதுவுமில்லை. சிறிது பாவாத்மா சம்

பந்தப்பட்டதைத் தவிர வேறெதுவும் அதில் இல்லை. அது பிரசுரிக்கப்படாமலே இருந்திருந்தால் நல்லதென இப்போது தோன்றுகிறது' என்றார்.

'சொர்க்கத்தின் மேய்ச்சல் நிலங்கள்' 1932-ல் வெளிவந்தது. கலிபோர்னியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் நேரில்கண்டு பரிச்சயப்பட்ட சமுதாயச் சூழல்களை யதார்த்த ரீதியில் சித்திரித்துக்காட்டுகின்ற கதைகளின் தொகுப்பு இது. ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு தனிமனிதனையோ அல்லது ஒரு குடும்பத்தையோ சித்திரித்துக் காட்டுவதாக உள்ளன. தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு ஆசைகள் நிறைந்த கலிபோர்னியானுடைய மனித வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் துடிக்கின்றது என்பதை இந்தப் படைப்பு விளக்குகின்றது.

1933-இல் வெளியான, 'அறியப்படாத தெய்வத்திற்காக' என்ற நாவல் அவருடைய அடுத்த படைப்பு. கலிபோர்னியாவில் குடியேறிய ஜோஸப் வெயர் என்ற விவசாயியின் வாழ்க்கைக் கதை இது. சற்று உன்னதமான படைப்பு எனலாம். இயற்கை வனப்பு நிறைந்துள்ள சமவெளியைப் பற்றிய புனைகதையின் சிறப்பை இதில் காணமுடிகிறது.

டோர்ட்டில்லா ஃப்ளாட் என்ற நாவல் ஸ்டீன்பெக்கின் இலக்கிய வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியது. நகைச்சுவை கலந்த, சொந்த வாழ்க்கைபற்றிய இப் படைப்பு மக்களின் கவனத்திற்குப் பட்டது. ஸ்டீன்பெக்கை ஒரு இலக்கியப் படைப்பாளி என்ற தரத்திற்கு உயர்த்தியது 'டோர்ட்டில்லா ஃப்ளாட்' என்ற படைப்பாக இருந்தபோ

தும், அவர் நகைச்சுவையோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை.

அவருடைய இலக்கிய வாசகத்தின் இரண்டாவது காலகட்டத்தில் மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் மகத்தான படைப்பாற்றலுடைய காணமுடிகிறது. 1936-இல் 'சந்தேகப் போரில்' என்ற தனது அடுத்த படைப்பை வெளியிட்டார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் நான்காவது பத்தாண்டு காலத்தில் அமெரிக்காவில் பல்வேறு இடங்களில் நிலவிவந்த வேலை நிறுத்தங்களின் தத்ருபமான வகையில் சித்திரித்துக் காட்டுகின்ற அற்புதமான ஒவியங்களை இது நமக்கு அளிக்கிறது. நாவலினுடைய பின்னணி மிட்டனுடைய 'இழந்த சொர்க்கம்' என்ற காவியத்தைத் தழுவி யது. சொர்க்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட சாத்தானும், அவனுடைய சகாக்களும் கடவுளை எதிர்த்துப் போராடும் யுத்தகலத்தைப் போன்று, டோர்ச்சாஸ் பள்ளத்தாக்கில் ஆப்பிள், பருத்தித் தோட்டங்களில் வேலைநிறுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களைப் பற்றிய சித்திரங்களை நமது கண்முன் விளக்கிக் காட்டுகிறது இந்நாவல். மாக் என்ற தொழிலாளர் தலைவனும், ஜிம் என்ற அவனுடைய நண்பனும் இணைந்து செய்யும் முயற்சிகளை அவர் விவரிக்கிறார். இந்த நாவலில் ஆன்ரேஜித்தினுடைய கருத்திற்கிணங்க கம்யூனிஸ்தின் சிறந்த கொள்கைகளை மனோதவ பூர்வமாக இந்த நாவலில் விளக்குகிறார். 'எலிகளையும் மனிதர்களையும் பற்றி' என்ற நாவல் 1937-இல் தான் வெளிவந்தது. கலிபோர்னியாவில் பயிர் செய்வதற்கான ஒரு

நிலத்தையும், வாழ்வதற்கான ஒரு வீட்டையும் எண்ணிக் கனவுகாணும் ஜார்ஜ், லென்னி ஆகியவர்களுடைய ஆசைகள் எப்படியெல்லாம் தகர்ந்துபோகின்றதென்பதை இந்த நாவல் சித்திரிக்கிறது. மனிதவாழ்வை மனோதத்துவ பூர்வமாக, யதார்த்த ரீதியில் படம்பிடித்துக் காட்டும் ஸ்டீன்பெக்கின் இயல்பான திறமைமை இதில் காணலாம்.

'நீண்ட பள்ளத்தாக்கு' (1938) க்ரேப்ஸ் ஆஃப் ராத் ஆகிய இரண்டு அதி உன்னதப் படைப்புக்களையும் அவர் இதே காலகட்டத்தில் வெளியிட்டார்.

இவற்றில் முதலாவது ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி. கதைகளில் பெரும்பாலானவை ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் வெளியானவை. கிவப்புக் குதிரைக்குட்டி என்ற புகழ்பெற்ற கதையும் இதில் அடங்கியுள்ளது. இரண்டு வகையான கதைகளை இதில் காணலாம். இளமைக் காலத்தில் அவர் நேரிடையாகக் கண்டு அனுபவித்த கிராமிய வாழ்க்கையின் படப்பிடிப்பையும், அற்புதமான நடையையும் தனித்துவமுள்ள சமூகப் பார்வையும் அமைந்த சிறந்தபடைப்புக்களாக இவை விளங்குகின்றன.

'க்ரேப்ஸ் ஆஃப் ராத்', ஸ்டீன்பெக்கிலுடைய புகழ்பெற்ற படைப்பு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் உயர்தரமான இலக்கியங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுகின்றது. 1933-இல் ஏற்பட்ட வறட்சியையும் சாதாரண விவசாயிகளின் வறுமையையும், அதன் காரணமாக மக்கள் வேறு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் எண்ணத்துடன் கூட்டங் கூட்டமாக மேற்குப்

பகுதியை நோக்கிப் பணயம் செய்வதையும் இந்த நாவல் சித்திரித்துக் காட்டுகிறது. சுமார் ஒன்றரை இலட்சம்பேர்களுக்குமேல் கலிபோர்னியாவில் குடியேற முயன்றனர். இந்தப் பிரயாணத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டுதான் 'க்ரேப்ஸ் ஆஃப் ராத்' எழுதப் பட்டது.

ஸ்டன்பெக்கின் இலக்கிய வாசகத்தின் இறுதிக்கட்டத்தில் தான் கான்னரி ரோவ் (1962) முத்து (1942) ஈஸ்ட் ஆஃப் ஈடன் (1952) தி விண்டர் ஆப் அவர் டிஸ்கன்டென்ட் (1961) முதலிய படைப்புக்கள் எழுதப் பட்டன. இவற்றில் முதல் படைப்பு ஏற்படுத்திய பிரச்சனையின் காரணமாக அவர்கள் ஒருமுறை கூட கலிபோர்னியாவுக்குத் திரும்பிச் சொல்லமுடியவில்லை. பிற்காலத்தில் அவருடைய படைப்புக்களில் கலையம் சம் குறைந்து வருவதன் காரணத்தை விமர்சகர்கள் சுட்டிக் காட்டினர். கூர்மையானதும், ஆழமானதுமான சமுதாயப் பார்வையுடன், மனித வார்க்கத் தோடு கூடிக்கலந்து ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்த அனுபவங்களை மனத்திற்கொண்டு பிரம்மாண்டமான கலைப்படைப்புக்களை உருவாக்கினார். பல்வேறு சிந்தனைகளும் உணர்வுகளும் நிறைந்த உலகில், நடமாடும்படியான நாவல்களை அவர் இக்காலகட்டத்தில்தான் எழுதினார்.

ஒரு நீண்ட பயணத்தின் முடிவில்

ஸ்டன்பெக்கை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அவருடைய ஒப்பற்ற படைப்பான க்ரேப்ஸ் ஆஃப் ராத் என்னும் நாவலை ஆழ்ந்து

படிப்பது நல்லது. வறட்சியையும், இடையறாத இயற்கையின் இயல்பான தன்மையையும், எதிர்த்துப் படிப்படியாகப் போராடும் மனித வாழ்க்கையின் அன்றாட முழுவையும், அமெரிக்கர்களின் வாழ்க்கையை ஜோட்டினுடைய குடும்பத்தின்மூலம் சித்திரித்துக் காட்டுவதையும் இந்தப் படைப்பினைப் படிக்கும்போது உணர முடிகிறது. சிறையிலிருந்து 'பரோலில்' வெளிவரும் டாம் ஜோட் என்ற இளைஞன் ஒக்லஹாமாவில் வசிக்கும் தனது குடும்பத்தைக்காண விரைவதிலிருந்து நாவல் துவங்குகிறது. வழியில் ஜிம்காஸு என்ற நண்பனைச் சந்திக்கிறான். இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த நண்பன், டாமினுடைய குடும்பத்தினர் க்ரேவ்ஸில் உள்ள தமது நிலங்களை விட்டுவிட்டு, அவனுடைய மாமாவின் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார்களென்றும், விரைவிலேயே கலிபோர்னியாவிற்குப் புறப்பட விருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்கிறான். உடனே டாம் ஜோடும் ஜிம்காஸும் குடும்பத்துடன் சேர்ந்துகொண்டு பயணத்தைத் தொடங்கும்போது—பதின்மூன்றுபேர்கள் உள்ள அந்தக் குழுவிடம்—நூற்றைம்பது டாலரும் ஒரு பழைய காரும் மட்டுமே இருந்தன.

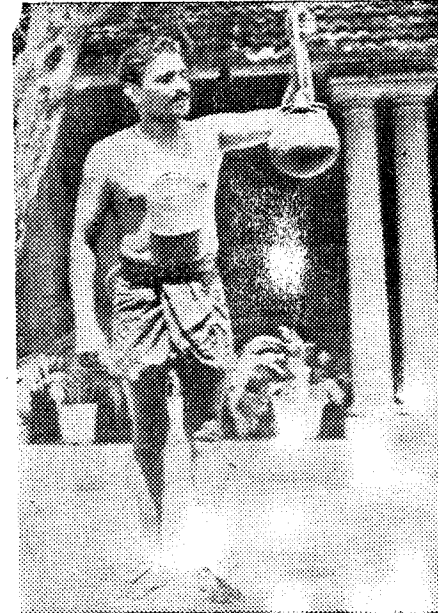
நாவலின் முக்கால்பகுதி இந்தப் பயணத்தைச் சித்தரிப்பதற்காகவே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. டாமினுடைய தாத்தா இறுதிவரை பயணத்திற்குச் சம்மதிக்காமல் போகவே, அவருக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து எடுத்துச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. பயணத்தினிடையில் அவர் இறந்துவிடுகிறார். சற்றுத் தொலைவு சென்றதும் அவர்க

ளுக்குத் துணையாக மற்றுமொரு குடும்பமும் சேர்ந்துகொள்கிறது. இரண்டு குடும்பங்களும் பயணத்தைத் தொடருகின்றன. கலிபோர்னியாவை அடையும்பொழுதுதான் அவர்களுடைய இனிய ஆசைகளெல்லாம் வெற்றுக்கனவுகள் என்பதை உணரமுடிகிறது. அங்கே வேலைகிடைப்பது அரிது என்பது மட்டுமல்ல, வேலைகிடைத்தாலும் வாழ்வதற்குத்தேவையான கூலிகிடைப்பதில்லை என்பதை அறிகின்றனர். அத்துடன் ஒக்

லஹாமாவில் குடியேறலாமென்ற எண்ணத்துடன் வந்த ஒக்கிகள் என்ற வழிப்போக்கர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கெரள்கின்றனர்.

அதன்பிறகு டாமினுடைய சகோதரன் நோவா அவர்களைப் பிரிந்து சென்றுவிடுகிறான். வேறொரு புதிய பூமியைக் கடக்கும் பொழுது டாமினுடைய பாட்டியும் இறந்துவிடுகிறார். ஆயிரக்கணக்கான குடியேற்ற மக்கள் வேலையின்றி இருந்தனர்.

(வளரும்)

வெகு சீக்கிரத்தில் பொதுமக்கள் பார்வைக்குக் காட்டப்படவிருக்கும்

வி. எஸ். டி.

மிலிம்ஸாரின்

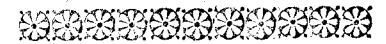
'குத்துவிளக்கு'

படத்தில்

நடிகர் எஸ். டி. அரக

களளிற்கும்

தொழிலாளியாக நடிக்கும் காட்சி.

அவல்: புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி
மென்றவர்: திரு. ல. வெங்கடராமன்

பிடி

அவல்

கவிதை பற்றிய பின்புலத்திலே எனக்குப் பிடித்த கவிதைக்கு வருகிறோம். கவிதை என்பது கவிஞனின் உணர்ச்சிச் செறிவிலிருந்து பிறந்தது. எனவே கவிஞனின் அனுபவம் எத்தனைக்கெத்தனை சத்தியமானதோ அத்தனைக்கத்தனை அவன் கவிதையின் அகவடிவம் சிறப்பாகிறது. நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள கவிதையின் கருப் பொருள் ஆசிரியன் ஒரு பூச்சியைக் கொன்ற சம்பவம் என்று உங்களில் எவருக்காவது தோன்றியிருக்குமானால் நான் இவ்வளவுநேரம் பேசியது வீண் என்று

பம்பாய் செம்பூர்த் தமிழ் சங்கத்தின் உள்ளடக்கமாக நவீன இலக்கியங்களை விவாதிப்பதற்காகவும் விமர்சிப்பதற்காகவும் 'பிடி அவல்' என்ற அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

10-4-71-ல் நடந்த பிடி அவல் நிகழ்ச்சியில் சென்னை வாசகர் வட்டத்தினர் வெளியிட்ட 'அக்கரை இலக்கியம்' தொகுப்பு நூலில் வெளிவந்த அமரர் மஹாகவியின் கவிதை ஒன்று மென்று பார்க்கப்பட்டது. மஹாகவி உயிருடன் இருக்கும் பெழுதே இக் கவிதை விமர்சனம் அவரது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டது. முகவரி மாற்றத்தில் இது அவர் கைக்குக் கிடைக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, கொழும்பு என்ற முகவரிகளுக்குக் கடிதம் போய்ப் போய்த் திரும்பியது. இதற்குள் மஹாகவி மறைந்து விட்டார்.

'அக்கரை இலக்கியம்' சம்பந்தமாக சமீபத்து எழுத்துக்களைத் தொகுத்தவரான திரு. இ. பத்மநாபன் மூலம் இக் கட்டுரை கிடைத்தது.

பொருள். ஏனெனில் அந்தச் சம்பவத்தை ஒட்டியெழுந்த கவிஞனின் மனச் சலனங்களே கவிதையின் கருப்பொருள்.

கவிஞன் ஒரு நல்ல நூலைப் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது தவறுதலாக ஒரு காற்புள்ளி போடப்பட்டிருக்கிறது என்று எண்ணி ஓர் இடத்தைத் தட்டுகிறான். ஆனால் அது ஒரு பூச்சியாக இருந்து இறந்துவிடுகிறது. அறியாமல் செய்ததாயினும் ஒரு சிறு உயிரைக் கொன்ற குற்றம் அவனை வாட்டுகிறது. அந்த மனக்கலக்கத்தில் எழுந்த புலம்பலே இந்தக் கவிதை.

பூச்சி இறந்ததற்கு ஒரு புலம்பலா என்று சந்தேகப்பட்ட நமக்கு உரிமையில்லை. கவிஞனின் மென்மையான மனநிலை சிறு சலனத்தைக்கூட சிறு துன்பத்தைக்கூட தாங்குவதில்லை என்றே கொள்ளவேண்டும்.

'இதை மறந்துவிட மாட்டாயோ சிற்றயிரே' என்று இறந்த உயிரிடம் மன்றாடுகிறான், எத்தகைய இழிவான செயலைச் செய்துவிட்டான் அவன்! அப்பூச்சி இறக்குமுன் வலியில் துடித்திருந்தால், அம்மா என்று அலறியிருந்தால் அந்தத் துன்பத்தைக் காண நேர்ந்ததான ஒரு தன்மையைவது அவன் அனுபவித்திருப்பான். ஆனால் வாய்திறந்தாய் கானேன் வலியால் உலைவுற்றுத் தாயே என்ற முது சத்தமும் கேட்கவில்லை என்கிறான். ஆனால் எத்தனை மௌனமாக எதிர்ப்பின்றி கூறிட்டத் துண்டுக் கணத்துள்ளே' தன் முடிவை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டது அப்பூச்சி.

எதிர்க்க வியலாத, பேச வியலாத, வலியில் துடிக்கின்ற சத்திகூட இல்லாத, தேய்ந்து கீற்றாகக் கிடந்த அப்பூச்சியைக் கொன்றுவிட்ட கற்பனைத் துயரைக் கொண்டுவிட்டான் கவிஞன். இந்தப் பாடலை என்னை விட ஒரு மனவியலாளன் நன்கு விளக்கமுடியும். மனிதனைக் கொன்றதாகக் கூறுவோம் 'மாட்டைக் கொன்றதாகக் கூறுவோம். ஆனால் கவனக்குறைவாக ஒரு பூச்சி இறந்துவிட நேர்ந்ததை கொலை என்று கூற மாட்டோம். கவிஞன் இதை எவ்வளவு பெரிய ஓர் தவறாகக் கருதுகிறான். என்பது 'கூறிட்ட துண்டுக் கணத்துள்ளே கொலையுண்டு.....' என்ற சொல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது: கொலையுற்ற

உயிர் சிற்றயிராயிருப்பதுதான் அவன் வேதனையை மிகைப்படுத்துகிறது. 'நீதியன்று நின் சா' என்கிறவன் 'நினையாமல் நேர்ந்ததிது' என்று தன்னிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிறான். உளவியலிலே ஒரு கருத்துண்டு 'குற்றவாளி தான் செய்யும் குற்றத்திற்கு தண்டனை வேண்டும் என்ற உறுத்தலினாலே ஏதாவது தடயத்தை விட்டுத் தான் செல்கிறான்' என்பது அது. கவிதை தொடங்கும்போது கவிஞன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டி 'நான் நூலாசிரியருடன் மனமொத்திருந்தேன். அதனால் அந்த பூச்சியைக் கவனிக்கவில்லை. ஆசிரியருடன் எனக்கிருந்த தொடர்பை அறுத்த அந்தப் பிசகாய்ப் போட்ட காற்புள்ளியை புறங்கையால் தட்டினேன். ஆகவே தெரியாமல் நேர்ந்ததிது' என்கிறான்.

மிக இயல்பாக அலங்காரமின்றி நடைபயில்கின்ற கவிதையில் மூன்று உவமைகள் வருகின்றன. 'காட்டெருமை... நீ மறைந்தாய்' என்கிற கவிஞன் காட்டெருமை கால்பட்டு மலர் நசுங்குவது யார் குற்றம் என்ற சந்தேகத்துக் கிடமிருப்பதால் எருமைக்குப் பதிலாக ஓர் ரயிலை ஒப்பிட்டு அதில் ஓர் ஏறும்பு நசுங்குவது போல என்கிறார். எனினும் அவனிடம் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் மனம் வெகு தீவிரமாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டு முரண்படும் எண்ணங்களினால் ஏற்படும் குழப்பத்தை அடுத்த வரியில் காண்கிறோம்.

'பூட்டாத நம் வீட்டில் பொருள்போல நீ மறைந்தாய்' என்கிறான். நம் என்று கவிஞன் சொல்வதன் காரணம் என்ன? வீட்டைப் பூட்டாத கவனமின்மையால் பொருள் தொலைந்து

போகிறது. அதுபோல பூச்சியே நீ உன் உயிரை பாதுகாத்துக் கொள்ளவில்லை. நீ மறைந்தாய் என்று சமாதானம் சொல்லும் முயற்சியில் மனதின் ஒரு பகுதி பூச்சிமீது பழி போடுகிறது. மறுபகுதியோ என்ன பைத்தியக்காரத்தனம். வீட்டைப் பூட்டாதது பூச்சியின் கவனக்குறைவா? அப்படியானால் நீயல்லவா கள்வன் என்று ஏளனம் செய்கிறது. உன் வீட்டை நீ பூட்ட மறந்ததுபோல் உன் கவனக்குறைவால் பூச்சியை நீ கொன்றாய் என்று இடித்துக் காட்டுகிறது.

இவ்வளவு விரிவாக வருந்திப் பொருள் கொள்ளல் என்று தோன்றும்படியாக நான் இதை

எடுத்து அலகுவதன் காரணம் இந்தக் கவிதை எவ்வளவு சத்தியமானது என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான். கவிதை முழுவதும் சொற்சிக்கனத்தைப் பார்க்கிறோம், ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கவிஞரின் தாபத்தை, தப்பிக்க முயலும் பரிதாபத்தை பார்க்கிறோம். அந்தப் பேராட்டத்தை கவிஞனால் மறக்க முடியவில்லை. காதில் அப்பூச்சியின் கதை மீண்டும் மீண்டும் வந்து மோதுகிறது.

அழகு என்பது உணரவேண்டியதே தவிர, சொல்லில் அறியப்படவேண்டியது அல்ல. கவிதையும் அதுபோலத்தான் என்று சொல்லி முடிக்கிறேன். ★

ஒருமுறை இலக்கிய மேதை மாக்ஸிம் கார்க்கியை பாரிஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் சொற்பொழிவாற்ற மாணவர் பேரவை அழைப்பு விட்டது. பாரிஸ் பல்கலைக்கழகச் சட்ட விதிகளின்படி சர்வகலாசாலைகளில் பட்டம் பெற்றவர்கள் மட்டும் தான் பேசலாம். அந்த விதிப்படி, மாக்ஸிம் கார்க்கிக்கு, 'நீங்கள் படித்த கல்லூரி எது? வாங்கியுள்ள பட்டங்கள் என்ன? —' என்ற கேள்விக் கடிதத்தை அனுப்பினார்கள்.

மாக்ஸிம் கார்க்கி, பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவரல்ல. 'இந்த உலகம் என்னும் பல்கலைக் கழகத்தில், மக்கள் என்னும் முடிவுறு இலக்கியத்தைக் கற்றுவரும் மாணவன் நான்!' என்று பதில் எழுதினார். கார்க்கி பேச அனுமதிக்கப்படவில்லை! இதன் விளைவாகத்தான் 'எனது பல்கலைக் கழகம்' என்ற நூலை மாக்ஸிம் கார்க்கி எழுதினார்.

இன்றைக்கு அதே பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் மாக்ஸிம் கார்க்கி எழுதிய படைப்புகள் இலக்கியத்திற்கான பாட புத்தகங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

லண்டன்காரன்

மாவை. நித்தியானந்தன்

குமரேசன் நிமிர்ந்து நடந்தான். தனது அந்தப் பழைய குக்கிராமத்தின் வளைந்த சாலைகள் வழியேயெல்லாம் ஒருவிதமான கம்பிரத்துடன் அவன் நடந்துபார்த்தான். ஐந்தாண்டு இடைவெளிக்குப் பின்னும் பழையமாதிரியே இருக்கும் தனது ஊரை அலட்சிய மனோபாவத்துடன் அவன் சுற்றிப் பார்த்தான்.

இருமருங்கும் பூவரச மரங்கள் சடைத்துப் பரந்த, குளிர்மையான, கல்லொழுங்கைகள்; பற்றைகளும், செடி கொடிகளும் பற்றிப் படர்ந்திருக்கும் முள்வேலிகளுக்கிடையே 'நெளிகின்ற', புதர்கள் நிறைந்த அந்தப் பிள்ளையார் கோயில் ஒழுங்கை; பனங்கூடல்களைக் கிழித்துச் செல்கின்ற ஒற்றையடிப் பாதைகள்; வயிரவர் கோயில் வெளி, புளியமரம், தோட்டங்கள் எல்லாம் எந்தவித மாற்றமுமின்றி அப்படியேதான் இருந்தன.

இந்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் அந்தச் சிற்றூரில் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரேயொரு மாறுதல் என்று சொல்லக்கூடிய பெருமையுடன் புதிதாக எழுந்திருக்கும் ஒன்றிரண்டு சிறிய கல்வீடுகளைப்

பார்த்து அவன் கேலியாகச் சிரித்துக்கொண்டான். லண்டன் மாநகரோடு தனது சிறுரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது அவனுக்கு வெறுப்பாகவும், ஏன், 'வெட்கமாகவும்' கூட இருந்தது.

ஐந்தாண்டுக் கால லண்டன் வாழ்க்கையின் அதிசய, விநோதங்களையெல்லாம் குமரேசன் மனத்திரையில் ஓடவிட்டான். 'ஓ, இதுவும் ஊரா?' என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

கல்லொழுங்கையின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு அவனது சப்பாத்துக்கள் கிளப்பிய 'டக் டக், கென்ற ஓசையில், பூவரசக் கிளைகளிலிருந்த குருவிகள் சலனமுற்றுக் கீச்சிட்டுப் பறந்தன. மினுமினுப்பாக நீளக் காற்சட்டையும் முழுக்கைச் சேட்டும் போட்டுப் பீடுநடையுடன் சென்ற குமரேசனைக் கிடுகு வேலித் துவாரங்கள் வழியாக எத்தனையோ கண்கள் புதினமாகப் பார்த்து வியக்கலாயின.

குமரேசன் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பி வந்த செய்தி அந்தக் குக்கிராமத்தின் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பரபரப்பாக அடிபட்டது. எல்லோரும் குமரேசன்

ரேசனைப் பற்றிப் பெருமையோடு பேசிப்பேசி விவந்தார்கள். அந்தச் சுற்றுலாந்தாரத்தின் வரலாற்றில் வெளிநாட்டுக்குப் போய் வந்திருக்கும் ஒரேயொரு பேர்வழி குமரேசன் தானே. 'அந்த ஊரிலேயே அவனைவிட வேறெவரும் இதுவரை நீளக் காற்சட்டை போட்டது கிடையாதென்கிற ஒரு பெருமையும்' குமரேசனுக்கு உண்டு.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் பட்டப் படிப்புக்கென்று குமரேசன் இங்கிலாந்திற்குப் போனான். இப்பொழுது—ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர்—எந்தப் பட்டமும் பெறாமலேயே திரும்பி வந்திருக்கிறான். இந்த ஐந்தாண்டுக் கால லண்டன் வாழ்க்கையில் அவன் கண்டது டாம்பீகத்தையும், சகானுபவங்களையும்விட வேறேதுமில்லை. உல்லாசங்களையும், இன்பங்களையும் தேடி அவன் அங்கே சுற்றித் திரிந்தான். காம இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதில் பரமதிருப்தியடைந்தான். அவன் பணக்காரக் குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளை. லண்டனுக்குப் போனதில் இவ்வளவுமே திருப்தியளிக்கக் கூடியதாக இருந்தபோதிலும், படிப்பை ஒழுங்காக முடித்து ஒரு பட்டத்தோடு திரும்பியிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்றும் அவன் சிலசமயங்களில் யோசித்தான்.

லண்டன் மாநகரை விட்டுச் சிற்றாருக்கு வந்தமை, மலையிலிருந்து பாதாளத்திற்கு உருட்டி விடப்பட்டதுபோல இருந்தது குமரேசனுக்கு. கிராமத்தின் அமைதியும், பண்பாடுகளும் அவன் மனதிலே எரிச்சலை மூட்டின. என்றாலும், தான் இப்பொழுது அந்தச் சிற்றாருக்கே ஒரு மதிப்புமிக்க பெரியவன்—

லண்டனுக்குப் போய்வந்தவன்— என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் ஒரு கிருகிஞ்சுபை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. 'சில கத்தின் வாலாக இருப்பதைவிட ஒரு கட்டெறும்பின் தலையாக இருப்பது மதிப்பானதென்ற' அனுபவ வாக்கை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

தொண்டையைக் களைத்துக் கொண்டு குமரேசன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். ஊருக்குப் பெரியவன் என்ற பிரமையில் எண்ணற்ற கற்பனைகள் இப்பொழுது அவனது இதயத்தில் எழுந்து விரிந்தன. கிராமத்தின் இயல்புகளால் அவன் மனதில் ஏற்பட்டிருந்த பூதா காரமான வெறுமை இருளிலும் சில ஒளிக் கீற்றுக்கள் மின்னுவதை அப்பொழுதுதான் குமரேசன் கண்டான். தனது மன இச்சைகளையும், எண்ணங்களையும் பூர்த்தி செய்யமுடியாத பாலைவனமாகத் தனது கிராமத்தை ஏன் கருதிப் புழுங்கவேண்டுமென்று தனக்குள்ளே அவன் கேட்டுக் கொண்டான். 'நான் ஊருக்குப் பெரியவன்... நான் ஊருக்குப் பெரியவன்' என்று அவனது இதயவினை ஒரே ராகத்தையே மீண்டும் மீண்டும் மீட்டியது. அந்த ராகத்தின் அடித்தளத்திற்குப் பிறந்து விரிந்த எண்ணச் சிறகுகளின் அணைப்பிலே அவன் மிதந்தான்.....

குமரேசன் லண்டனிலிருந்து வந்ததை அறிந்து எத்தனையோ பேர் அவனைப்பார்க்கவும், சுகம் விசாதிக்கவும் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். 'ஆகாய விமானத்தில் போகும்போது எப்படியிருக்கும் என்பது முதல் லண்டன் நகரத்து மண் என்ன நிறம் என்பதுவரை' அனைத்தையும் அவனிடம் கேட்டறிந்துவிட வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஒரு துடிப்பு.....

ஆனால் அவனோ, ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசியதும், வேலை இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய்விடுவான். தனது லண்டன் அந்தஸ்துக்கு, இப்படித் தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவன் நம்பினான்.

தனது சுற்றூடலிலுள்ளவர்களால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத ஓர் உயர்ந்த தராதரத்தைத் தான் எய்திவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டான் குமரேசன்.

குமரேசனின் இந்த அந்தஸ்துத் தத்துவங்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காகக்கூட ஒரு கூட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது. அவர்களே அந்தக் கிராமத்தின் இளம் பெண்கள். மற்றவர்களிடமிருந்து அந்தஸ்துக்காக விலகி விலகி ஓடிய குமரேசன், பெண்களுடன் மாத்திரம் நெருங்கிப் பழக விரும்பினான். 'அந்தஸ்திலும்' பார்க்க இனக்கவர்ச்சி அவனுக்குப்பெரிதாக இருந்தது.

அவன் லண்டனுக்குப் புறப் பட்டபோது சிறுமியராக இருந்தவர்களெல்லாம் இப்பொழுது உள்ளத்தைக் கிள்ளும் பருவப் பெண்களாகக் கொள்ளை அழகுடன் விளங்குவதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

எங்கே பெண்களைக் கண்டாலும், நின்று சில வார்த்தைகளாவது பேசிவிட்டுத்தான் குமரேசன் போவான். அவர்கள் தான் வெட்கப்பட்டு நழுவி யோட முயற்சிப்பார்கள். எல்லோரையும் போலவே இந்தப் பெண்களுக்கும் தன்மீதும் தனது அந்தஸ்தின் மீதும் அபார மதிப்பு—ஒருவித பயமும்கூட இருக்குமென்று குமரேசனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை நினைத்து அவன் மிகவும் சந்தோசப்பட்டான்.

கிராமத்துப் பிள்ளையார்கோயிலில் திருவிழா நடந்தது. அங்கே சென்ற குமரேசன், தனது அந்தஸ்தை மனதிற்கொண்டு தனியே ஒரு புறமாக நின்றான். நின்றவனைப் பெண்கள் கூட்டம் கவரவே, அவர்களையறி சென்று பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கினான். நீண்ட காலத்தின் பின் காண்கின்ற தோரணையில் இளநங்கையருடனெல்லாம் பேசிக்கொண்டதிலும், அவர்களைப் பார்வையால் விழுங்கி அவர்தம் பருவ அழகையெல்லாம் அள்ளிப் பருகியதிலும் அவனைந்த குதூகலம் பெரிது. சாதாரணமாக இவ்விதம் நடந்துகொள்வது கிராமத்தில் வழக்கமில்லையாயினும், குமரேசனைப் பொறுத்தவரை அவன் ஒரு விதிவிலக்காகவே அங்கு கணிக்கப் பட்டான். 'அவனோ லண்டனுக்குப் போனவன்—நாகரிகம் கண்டவன்—உலகம் தெரிந்தவன்—நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஊருக்கு வந்திருக்கிறவன்—அந்தஸ்தில் மேம்பட்டவன்' என்பதால் அவனை எவரும் குறையாகக் கருதவில்லை.

கோவிலிற் சந்தித்த வாலைக் குமரியரின் இளமை அழகும், அங்கக் கவர்ச்சியும் லண்டனின் அடிக்கடி அவனுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற மயக்க வெறியையும், தடுமாற்றத்தையும் இங்கே ஏற்படுத்தின. அதிலும், இரத்தினத்தாரின் கடைசிகளான செங்கமலத்தின் அசாதாரணமான எழில் சிந்தும் இளமைப் பொலிவும், ஒளிரும் விழிகளின் வீச்சும் மொட்டாட்டவிழ்ந்ததுபோன்ற மெல்லிய முறுவலும்... குமரேசனின் மனக்கண்களில் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி அவனைக் கொல்லாமற் கொன்றன. அவளது கணீரென்ற இனிய குரல், செவி

களில் ரீங்காரம் செய்துகொண் டேயிருந்தது. குமரேசன் அவ ளது நினைவின் பிடியிலே படாத பாடு பட்டான்.

அன்று மாலை மயங்கும் நேரம்; பொதுக் கிணற்றில் நீர் அள்ளிக்கொண்டு சென்ற செங் கமலத்தை ஒழுங்கை வளைவிலே குமரேசன் சந்தித்தான். அந்தக் கணமே நிலைகுழம்பிப் போன அவனுக்கு, லண்டன் நகரின் சுகானுபவங்கள், இன்பங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து மீண் டும் தனக்குக் கிடைத்தது போன்ற கணநேரப் பிரமை.. மோக மயக்கத்திலே, தாவிச் சென்று செங்கமலத்தின்கைகளை அவன் பற்றினான். திகைத்து, அவளது கைகள்தளர தண்ணீர்க் குடம் படாரெனக் கீழே விழுந் தது. சத்தத்தைக் கேட்டு இரத் தினத்தாரும் வேறு இரண்டு மூன்று பேரும் ஓடிவந்தார்கள். வந்தவர்கள் அங்கே செங்கம லத்தையும், குமரேசனையும் கண் டார்கள். எவரும் எதுவுமே பேசவில்லை. என்ன நடந்திருக் கும் என்று ஊகிக்கவும்கூட அவர்கள் விரும்பவில்லை. கும ரேசனின் 'அந்தஸ்திற்கும்' 'மதிப்பிற்கும்' 'லண்டனுக்குப் போய்வந்த அசாதாரணத் தகை மைக்கும்' அவர்கள் பயந்தார் கள். இதற்குப் பிறகும் செங்க மலத்தைப் பலதடவைகள் கும ரேசன் சந்தித்தான்.

சிலவார காலக் கிராம வாழ்க்கையின் பின் குமரேசன் கொழும்புக்குப் பயணமானான். அவன் சென்று நான்கு மாதங் களில் அந்தக் கிராமமே அல் லோல கல்லோலப் பட்டது.

செங்கமலம் மணமாகா மலே கர்ப்பவதியாகிவிட்டாள். சேற்றத்தால் அந்தச் சிற்றூர்

குமுறியது... கொதித்தது... குமரேசன்மேல் ஆத் திரம் கொண்டு கொந்தளித்தது..... கண்ணீர் பெருக்கியது.....

ஆனால் அதற்குமேல் அந்தச் சிற்றூரால் எதுவுமே அப்பொ முது செய்ய முடியவில்லை. செய் யத் தெரியவுமில்லை. சீறிய சிற்றூர், குமுறிக் குமுறிக் களைத்துத் தானாகவே அடங்கி யது. குமரேசன் சுகமாகக் கொழும்பிலே இருந்தான்.

அந்தஸ்தைக் கண்டு பயப் படும் பழக்கத்தை அந்த ஊர் அன்றைக்கே குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டது. ஊரின் சரித் திரத்திலேயே முன்னரெப்போ தும் நடைபெற்றறியாத அந்தச் சம்பவத்தினால் ஊரார் மனங் களில் ஏற்பட்டகாயங்கள் பிறகு மாறவேயில்லை. வெடிக்க முடி யாமல் துடிக்கின்ற எரிமலைக ளாகக் கிராமத்தவர்கள் தமது நெஞ்சங்களை வைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். சம்பவங்களின் நினைவுகள் ஆழமாக வேருன்றிப் பசுமையாக இருந்தன.

நாலைந்து வருடங்களின் பிறகு குமரேசன் ஒருமுறை கிரா மத்துக்கு வந்தான். பழைய சம்பவங்களின் கொதிப்பெல் பெல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகி மறைந்திருக்குமென்ற நினைப் புடன், மிகச் சாவதானமாக அவன் ஊரில் வந்து தங்கினான்.

அவன் வந்து இரண்டாவது நாள், கிராமத்தில் மரண ஊர் வலம் நடந்தது. அதற்குப்பிறகு அவன் இல்லை. குமரேசனது பிரேதத்தைப் பாடையிலே சுமந்துகொண்டு ஊரார் சுட லையை நோக்கி நடந்துகொண் டிருந்தார்கள். ★

சிறந்த புகைப் படங்களுக்கு

உயர்ந்த ஸ்தாபனம்

ஞானம்ஸ் ஸ்ருடியோ

யாழ்ப்பாணம்

தொலை பேசி: 7067

ராணி ஸ்ரோர்ஸ்

121, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சிறுபிள்ளைகள் உடுப்புகளுக்கும்

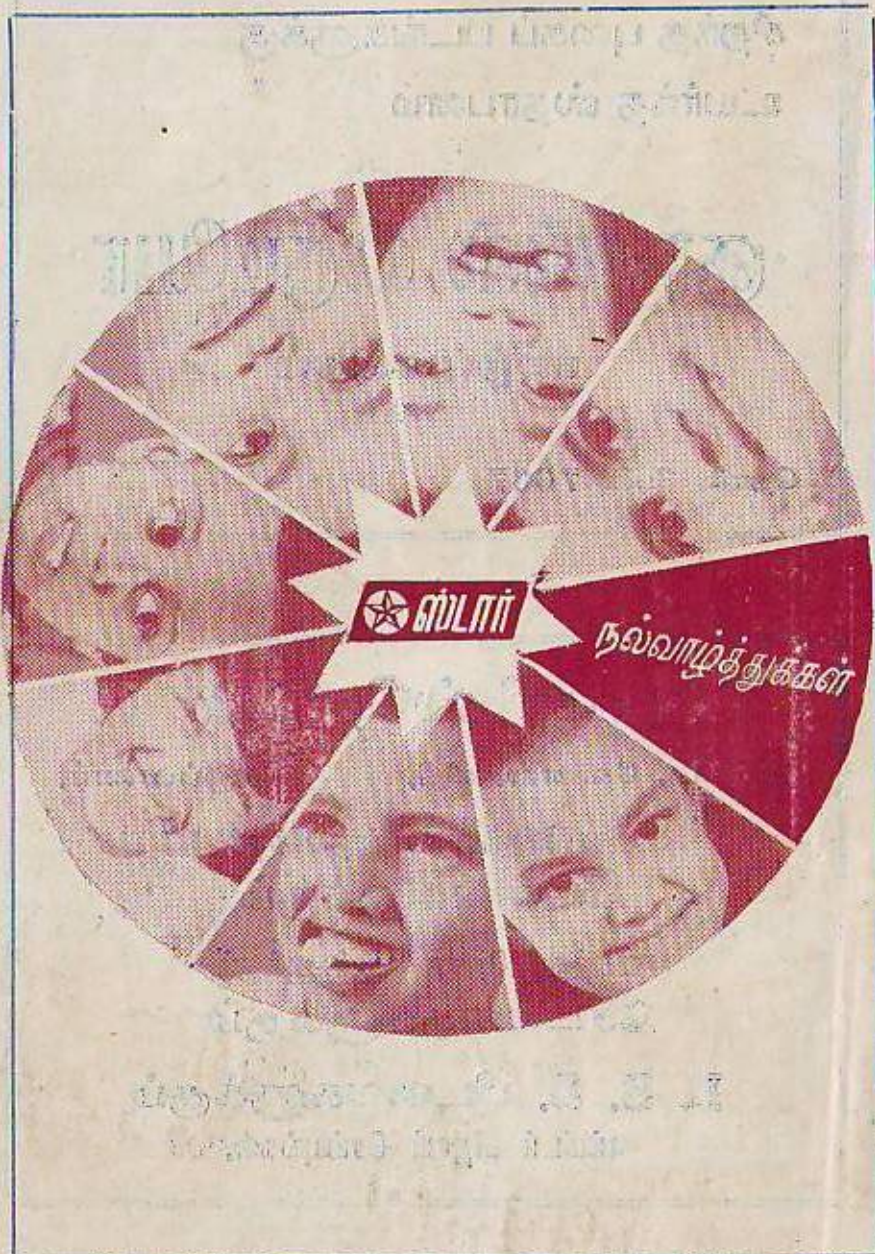
பிடவைகளுக்கும்

கைத்தறி நெசவு துணிகளுக்கும்

சேட்வகைகளுக்கும்

L. S. S. பிடவைகளுக்கும்

எம்மிடம் விஜயம் செய்யுங்கள்.

60, ஸுதூரிவார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆதரிப்பரும் வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் மூலகமாக அச்சுத்தில் அச்சியற்றப்பெற்றது.